

רחל ולא העק"ב הם מתפשטים בכל קומת רחל כטודע כי רחל נק' יראה ה' דכתיב עקב ענוה יראה ה'. וגמלא כי רחל הנקראת יראה ה' היא עקב אל לאה הנק' ענוה כמבואר אלגו בשער הפסוקים בפסוק ונגנוב רחל כו' ע"ש. וגמלא כי במלת מלכותו תכוין לב' כוונות הא' הוא להמשיך כתר ה' אל לאה וגם תכוין אחר כוונה זו אל עק"ב אורות הנמשכין אל רחל וכ"י הם הכנה בלבד עד ברכת אבות. אבל מה שנמשך עתה ממש אליה הם עשרה אהיה הנקרא יק"י קד"ה:

לעולם

כאן תחזור לכוין להשלים ג' פרטוף לאה והם ז"ת שלה כי כבר נעשה הכתר שלה דרך כולל במלת די' דאחד והמוחין שלה נעשו בצדק שם כבוד ובמלת מלכותו נעשה הכתר ג' שלה לגמרי ומשם נשארו עק"ב אורות לרחל. ועתה במלת לעולם נעשים ז"ת אל לאה הנק' עולם ותכוין להמשיך בהם סוד הויה דס"ג דאימא' בבחי' אחרונים שלה לפי שבחי' הפנים שלה לוקח אותם ז"ת ואחרונים לוקחת' לאה. והנה הסבני' קס"ו ועם"י אחרותיה בגי' קע"ז כמנין לעולם ואלו נמשכין בו"ק שלה:

ועד

כאן תכוין להמשיך המל' של לאה וזהו ועד דמתן ויעודא' דכלא כנו' בזוהר ר"ל מקום בית ועד וכניסת כל האורו' ולכן נגמר ומסתיים ג"כ היחוד בדי' של ועד כנגד המלכות (של) רחל ד' שנק' די' כי היא דלה ועניה אספקלריא דלא נהרא מגרמא ובחי' א' ביארתי יותר באורך כונת לעולם ועד וע"ש. גם תכוין כי מלת ועד רומזת אל לאה בסיומא שהוא במל' שבה כנו' אשר שם הוא החמלת פרטוף רחל ולכן עתה אנו מכוונים במלת ועד לתקן ג"כ כתר דרחל ולהכינו מעתה. והענין הוא כמה שטודע בפ' עקב ענוה יראה ה' כי כתר דרחל הם העקביים של רגלי לאה

וע"י

אלו מוכרחי' לתקן מעתה כתר דרחל לפי שעדיין רחל נגמרו ליתקן עקבי הרגלים של לאה אבל שאר הפרטוף של רחל איננו זוכר עתה כלל והנה כתר דרחל נרמוז במלת ועד ה' והענין הוא כי אחר אשר במלת מלכותו נרמוז דרך כללות להכין ולהגיה שם עק"ב אורות לזורך רחל שהם ג' אותיות אחרונות שבכל שם אהיה מן הד' אהיה הנו' אשר הם בגי' עק"ב כניל. והנה כל עקב האורות מתפשטים בכל קומת פרטוף רחל כדוגמת ד' אלפין העולים מדי' אשר הם כללות כל פרטוף לאה מראשה עד סופה. אבל הכתר שלה איננו רק הד' אלפין פשוטות אבל המלוים הם

בשאר פרטוף

אלא שלהיות כי הכתר כולל ה"ם שלמטה ממנו לכן אמרנו כי הכתר שלה נרמוז במלת מלכותו בסוד מד"ת אבל עיקרו של דבר אינו אלא שהד' אלפין פשוטות הם בכתר של לאה כנרמוז ד' דאחד והמלוים שלהם הם בשאר פרטוף. וכן הענין ברחל כי ד"פ ה"ה הנשארים מן לאה בכל שם אהיה וגמלאים ד"פ ה"ה בפשוטם הם בגי' ועד והם בחי' הכתר דרחל אבל במלו' בגי' ק"ב והם מתפשטים בכל פרטוף רחל הנו' והרי כי גם במלת ועד נרמוז בה לאה ורחל. והענין הוא שרמוז ברחל שהיא שם אדני ואם תחבר עמהם י"ו אורו' שלוקחת כתר לאה כנ"ל בד' דאחד הרי הם בגי' ועד:

דרוש ז' ו

בטנין ק"ש ע"פ דרך מ"ש בזוהר במאמר הנקרא קו המדה וז"ל והנה מורי ז"ל רנה לבאר לנו כוונת ק"ש ע"פ הזוהר במאמר הנקרא קו המדה וגמלא אלגו בכ"י והתחיל לבארו ולא זכינו לכוונתו ועכ"ל לא אאסוף ידי מלכותו זה המעט אשר קבלתי בו. הנה נתבאר אלגו איך בעת לידת התבונה את המוחין גדלות דז"א מתקררין ומנטנין ירכותיה בסוד מיש' רז"ל איך הסורה מתקיים אלא במי שממית עצמו עליה. ושם נתבאר לניון והתקררות ירכותיה שהוא בחינת הסתלקות הארה הפנימית שבהם למעלה בחי' שבה ועי"כ נשארים נה"י שבה שהם ירכותיה כלי הארה הפנימים שבהם ונשארים בחי' מיוניותם שבה בלבד. וכאשר יולדת המוחין ההם הנה הם חוזרין המוחין ההם לכנס בתוך נה"י דתבונה הריקניים והאור האמיתי הפנימי שהיה בתוכם נסתלק ז' למעלה בחי' שבה כנו' ואז בהיות מיוניות נה"י דתבונה מלבושים את המוחין דז"א הם נכנסים הכל ביחד תוך רישא דז"א

ואז נחשבים הנה"י דתבונה בז"א כאלו הם גופא דז"א עלמו ובכח הזה נעשית הגדלת ז"א כמבואר במ"א:

ובזה נבא אל ביאור שמע ישראל הנה נח"ל כי במלת שמע נרמוז ענין המלכות המקבלת אור מן היסוד דאימא אשר שם הם בחי' המן שלה וז"ם שמע שם ע' כניל. והנה לריך שתכוין כי במלת שמע מתחלת התבונה להכין עצמה לזורך המוחין דז"א ומתחיל להסתלק מתוך נה"י שבה המוחין וההארה הפנימי' שבתוכה ועולים עד הת"ת שבה כדי להכין מקום פניו וריקן לזורך הכנסת המוחין דז"א בתוכם כנו' ובחיבת שמע מלטנן היסוד שלה וז"פ שבתוכו מסתלק ממנו ועולה אל הת"ת שבה כי מן היסוד שבה הוא התחלת היניון והתקררות והסתלקות האורות. וכדי שתבין הענין היטב נקדים ונאמר כי הנה ביארנו לעיל שעתה בק"ש אינם נכנסין רק המוחין דז"א בגדלות דז"א בלבד. וגמלא שעתה נכנסין אותם המוחין הראוים לביטולם אח"כ בחג"ת ונה"י דז"א והם נכנסין ומתלבשים עתה בחי' דז"א. והנה כמו כן בענין הלבושים של המוחין אשר הם הנה"י דתבונ' אינם נכנסין עתה רק הלבושים הראוים אל חג"ת נה"י דז"א. והענין הוא כי הנה נלח דתבונ' אי' ביה ג' פרקין והם כנגד חח"קו ימין דז"א וג' פרקין ביה דתבונ' אשר הוא כנגד בניה קו שמאל דז"א והיסוד דתבונה אי' בו רק ב' פרקין שהם היסוד והעטרי' שבו והם כנגד קו האמצעי דז"א שהוא כנגד הדעת וכנגד שליש העליון דת"ת דז"א ואתנם כנגד היסוד דז"א לא י'ם שום לבוש מלך התבונ' בפרטות והעטם הוא לפי שגם בחי' מוחין ה' אי' לו כי הרי הה"ח המתפשטים בגופא דז"א הנה הם מתפשטים עד ההוד שבו בלבד בסוד מ"ש בחיקויים בינה עד הוד אפסות' אמנם כבר נתבאר כי עכ"ז מן האר' התפשטו' הי' מתקבלת הארת' ביסוד ונק' כ"ל ושם נח' כי כמו שמתפשטו' בו הארת הה"ח כמו כן הארת הלבוש' שלהם שהם מבחי' נה"י דתבונ' גם היא מתפשט' ביסוד שבו וגמלא כי מכת היסוד דאימ' אשר בתוכו מלבושים הה"ח ברישא דז"א בסוד הדעת הנה ממנו ומן העטרה שבו נמשכת ויורדת הארתם עד היסוד דז"א:

והנה עתה בק"ש נכנסין ב' פרקין תתאין דנלח דאימא בחכמה ובחסד דז"א וב' פרקין תתאין דהוד בניהם ובגבו' דז"א. ופרק ב' דיסוד שהוא העטרה בדת דז"א וואתה הארה שביארנו לעיל שנמשך משם אל היסוד דז"א הנה הוא נכנס עתה בשליש ראשון דת"ת דז"א ונשארים ג' פרקין עליונים דנה"י דאימא למעלה בבחי' אורי' על ראש ז"א יח' וכבר ביארנו כי בברכת אבות נעשה זוג שני בז"א כדי להמשיך עוד ג' מוחין ט' ראשונים דז"א בחיבת אליהו ואלהי אבותיו כמבואר שם וגמלא כי זאת הגידה דתבו' אינה עתה אלא בבחי' הו"ק התחונות דמוחין דז"א וכל הסתלקות האור והליטון והקריירות דנה"י דתבונ' איננו אלא בחלק אשר הוא לבחי' ויק דמוחין בלבד:

ובהקדמה זו נבאר עתה יחוד שמע ישראל שבעה היא ההארה הנמשכת מן העטרה לזורך היסוד דז"א ואמנם עתה הוא לזורך ת"ת שבו ישראל הוא עטרת היסוד דתבונה בדת ז"א והרי נגמר עתה קו האמצעי אשר בו מתחיל היניון והקריירות ידוה הוא פרק התתון דנלח דאימא לחסד ז"א אר"ה"ג הוא פרק האמצעי דנלח לחכמ' דז"א כי בתחילה מתקרר פרק התתון ואח"כ העליון והרי נגמר קו ימין ידוה פרק התתון דהוד דאימא לגבור' דז"א אהר' הוא פרק אמצעי דהוד לבניה דז"א והרי נגמר קו שמאלי דז"א גם כן **בשכמרו** הנה גם זה היסוד לריך לבארו בדרך הגו' ויובן במשיל בענין הכנת הסתלקות נה"י דתבונ' הנכנסים בז"א אע"פ שאינן נכנסין עד מלת אחד ואין זה רק הכנה ולינון כדי שיהיו מוכנים לכנס במלת אחד ועתה בבשמל' ליל סדר כניסתם בז"א ולריך לחלק ויק אשר בו ויובן הענין כמה שהודעתך כי ז"א מתחי' אל' לא היה רק ויק בלבד כי לכן נרמוז באות ו' של הויה אבל הד' הראשונים חסרים ממנו ואינם נכנסים בו אלא ע"י מעשה התחונות: **גם** ביארנו י' ענין גדלותו יח' איך גדל ונעשה בן י"ם גמורות באופן זה כי הנה בתחילה

הגהות וביאורים: כספ"ה הלשון יכוין אל כתר לאה כו' ולא כתוב שם מלת להמשיך: (ב) שיין דכ"ם ד"א ע"ג ט"לה ח': (ג) אי"ת נ"ש סדר זה. שאינו לא מטיילא לתת ולא מתחל לעילא שהי' לריך בתחילה לשנות חכ"ד ואח"כ כתר או איפכא וכסי"א של פשה"ח י'ם קאת טוב ליקויה או יע"ש כמה שכתב שמע ישראל הוא הכנת אור כו' (ח"ה לא אדע למה לריך להביא מחרקה לחמו הלא בשעה"כ לעיל אימא ג"כ כמו בשעה"ח שיין לעיל כ"ב ע"א ד"ה עוד ט"י): (ד) כספ"ה הגירסא של לאה ובכתי' חכמת של ליתא והכוונה המלטה שהיא רחל: (ה) ועיין תו"ת דכ"ה ע"ב: (ו) פעה"ח פכ"ד מק"ש: (ז) כספ"ה הנוסח נאמר למעלה כו': (ח) כספ"ה הגירסא כי גם הסדים איין לו ע"ש פכ"ד: (ט) ז"ל למה לא כתב הרב ז"ל ינין כנ"ר. גם למה לא יש לניון באכא כמו באימא שיין י"ם כסדר הטובת וכסדר ע"ה: (י) שיין ע"ה שער כ"ג פ"ו: (יא) אמר מאיר ע"ו יש כמה קטיוות כס' דרך פן החיים בשער כ"א ש' לידת המוחין וכשער הלא' וז"ל וכ"כ מרש"ו ז"ל וע"ש:

אשר בו ומן היסוד דו"א מכאן אבא אשר בו. והרי איך דו"א בגדלותו מסתלקין ממנו ב' פרקין תחילין דהוד שלו מדי אימא ונותנס אל הנקב' לפי שההוד הוא עיקר קו השמאלי בסוד כל היום דזה היסוד הוד כנודע ולא נשאר אליו רק ב' פרקין תחילין מזד אבא וגם מסתלקין ממנו מן היסוד שלו ב' פרקין תחילין דמדל אבא ונותנס לנזק' ולא נשאר אליו רק תרין פרקין תחילין דמדל אימא: **ונבאר** עתה סדר הנזק' בבשכמל"ו אצל דע כי בשכמל"ו אינו ע"ד שמע ישראל כי שם ביחוד שמה היה מתחיל הענין והקיריות מן קו האמצעי וגם שם היה מתחיל ממש למעלה כי כן דרך להטמן התחנות והחיצו העליון ממנו אמנם בבשכמל"ו שאינו אלא הגדלה והתחלקות הפרקין לכן כאן מתחיל ההגדלה להגדל דרך מעלה ואח"כ נשאר השארית אל התחנות ועוד חילוק אחר כי כאן מתחיל ההגדלה מן קו ימין ואח"כ בקו אמצעי ואח"כ בקו שמאל (כ) ע"ד חג"ת וזה ביאורו:

ברוך הם ד' אותיות כנגד ד' פרקין עלאין דחסד ותכיון שהם כפולין ר"ל ד' מאבא וד' מאימא:

שם הם ב' אותיות שהם כנגד ב' פרקין מאבא וד' מאימא אל נח וזוהו תבין ג"כ איך כל ברוך הוא בחכמה שהוא קו ימין כנגד החכמה הכלולה בחסד כנז"ל אשר לכן יש בו ד' פרקין: **כבוד** אמרו בזוהר שהיא בינה והיא' ארבע פרקין עלאין דגבו' אשר שם כלולה הבינה אמנם כאן לא תבוננס כפולים רק פשוטים שהם ד' מזד אימא כי להיווס חסדים ב' פרקין תחילין של ההוד שלקחתם הנקבה כנ"ל לכן אינן מתעברין עם של אבא ולכן אינו אמרים אח"כ:

מלכותו לרמוז אל ההוד דו"א אשר החלק הנוגע אל ההוד הוא לקחתו המלכות הגרמיות בחלמת מלכותו גם תכיון כי יש בו ד' אותיות כנגד ו' פרקין מזד אבא. ד' לנבו' וד' להוד: **לעולם** הוא חס"ת דו"א וד' אותיות לעול' הם כנגד ד' פרקין מזד אימא:

ועד שני אותיות ע"ד הם ב' פרקין דאימא שביסוד דו"א והרי הוא שלם בקו אמצעי שלו מזד אימא כי מזד אבא לקחתו המלכות כנ"ל לפי ששם עומד אבא מנולה כי גלוי דאבא הוא מן החוה נמצא כי אין מקום אטום ומטום מאבא אלא השליש העליון דת"ת דו"א וכל השאר מנולה אשר שם מקום חיליות המל' מן החוה עד סיום היסוד ולכן כאן לוקחת כל הד' פרקים (ג) שבז"א מזד אבא ואינם נשארים אליו מזד אבא רק ב' פרקים לבד וניתנים בו בת"ת וביסוד שבו. ואלו הם שתי אותיות הנשאר' ׀ של לעולם' של ועד שהם ב' אותיות מ' הסמוכות זו לזו אות מ' אל הת"ת ואות ו' אל היסוד וכבר ידעת כי מ"ז הוא בני' מלוי ההויה דע"ב דיודין אשר הוא באבא כנודע. והענין הוא כי מילוי אבא בלבד שהם שתי אותיות מ' נשארים בת"ת ויסוד דו"א אצל ההויה עצמה לוקחתה המלכות ולכן תכיון בשני אותיות מ' הנז' אל מלוי הויה דע"ב דיודין והרי איך רחל לוקחת ב"פ תחילין דמדל אימא שבהוד דו"א וד' פרקין מת"ת ויסוד ז"א דמדל אבא שבו והרי הם ו' פרקין שהם מדה אחת כי כל מדה יש בה ג"פ מזד אבא וג"פ מזד אימא ונמצא כי מה שהיה רחל בתחילה בסוד נקו' א' קטנה הרי הגדילה היא עתה ונעשית מדה אחת שלימה אבל עדיין זה הוא בכח ולא בפועל כי שם בכרכת אבות אז נגמרת ונעשית תחיל' מדה אחת שלימה שפועל ואח"כ נעש' פרוץ שלם כמבואר שם ע"כ. ולא זכרתי תשלוס הדרוש הזה:

דרוש ה (ד) בענין הג' פרשיות עצמם בכללותם ובפרשיותם ובענין מה שזו חז"ל ליתן ריוח בין הדברים ושיש בהם ס' אותיות ויש בכל הגפרשיות רמ"ח תיבות כו' בתחילה נבין מ"ש בתקונים בענין לשום ריוח בין הדברים ושהם ס' אחוה"ה) בק"ש דעלייהו אומר ששים גבורים סביב לה כו'. הענין הוא כי ז"וין דבוקים יחד אחו' באחור וגודע שהגסירה שלהם הוא ע"י החסדים הנמשכי' בז"א והנה החסדים יורדים בו עתה צפת הק"ש ואי מתחילין הזוין להפחד איש מעל אחיו קלת וניתן ריוח בין הדברים ואח"כ צבר' אבו' אז נגמרים לפחד לנגמרי' יש' וגר' לפ"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי ענין היוחס' ׀ אחוה"ה הוא בהיותה דבוקה בז"א וכו' כלולה מ' הס' ׀ בסוד ששים גבורים סביב לה. (כ) ענין שלשה פרשיות שמע כו' דע כי בחינת החסד המתפשט בת"ת דו"א הנה הוא מתפשט בראש המלכות ולכן ראוי לכיון בפסוק ואהבת כי פסוק זה הוא

בתחיל' לא היו בו רק חג"ת נה"י בלבד וכל ספי' מאלו מתחלקת לב' פרקין. ונתחיל לבאר מן קו הימין שהם חסד וגלה אשר בכל א' מהם יש שלשה פרקין שיה פרקים בתריוויה וסיה פרקין בקו שמאלי שהם גבור' והוד וסיה פרקין בקו האמצעי ואופן הגדל' ז"א הוא באופן זה (א) כי הו' פרקין שיש לו בקו ימין שבו נחלקים אל ג' בחי' כי ב' פרקין עלאין דחסד שבו מהם נעשית חכמה שבו ב' מתעברין ב' פרקין אלו עם פרק העליון דגלה דאימא והרי הם ג' פרקין ונעשית חכמה שבו. ומן הפרק התחתון דחסד שבו מתעבר עס פרק עליון דגלה שבו הרי הם תרין פרקין ומתעברין עם פרק אמצעי דגלה דהבונה הרי הם שלשה פרקין ומהם נעשה חסד דו"א וב' פרקין תחילין דגלה דו"א מתעברין עם פרק תחתון דגלה דאי' הנכנס בהם והם ג' פרקין ומהם נעשה נחל דו"א והרי נגמר קו ימין דו"א:

ועד נעשה בקו שמאל ובקו האמצעי כי כבר ביארנו טעם אל הנו' כי מאחר שהבונה המיתה את עצמה שהם הנה"י צבה בשביל ז"א שהוא התחלקות א"יפ שבהם ונכנסים במקומם א"יפ אחרים והם המוחין דו"א. ואח"כ הכל יחד מתלבשים תוך ז"א א"כ מוכרח הוא עזה החילוניות דנה"י דתבוב' נעשים עלם מעלמו ובשר מבשרו ממש וכגופו דמי וגדל ע"י ממש והנה עתה כשמתחילין המוחין דו"ק לכנס בו מוכרח הוא שכבר התחיל להגדיל אלא שעדיין אין לו בחינת הראש שהם ג"ר של הגדלות ועדיין החג"ת שלו הם עתה רישא דיליה ובהכרח הוא שבוה הראש שהם החג"ת שלו יהיה ניכר בהם הגדלות לפי שכבר התחיל להתחלק החילוק הנז' באופן זה. ונתחיל לבאר קו ימין כי הנה הגלה שלו התחיל להתחלק והפרק העליון שלו עלה ונתחבר עם הג' פרקין דחסד שלו ולא נשארו בגלה שלו רק ב' פרקין בלבד אשר עם הפרק התחתון דגלה דאימא נעש' ג' פרקין. ונמצא כי הו' פרקין שהיו בגלה וחסד דו"א נתחלקו באופן זה ד' פרקין בחסד ושני פרקין בגלה וכעד"ו בגבור' ובהוד בקו שמאל וכעד"ו בת"ת ויסוד בקו אמצעי שבו. והנה אלו הד' פרקין שיש בכל א' מאלו ה' שהם חג"ת דו"א הנה הם עתה אליו בבחי' רישא דיליה וכבר יש כאן רושם הגדלה הראש דו"א כי כבר הם כאן בכללות אע"פ שאינן בפרטות כי הרי יש לד' פרקין אשר הם מוכנים כי כאשר יכנסו ג' עלאין בכרכת אבות כבר אלו הם כאן מוכנים עתה כדי שיתחלקו וינתנו ב' פרקין עלאין אל החכמה ותרין תחילין אל החסד אבל עתה שלא באו ג' מוחין עלאין הם עדיין כלולים בחסד נמצא שכבר יש לו בחי' ראש אלא שאינו ניכר להיווס מתעבר בחסד וכעד"ו בגבור'. וכעד"ו בת"ת. ונמצא עתה שגריך לחלק ולתת ד' פרקים לכל אחד מאלו הג' שהם חג"ת דו"א וב' פרקין לכל א' מאלו התחילין שהם נה"י שבו גם גריך שדע כי ז"א כמו שיש לו בהיותו קטן בחי' מוחין והגדלה מזד אימא כי יש לו מוחין והגדלה מזד אבא ונמצא שיש לו בקטנותו מוחין דו"א כנודע. וא"כ כמו שאנו מתחלקים כח הז"א מזד אימא כן גריך לחלקו מזד כח אבא אשר בו, ונמצא שגריך לחלקו ג"כ ד' פרקין מזד אבא וד' מזד אימא בחסד שבו. וכן בגבור' שבו. וכן בדעת שבו וב' פרקין מזד אבא. וב' פרקין מזד אימא בגלה שבו. וכן בהוד שבו. וכן ביסוד שבו. אבל גריך שדע כי זה מה שהיה ראוי להיות. ואמנם עתה אין הדבר כן והטעם הוא לפי שיחוד בשכמל"ו הוא יחוד הנקבה כנ"ל. ולריך לתת ג"כ חלק אל רחל נוק' דו"א אשר היא חלק ממנו עם מעלמו וב"מ כי הנה היא לוקחת אבר מן איברי ז"א ממש ולוקחת מבחינת לד אבא שבו ומבחי' לד אימא שבו וז"ם בשכמל"ו שהביאו לה עבדיה בחשאי. ולריך לבאר מהיבן היא לוקחת דע כי המלכות אינה נבנית אלא מן השמאל שהוא עיטרא דגבו' ואין לה חלק בקו ימין כלל אם לא בעת הזווג כי אז לוקחת עיפת ההי"ח ואין לה בקו ימין דו"א חלק כלל לא מזד אבא ולא מזד אימא כלל וכל אחיות' בקו שמאל היא ולהיות כי אימא צד שמאל היא ולכן החלק הזה אשר היא לוקחת מזד שמאל דו"א הוא מזד אימא שבו ולא מזד אבא שבו גם יש ע"א לזה והוא לפי שאבא תכבי' תדיר גו אימא גם יש אל הנקב' אחוזה בקו האמצעי שבו ביסוד שבו כי שם עיקר יניקתה כנודע ולפי ששם מנולה כח אבא כנודע לכן אותו החלק שלוקחת ממש הוא מזד אבא שבו כנודע וכללות הענין הוא שהמלכו' לוקח' חלק שלה מן כח ההוד שבז"א מבחי' כח אימא

זהוהו' וביאורים: (א) עיין אחת לישקב בדף ס"ח ס' קס"ב בענין זה שיש כמה שמועות: (ב) בפס"ה הירמ"ה קו ימין וקו שמאל וקו אמצעי: (ג) בפס"ה הירמ"ה כל ד' פרקים מזד אבא שבת"ת דו"א ואינם נשארים אלא מזד אבא רק ב' פרקים לבד ואלו הנו' פרקים נחלקין ח' נח"ת וד' כיסוד: (ד) פס"ה פכ"ג מק"ש: (ה) עיין לרוד המור ועיין בפס"ה הגהות למת על ענין הס' מיכות והוא דוק גדול אך האמת הוא כי בכל הג' פרשיות של ק"ש יש ששים אותיות הדומות זו לזו ואמורות זה לזה וע"י נאמר ליתן ריוח בין אות ואות. ואלו הם: י"ח ביהו"ו. ד' ווי"ו. כ' וזיניו. ב' ביהו"ו. ח' יודיו. ח' למדיו. ד' ממיו. כ' נוניו. כ' פ' י"ת. ואלה הוא האמת:

ענין בונת יוצר וה"ש

דרושה כב

האמת היא לעשות התפשטות כל הפרטוק לאה מאחורי ז"א מחזיו ולמעלה והשנית לתת בחי' מוחין בלבד לרחל באחורי ז"א מחזיו ולמעלה וזה ענינו. בדרך חכמת לאה והוא אחיה דיודין שם בינת לאה והוא ג"כ אחיה דיודין. כבוד דעת לאה כלול מחו"צ והיא אחיה דאלפין ואחיה דהיין. מלכותו יכוין להמשיך ד' אלפין מן ד' אחיה הנז' לעשות ד' מוחין ברחל הנקרא מלכות. גם יכוין להמשיך לה עשרה אחיה פשוטים שהם בגימ' יק"י שהם לבושי של ה"ח וה"ג כדוד כי עתה לא יש לרחל רק אלו הלבושים עד אח"כ בעמידה שלוקחת גם המוחין שבחוכם וימשיכם לשם אלהים שבה מלא בודין אשר השם הוא במילואו ומילוי השם (ה) והכללות עולה הכל בגימ' קדרה ו"ם מ"ש רז"ל משל לבת מלך שהרימה יק"י קדרה והיא ל"ה בחשאי (ו) אח"כ חוזרין בפרטוק לאה. **בחינת** לעולם תכונן לעשות כתר (ז) אל לאה והוא מאחוריים מלאין מהויה דס"ג **העולה קס"ו ועם י' אותיות רבוע (ח) הרי קס"ו כמנין לעולם**

וע"ד בגי' פ' כמנין ח' יודין שיש באחורי הויה הנז' ומ' יודין אלו הם התפשטות אשר פרטוק לאה. גם במלת אחד כבר נבאר אלפין שיכוין בשם ח"ל כו' והענין הוא כי משם אלו במלואו הנרמז במלת ד' כי הוא מלאין דלת ותרוממו תרמא שהוא מילוי אדני (ט) וחסיר מהרע"א שם ח"ל י"שאר בגי' תמר וימכר עמו שם ח"ל מן אותיות י"א"י שבהויה דס"ג שגשגרו מקודם כנוכר אלפין (י) והיו שניהם בגי' עם הכולל הויה א' דס"ג ביסוד דאימא ואז מזדווגים יחד:

ענין (א) הק"ש דשמריה הוא כי הנה כבר ע"י התפילין שהנחנו נחמו תפילין לז"א דלז"א ואמנם היחוד דק"ש הוא לתת התעוררות אל ז"ן שבבריאה שידווגו י"ג גם רחיתי באופן אחר וזה ענינו בחינת יהוה אלהינו יהוה יכוין שז"א דלז"א לוקח עתה אל מוחין חב"ד ויכוין כמו שז"ן דלז"א עלו בסוד מ"ן אל אימא דלז"א כן עולם הי"ג והעש"ש שה"ם ז"ן עלו בסוד מ"ן אל הבריאה שה"ם אימא הנק' אמת ו"ם מה שרמזו בזוה"ק פ' שלח לך כי ה' אלהינו ה' הם נקרא חותמא דגושפנקא אמת. והנה ע"י היצירה והעשייה שעלו בסוד מ"ן בבריאה מזדווגים גם ז"א דברי' ונתקנים מוחין לז"ן דבריאה כדומא' הנעשה בלז"א כנו' אלפין אבל יצירה ועשייה אינם בעלי זוג כלל כמבואר אלפין כי אין להם מוחין וגמלא כי ע"י זה היחוד דק"ש נעשים ב' בחי' כי נמשכין מוחין פנימים אל ז"ן דלז"א וכן מוחין פנימים אל הבריאה אלף שהפנימים דלז"א נעשים מקיפין לאותן של הבריאה ואח"כ בעמידה נמשך מוחין מקיפים לז"ן דלז"א כנו' אלפין וכבר נבאר אלפין כי אלו הפנימים דלז"א. הנמשכין בק"ש אינה רק בחינת ויק' (י) מד מוחין דאימא וכל שאר בחינת המוחין נכנסין בעמידה עם המקיפין וע"ש:

בונה אחרת (י) הנה כמו שבשמע ישראל ביראו שאז מקבלין ז"ן הכנה לשיוכלו להזדווג אח"כ בפליטת אפיס כן עדין לריכין ז"א לקבל הכנה בחמילה לשיוכלו להזדווג אח"כ במלת אחד כמו שנבאר. ואמנם ההכנה הזו היא שמקבלים ג' הארות בג' תיבות אלו מן ח"א כמו שנבאר ואמנם הנה נודע כי בא"א יש בו הויה אחת הכוללת כל הי"ם שלו ותכין שהיא במלוי יודין. והנה בשם הויה הראשון תכין שהיא דיודין שמקבל עתה אבא מן י' של הויה ח"א. ובאלהוית תכין שהוא אחיה דיודין שמקבלה עתה אימא מן ה' ראשונה של הויה ח"א ובהויה אחרונה תכין הויה דס"ג (ט) והוא בחינת הדעת המזווג לז"א המקבל עתה הארה זומן אות ו' של הויה ח"א אח"כ במלת אחד תכין להוריד הארה מן אות ה' אחרונה של הויה ח"א אל ז"ן שהם הויה אדני הנרמזים באחד ח"א ד' כדי שיעלו ז"ן עתה בסוד מ"ן אל זוג ח"א. ואח"כ תכין גם במלת אחד להמשיך מזווג ח"א ד' מוחין לז"א שהם ארבע יה"ו וד' אח"י כסדר מלוי עסמ"ב ותכין כי ארבע יה"ו הנז' יולאין מארבע יודין שיש בהויה דע"ב דיודין דאריך כנו' גם תכין בד' ראשון שהיא בלחה ותכין כי אלו המוחין הם בחינת איפ"ס אל לאה ובחי' אימא אל ז"א כי לא נכנסו המוחין במלואו. אח"כ במלת מלכותו תכין אל רחל שהיא מלכות ו' רומז אל הז"א כי רחל היא הטק'

דברות וביאורים: (א) פ"ח פ"ט מק"ש: (ב) מלאך עד סוף הדרוש הוא מזולתו (והרב שמון ששון חולק ע"י: (ג) ח"ש כן מלאחי כחובי ואשר סמל בו פ"ט ז"רין להביא כי ר"ח ישראל ד' אלפין בגי' אק"ק: (ד) ח"ש לענין ש"ל של אדני: (ה) פ"י מילוי לזכר בלא אותיות המושג שם ח' אותיות וזוה סרה הגהות של ח"ש וז"ל לומר קדירה ב"ד וכן מדויק הלשון מילוי הסם והכללות: (ו) ח"ש לענין ש"ק פירושו כי קדירה מלא י' בגי' פ"ט ואלקים דיודין בגי' פ' וה' אותיות הפשוט וי"ג אותיות המניני הרי ע"ח ופ"ה הרי ע"ט כמנין קדירה: (ז) הרב שמון ששון טוחב ד"ל לעשות וק' ללאה וכן מתאר לקמן דרוש ו' במלת לעולם: (ח) רבוע דהויה פשוט. ש"ס: ט אדני במילואו. ש"ס: (י) לקמן כ"ד פ"ג ד"ה הזומם. ש"ס: (יא) פ"ח סוף פ"ח מק"ש: (יב) ועיין ת"ח ד"א פ"ח: (יג) בפ"ח סם הנירסא אינם רק הפנימי דוקא מד מוחין דלחא ולא גרם ו"ק: (יד) מלאך עד סוף הדרוש הוא מזולתו והרב שמון ששון חוקק ע"י: (טו) לקמן נדרוש ו' כח הויה דע"ב וכתן כח ס"ג ז"רין לכוין כשניהם פ"ן כסודור. ש"ס:

כללות אנו חוזרים לפרטם דרך פרט. פרשת ואהבת ופרשת לא ופרשת ויאמר והם ג' מוחין דיליה ואל תחמה אך אל הת"ת לא יחדנו רק אלו הג' מוחין דיליה בלבד ואף גם זאת לא הי' בפירוש ובגילוי אלא בדרך נסתר בשני אותיות אח' דאחד ולנקבה יחדנו כל עשר ספירותיה. והתשובה היא כי בשמל"ז אינו כתוב בתור' ולכן אנו אומרים אותו בלחש. אבל יחוד הת"ת הוא בפ' שמע שנכתב בתורה אשר לכן נאמר בקול רם ולכן אף אם אין בו יחוד אלא דרך רמז הנה הוא יותר נגלה מיחוד המלכות שלא נזכר בתורה וגם אין אנו אומרים אותו רק בלחש:

עוד (א) פ"י פסוק שמע ישראל כו' שמע ישראל הוא הרבה קבלת אור ת"ת ומלכות מלמעלה מהם כדי שיוכלו לפ' ז"א בסוד מ"ן אל ח"א וזה הת"ת ומל' ה"ם לאה וישראל. וה' אלהי ה' ה"ם חב"ד כי ה' הוא הויה דיודין באבא ואלהינו ה"ם אחיה דיודין באימא וה' הג' הוא הדעת המזווגם אשר הוא מתעורר עתה אל הווג. ועתה הוא בסוד הויה דמילוי ס"ג ועדיין אל תחבר שם הויה עם שם אחיה. ובמלת אחד תכין להעלות ישר' הנקרא ח"א בסוד הויה דמ"ה דאלפין. ואות ד' דאחד שהיא בחי' לאה תכין בה בסוד שם אדני במילואו כוה אל"ף דל"ת ט"ן וי"ד ותכין לשמך נשמך עמהם אחר שמירת עמך על קדוש ה' וכל זה תעלה ע"י שם הויה דס"ג למ"ן ואז תחבר ותשלב ב' שמות של הויה ואחיה בזה האופן יאהויה"ה ואח"כ תכין להוריד מ"ד בסוד הויה דע"ב דיודין. ואח"כ תכין להוריד מן הווג הזה מוחין אל הז"א והס' ד"פ יה"ו. הראשון במילוי ע"ב. והב' במילוי ס"ג. והג' במילוי מ"ה והד' במילוי ב"ן ותכין כי ד' שמות יה"ו הנז' הם גי' מקו"ם שה"ם נ"ו ומ"ח ופ"ל ומ"ב והוא חשבון שם הויה כריבועו כזה שעולה מקו"ם יפ"י ק'. הפ"ה כ"ה. ופ"ו ל"ו. הפ"ה כ"ה סך הכל גי' מקו"ם ח"ם מ"ש רז"ל תפילין מרובעות הלמ"מ כי התפילין הם אלו הד' מוחין הנז' ולריכס להותם מרובעות כנגד שם הויה המרובע העולה בגי' מקו"ם והנה מאלו הד' שמות יה"ו הנזכרים חסרים ד' הויה והס' לז"ר המלכות והנה הד' הויה הנז' בארבע מילוי עסמ"ב הם בגי' מ"ו כזה האופן ה"י ה"י ה"א ה"ה ח"ם פסוק הנה מקו"ם אחי שר"ת שלו מ"ו. והנה מקו"ם ומ"ו בגי' רל"ב כמנין ד' שמות עסמ"ב ואחר כך בבשכמל"ז תכין להוריד המוחין של לאה והענין הוא כי הכתר דלאה אינו נעשה רק אחר ביאת המוחין והוא כי המוחין הם ד' שמות אחיה והד' אלפין אשר בהם התעלים ועולים על המוחין ונעשין כתר שלה. והנה ד' אלפין במלואם שולים תמ"ד וה"ם עולת תמיד דמלת תמיד חסרה יוד וז"ל תמ"ד לא תמיד ח"ם ויעקב איש חס וד' הנשאת מן תמיד היא בחי' המלכות העשירית שבה שנכנסת תוך רחל ומתלבשת בה ובמלת מלכותו תכין מלכות ו' שהיא לאה הנקרא מלכות ז"א הנקרא ו'. **לעולם** ה"ם ויק' שלה אשר כבר ידעת כי ו' **חמסונות** שלה ה"ם שם ס"ג והנה במלואו ורבושו עולה קס"ו ועם עשר אותיות הרי קס"ו כמנין לעולם. ועד הוא בחי' היסוד שלה המתחברת עם המלכות שבה:

והנה בשם ס"ג הנו' העולה כריבועו ובמלואו קס"ו יש בו ח' יודין ותכין כי ו' יודין הראשונים של שם הם עד הת"ת שלה וזהו ו' של ועד והיוד השביעיית ביסוד שלה ושם כלולים כל הו' יודין שהם בגי' ע' של ועד והיוד הח' במל' שלה כי היא דלת של תמיד הנזכרת שמתפשטת ברחל

בונות (ב) אחרות קרובות אל האמור **שמע** אות ש' ה"ם מלפ"ן והיא הויה באהב"ש והנה הויה הנז' יש בה יוד אחד בתחילתה ועם הר"ם של יודיה ישראל הרי בגי' שם אחיה (ג) גם בחינת ישראל כבר נ"ת שהוא שיר אל. והענין הוא כי אל הוא שם י"א"י שבהויה דס"ג והוא בחי' הה"ח דאבא שניתנו ביסוד דאימא וסיר הם הה"ג דאימא עלמה. שמע ישראל כו' כבר נבאר בביאורינו שיכוין אל המל' שנקרא שם משמע וה"ם שדי והויה. והענין הוא כי ה"ם הת"ת ויסוד שהם שני שמות הנז' ומכאן נק' המל' ש"ם גם יכוין בד' תיבות ה' אלהינו ה' אחד שהם ד' פרשיות דקס"ר והם ד' אותיות ההו"ה וד' תיבות של בשכ"מ הם ד' אותיות ההויה (ד) והם ד' פרשיות דקס"ו ובשכמל"ז תכין לב' בחי'

סידור תפלה להרש"ש

מה

מלכותו יכוין להמשיך לנוק' ב"פ דהוד דב"ן דז"א - לכן לא נכמוז באותיות הפסוק.

יכוין למלאת ד' אלפין שבכתר דללא **אלה אלה אלה** ושארית העק"ב אורות שהם ד' ה"ה דד' אהיה ב' דיודין וא' דאלפין וא' דהסין יכוין להמשיכם ללאה בפקדון לצורך רחל.

הי יוד הי הי יוד הי הא יוד הא הה יוד הה

ועתה ישפיל ראשו ויכוין להמשיך לרחל עשרה אהיה שהם גי' ליק"י מי' לבושי המו"ג שבדעת דזעיר דאל"י לנקוד' הכתר דרחל העומדת

בצרי' הנק' **קדירה** שהוא כמספר אלהים דיודין וי"ג אותיות וה' אותיות השורש והכו'. **אף למד הי יוד ממ** **אף למד הי יוד ממ** **אלהים** **גי' ש'** **ה' אותיות והכולל.**

יכוין להעלות פ"ע דהוד דמ"ה דז"א עם ג"פ גבורה הרי ד"פ בגבורה דז"א. וב"פ דהוד דמ"ה יכוין להשאירם ביהוד דז"א וכנגדם ו' אותיות **מלכותו**. בק"ש דיוצר יכוין למסור עלמו למיתה לחבר זו"ן בצמ"י רוחא ברוחא יאהדונהי: **רעולם** יכוין לתקן ו"ק חג"ת ונה"י דלאה ילהמשיך בהם מילוי ד' אלפין שבכתרא **אלף אלף אלף אלף**.

גם יכוין להמשיך לה מאחוריים דא"י ריבוע ס"ג וי' אותיות. **יוד יוד הי יוד הי ואו יוד הי ואו הי** לעולם. גם יכוין בד' אותיות **דלעור** מלעולם להעלות פ"ע דיסוד דב"ן עם ג"פ ת"ת דב"ן הרי ד"פ דת"ת דב"ן דז"א כנגד ד' אותיות **דלעור**.

ועד בד' אותיות **ע"ד** דועד יכוין להשאיר צ"פ תחאין דיסוד דב"ן ליסוד דז"א. ויכוין לחבר פ"ת דת"ת דמ"ה דז"א עם ג"פ דיסוד דמ"ה דז"א. וכנגדם ד' אותיות **יהודה** ולהמשיכם לנוק'. וב"פ עליונים דת"ת דמ"ה דז"א שכנגד ב' אותיות **מ"ן** דלעולם ועד שהם כמספר מילוי דע"ב **וד י ין י** יכוין לחלקם פרק א' בת"ת דמ"ה ופרק א' ביסוד דמ"ה דז"א. גם יכוין לתקן מל' דלאה וכתר דרחל ולהמשיך לה ד"פ ה"ה פשוטים מעק"ב אורות שנשארו בתצ"ד דלאה שלקחה לכתרה **היה היה היה היה**.

בק"ש דיוצר יכוין להמשיך מזו"ן דאל"י מבחי' פנימיות דפנימיות (*) (ממוחין דו"ק דזו"ן דאל"י) מו' פנימים שלמים לאו"א דבריאה ועי"ז יזווגו וימשיכו מוחין פנימים ומקיפים לזו"ן דבריאה :

צק"ס
(*) א"ה בסידור הקלה לא כתוב כ"ז רק בקלת סידורים כתוב כן לכן מסודר כאן בין שני חלאי לבנה ועיין בפחה עינים דכ"ה ע"ב במלת בשמל"ו מ"ש ע"ז וע"ש. (יב)

סידור תפלה להרש"ש

הוה יוד יוד הוה הא הי וו ואו ואו הוה הא הי
א א א ל ל ל איש ד ה ד נו י י ה

לאהבה את ה'. כסא ע"י אברהם. עבד א'.

(* בק"ש דערבית יכוין יחוד זה בזו"ן דצריאה :

יכוין לזווג את זו"ן שהיא תעלה מ"ן ע"י שם ז"ן וע"י נפשו ונפש הלדיק
והז"א ישפיע מ"ד ע"י שם מ"ה וע"י רוחו ורוח הלדיק ומזדווגים :

ו יהוה יאהדונהי יוד הא ואו הא
ה אדני חיבור זו"ן

אח"כ יאמר הרמ"ח תיבין דק"ש לתקן רמ"ח איברי זו"ן ועמהם יתקן פר'
הנוק' ויכוין בכללות פרשה ראשונה לתקן כחצ"ד דזו"ן.
ויכוין כי צפרשה א' יש ה"פ נגד ה"ח המאירים מחכמה שבו לחסדים דדעת
דז"א ומאירים ומתקנים כתר וחז"צ ודעת ק"ל דרחל צה"ח אלו הרמוזים צר"ת
וס"ת ה"פ אלו שהם ה' פעמים כ"ו ה' היות. אלא שיכוין אותם דצ"ן.

ויכוין בקריאתו להפריד בין הדבקים שהם ס' אותיות שוות הסמוכים
זה לזה שהם כנגד הו"ק דמ"ה וצ"ן דזו"ן הדבוקים יחד
אחצ"א כל אחת כלולה מ' שהם ס' ויכוין כי מעתה מתחיל לנסור
אותם ע"י החסדים המחפשטים בהם עתה בקריאת פרשיות אלו וכנרמז
עליהם אותיות. ויכוין צמ"צ דאצגית"ן. ויכוין לעשות ראשו מרכבה לתקן כסא
לשכינה יְהוָה ויכוין לעשות עלמו עבד לה' ולקיים מ"ע לאהוב את ה' :

ואהבת גי' צ"פ אור שבשני שלישי ת"ת דז"א להמשיכם לכתר דנוק' הנק'

את יהוה אלהי אלהיך בכל לבבך יכוין לכלול

החסד בגבורה וגבורה בחסד ובכל
נפשך יכלול גם הנוק' עם החו"ג
ובכל מאדך יכללם בחצ"ד מא"ד
כתר דחסד דמ"ה דמ"ה וצ"ן דזו"ן
חכמה דחסד דמ"ה דמ"ה וצ"ן דזו"ן
בינה דחסד דמ"ה דמ"ה וצ"ן דזו"ן
חסד דחסד דמ"ה דמ"ה וצ"ן דזו"ן

גי'

(* וכמ"ש צ"ש רוח הקודש ד"מ ע"ד יחוד צ' וז"ל ואחר שתסיים פ'
בשכמל"ו עם הכונה הנז' אז תכוין לזווג ת"ת ומל' דצריאה ע"י שתי ההויות דמ"ה
וצ"ן וכו' וטעם היות היחוד הזה בצריאה לפי שעתה צלילה בערבית כל הכונה
היא בעו' הצריאה וכו' ע"ש
יא"ה

סידור תפלה לדרש"ש

מו

ר"ת

רש"י

אֱהִיָּהּ יְהוָה אֱהִיָּהּ
אֱהִיָּהּ יְהוָה אֱהִיָּהּ

כאש

אֱהִיָּהּ יְהוָה אֱהִיָּהּ
אֱהִיָּהּ יְהוָה אֱהִיָּהּ

ד

יְהוָה הוּא וְיְהוָה הוּא. יְהוָה הוּא וְיְהוָה הוּא.

ג' מ"ה חסדי הדעת. יו"ד הו"א וְיְהוָה הוּא ר"ת וס"ת הפ' גי' כ"ו יְהוָה
אלא סיכויין אותי במילויי ז"ן יו"ד הו"א וְיְהוָה הוּא ויכויין להמשיך הארת
חסד ראשון דדעת מחכמה לחסד דחסדים דדעת דז"א והארתו לתקן רישא דנוק'

וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר ר"ת אהו"ה שם זה הוא שם החסדים
יב"א רמז להפסעות החסדים מהחכמה לדעת דז"א יְהוָה יְהוָה
בפרשה זו.

יְהוָה
יְהוָה

אֲנִי מְצוּךְ הַיּוֹם עַל לִבְנֶךָ

* גבור' דחסד דמ"ה דמ"ה וז"ן דזו"ן
* ת"ת דחסד דמ"ה דמ"ה וז"ן דזו"ן
* גלח דחסד דמ"ה דמ"ה וז"ן דזו"ן
* כו"ד דחסד דמ"ה דמ"ה וז"ן דזו"ן

ר"ת וס"ת הפ' גי' כ"ו יְהוָה אלא
סיכויין אותי במילויי ז"ן יו"ד
הו"א וְיְהוָה הוּא יכויין להמשיך הארת חסד
ז"א מחכמה לגבו' דחסדים דדעת דז"א
והארתו לתקן רישא דנוק'.

* יסוד דחסד דמ"ה דמ"ה וז"ן דזו"ן
* מל' דחסד דמ"ה דמ"ה וז"ן דזו"ן
* כתר דגבורה דז"ן דמ"ה וז"ן דזו"ן
* חכמה דגבו' דז"ן דמ"ה וז"ן דזו"ן

וּשְׁנַנְתֶּם לִבְנִיךָ וּדְבַרְתֶּם בָּם
בְּשַׁבְּתְךָ בְּבֵיתְךָ וּבִלְכַתְךָ
בְּדֶרֶךְ וּבְשַׁבְּכָךְ וּבְקוֹמְךָ

ר"ת וס"ת הפ' גי' כ"ו יְהוָה אלא סיכויין אותי במילויי ז"ן יו"ד הו"א וְיְהוָה הוּא
והארתו לתקן רישא דנוק'. ויכויין להמשיך הארת חסד ג' דדעת מחכמה לת"ת דחסדים דדעת
דז"א והארתו לתקן רישא דנוק'.

* בינה דגבו' דז"ן דמ"ה וז"ן דזו"ן
* חסד דגבו' דז"ן דמ"ה וז"ן דזו"ן

וּקְשַׁרְתֶּם לְאוֹת עַל יָדְךָ
וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ

ר"ת וס"ת הפ' גי' כ"ו יְהוָה אלא סיכויין אותי במילויי ז"ן יו"ד הו"א וְיְהוָה הוּא
יכויין להמשיך הארת חסד ד' דדעת מחכמה לגלח דחסדים דדעת דז"א.
והארתו לתקן רישא דנוק'.

אות ס"ח מה שהביא משם הרב דברי שלום ז"ל והוא דף נ"ג ע"ב כ"ב בהגהותיו על שער יעקב ולאה פרק ה' יעויין שם.

טו) לאה. עיין דברי שלום דף ח"י ע"ג כ"י דיבור המתחיל כתר דלאה וכו'. שהקשה דפעם אחת אמר שהיא לוקחת ד' אלפין מלאים, ופעם אחרת אומר שלוקחת ד' אלפין פשוטים. ויישב על פי מה שכתוב בשער הכוונות בכוונת כרוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, דשם כתב בפירושו דכתר דלאה לוקח ד' אלפין מלאים, וכתב עוד דד' אלפין פשוטין הוא בכתר דלאה ומילוי האלפין הוא בט' ספירות דלאה עד כאן. ועיין לקמן אות כ"א.

טז) לאה. עיין אמת ליעקב במערכת זאת אות ל"א מה שהוקשה ולפי קוצר דעתי נראה לעולם היא בחינת ה' אחרונה לפי שהיא נוק' דז"א, ומה שנקראת ה' עילאה, הוא בבחינת התחברות נה"י דאימא בה נקראת ה' עילאה בערך רחל שנקראת ה' תתאה, ואם שגיתי אתי תלין משוגתי.

יז) לאה. סדר בניין גופה עיין שער יעקב ולאה דכתב שמפרקין עילאין נעשו חו"ב שלה, ועיין נהר שלום דף כ"ה ע"א ס"ד סימן י"ט שהוקשו חכמי המערב לרבינו הרש"ש זיע"א כיון דקיימא לן שפרקי הידים הם הגדולים והעליונים ואף על פי שנראים למטה (וכנזכר בשער הולדת או"א פרק ו') אם כן יהיו פרקי הזרוע הסמוכים להם שניים להם ולמעלה מהכתפיים, ואיך נשתנה הסדר שהכתפיים כ"ה נעשו חו"ג והזרועות כ"ו

אותה ולתקן פרצופה בעניין מקום יותר גבוה. ואם שגיתי אתי תלין משוגתי.

אי נמי אפשר לומר על פי מה שכתוב בשער הכוונות דרוש ה' דעמידה דמתחלת מן הגרון שהוא סוף הדעת, ואם כן מה שנעשה לה חו"ב למעלה הכוונה הוא למעלה מן הגרון והוא כנגד הדעת (ומ"ש רז"ל שם בפרק ה' דשער ל"ז ונמצא שהם גבוהים מן הדעת וכו', רוצה לומר מדעת שלה שהרי היא מקבלתם מהדעת) ומה שכתב שאין עלייה והגדלה למעלה מן הדעת רוצה לומר מכל הדעת. ואפשר שבזה נתיישב קושיא שהקשינו לעיל אות יו"ד שבדרוש ב' דעמידה כתב שהיא מתחלת מב' שלישי הדעת דשם מיירי כשיתוקן חו"ב שלה שהם בב' שלישי הדעת, ואם שגיתי אתי תלין משוגתי.

יג) לאה. עיין דברי שלום דף כ"א ע"ג כ"א שהוקשה דבמקום אחד נאמר שהיא מסתיימת בחזה שהוא שלישי עליון דתפארת. ועיין עץ חיים שער לאה ויעקב פרק ד'. ובמקום אחר נאמר שהיא מסתיימת עד חצי התפארת. ויישב על פי מה שכתב רז"ל בשער לאה ורחל פרק ג' שלאה חלקה הוא עד שלישי עליון דתפארת ומשם ולמטה הוא חלק רחל. אך כדי לתת שלום ביניהם משתמשים שניהם בשלישי אמצעי ונכנסים עקבי לאה תוך כתר רחל יעויין שם. נמצא דלאה לוקחת שלישי וחצי אך חלקה אינו אלא שלישי עליון ומה שמגולה הוא עד שלישי עליון, אך העקביים שלה הם מכוסות תוך כתר רחל עד כאן.

יד) לאה. עיין אמת ליעקב במערכת זאת

נצח והוד, יעויין שם. ואנחנו בעוונותינו לא זכינו לראות יישובו. ועיין דברי שלום ז"ל דף מ"ד ע"א¹⁰ דיבור המתחיל עוד צריך וכו'. שנתקשה בזה ויישב: ואפשר דהמעלה שיש בפרקין דידים והזרועות הוא דוקא כשהם זקופות, אבל כשהם משתלשלין כלפי מטה אין להם מעלה, עד כאן יעויין שם. ולפי קוצר דעתי לא זכיתי להבין שהרי כפי הנראה שאו"א שקבלו הידים דא"א לא דרך עלייה, שהרי הם מלבישין אותו מהגרון ולמטה, ואם הוא דרך עלייה לא יבואו כנגדם. ועוד אם כן למה הידים נעשו חו"ב. ואם נאמר שאורות הזרועות והכתפיים לוקחת אותם דרך ירידה ופרקי הידים דרך עלייה, כל כי האי גוונא צריך הרב ז"ל לבארם ולא היה מסתם סתים, ובודאי החכמה והמדע אצלו ולחוסר דעתי לא הבנתי. ועיין תורת חכם דף קמ"ט ע"א מה שיישב, ולפי קוצר דעתי טעות סופר יש בו והוא בשיטה ל"א שכתוב וה"ו שאחריהם וכו', צריך להיות והא"ס¹¹ שאחריהם ובשיטה ל"ב שכתוב והוי"ה שאחריהם וכו' צריך להיות והוא"ו¹² שאחריהם וכו', או אני לא הבנתי דבריו. מכל מקום מדבריו אפשר ליישב שלא נתקנת מצירוף הוי"ה שהוא יהה"ו, והיו"ד ה"א הם בחינת חב"ד כידוע שהם פרקי הידים, ואחר היו"ד ה"א היא ה' שנית והיא כפי מדריגת היד היא פרק הזרוע שהוא שני לידים. וכן היא שנית ליי"ה הראשונים, והוא"ו שהוא אחרון הוא פרק הכתף. וידוע שהוא"ו בכל מקום הוא בחינת ז"א חג"ת, ולכן נעשו ממנו חו"ג דלאה, ולפי זה אתי שפיר אף על גב שלפי מעלת הזרוע היה צריך להיות ממנו החו"ג, מכל מקום כיון

שהכתף הוא בחינת וא"ו דהוי"ה שהוא חו"ג נעשה ממנו החו"ג. אבל לא ידעתי טעם למה שמצירוף יהה"ו נעשית לאה, וה' יאיר עינינו בתורתו ואם שגיתי אתי תלין משוגתי. ועיין בדף קנ"ב ע"א שיטה י"ג שכן כתב גם כן. ואולי לפי שהמלכות היא לוקחת בחינת החיצוניות שהיא פרצוף השלישים¹³, ולכן לוקחת זה הצרוף שהוא שלישי, וכנזכר בשער השמות פרק ה'. אי נמי עיין שער השמות פרק ז' שכתב שצירוף יהה"ו הוא בבינה וידוע שבחינת לאה היא בינה, לכן זה הצירוף בה.

(יח) **לאה** דינא קשיא ורחל דינא רפיא. עץ חיים שער לאה ורחל פרק ב', ועיין לעיל מערכת היו"ד אות כ"ה.

(יט) **לאה**. עיין אמת ליעקב במערכת זו אות ט"ל. והנה מה שהוקשה מהחצי שלישי דחסד, עיין תורת חכם דף קכ"ט ע"ב שכתב שהכוונה על כפל דשליש, ואם כן לא יש מקום להקשות. (אך עיין דברי שלום דף ט' ע"ג סימן כ"ה ע"א דלא כתב כן). ומה שהקשה מהתחלקות גוף התפארת, לפי קוצר דעתי מפירוש פסוק ושמתי כדכוד שהם כ"ד כ"ד כ"ד ע"ב דע"ב שהוא חסד, משמע שהאמת אינו גוף התפארת אלא בחינת חיצוניות החסד, שהוא לערך פנימיות החסד נקרא גוף. וכן נראה מדברי תורת חכם הנזכר שכתב שמחיצוניות החסד דתפארת. ואם כן לא נשאר קושיא דדוקא על גוף התפארת קאמר שאינו מתחלק, אבל על בחינת החסד שהוא בחינת אור, אפילו החיצוניות שבו מתחלק, ולא איכפת. וכן נראה מדקרי ליה רז"ל אור. ולפי קוצר דעתי נראה שזהו אמיתות העניין.

סז. בדפוס החדש דף ל"ט ע"ג. סח. תיבת והא' מטעה, ויותר טוב לכתוב וה'. סט. בתורת חכם דידן כתוב והו' (כמ"ש המחבר). ע. אולי צ"ל השלישי, במקום השלישים. עא. בדפוס החדש דף ט' ע"א שאלה ע"ה. עב. תיבת כ"ד אחת נ"ל מיותר.

שהוקשה^ע דשם חלקם כזו"ן וכאן חלקם בלאה ורחל. לפי קוצר דעתי נראה דשם קאי על עיקר תיקון גוף ז"א והכתר, אבל בכאן מיירי אחר שנתקן הכתר וז"א, ומלבישין אותו לאה ורחל ומקבלין ממנו אורות על ידי שמלבישין אותו. וכזה ההארה יש ללאה אחד ולרחל שניים, וכזה גם קושייא שלישיה שהוקשה^ע שאין אור לכתר לאה הלכה לה. דאי לא תימא הכי תיקשה עדיפא מינה, והרי לא יש בכתר רחל ב' שלישים כי אם חצי שלישי. ועיין מבוא שערים שער דרושי הנוק' פרק ו'. דשם מבואר הדבר, ואם שגיתי אחי תלין משוגתי. ומה שחידש ששם אדנ"י בגימטריא תרע"א עיין אמת ליעקב עצמו במערכת השי"ן במבוא שערים אות כ' ודו"ק.

(כ) **לבן**. עיין אמת ליעקב במערכת זו אות מ' מה שהוקשה, וראיתי להרב ד"מ ז"ל שגם הוא נתקשה בזה וכתב דלאו קושיא, דדברי תורה כפטיש יפוצץ סלע וכמה פנים לפניו נדרשים והוא פשוט.

(כא) **לאה**. עיין לעיל אות ט"ו שכתבתי דכתרא לא יש אלא ד' אלפין פשוטין ולכאורה קשה שהרי הדרושים הנזכרים בדברי שלום ז"ל שם כתוב שבכתר דלאה ד' אלפין מלאים וכן משמע מלשון עץ חיים שער רחל ולאה מהדורא בתרא פרק ה'. ואולי על דרך שכתב רז"ל בשער אח"ף פרק ג' וזל: ולעולם יהיה בידך כלל כי לעולם בדברים הרוחניים כאשר עולה איזה בחינה או יורד לעולם נשאה אותה^ע במקומה וכו' יעויין שם. ואם כן כיון שנכנסו בחינת ד' אלפין מלאים בתחילה בכתר אף על גב שהמילויים נתפשטו בגופא, נשאה אותה

ועיין דברי שלום דף א' ע"ד סימן ט'. ולפי קוצר דעתי דלא יש ב' מינים, ובמקום אחר^ע הארכתי בדבריו. ומכל מקום אפילו כפי פשיטות הדברים לפי קוצר דעתי דלאו קושייא, דשם דנתחלקו והגדילו תיכף, שהחצי שלישי שלקח ז"א נעשה ב' שלישים, וכן השליש והחצי תיכף הגדילו ונעשו כל שלישי מידה אתת לא איכפת, מה שאין כן אם גוף התפארת דז"א ילבישו אותו רחל ולאה ביחד שווה בשווה, אם כן השליש האמצעי מתחלק ועומד תמיד וזה לא אפשר לפי שהוא תדיר. ועיין בשער הכוונות דרוש ו' דקריאת שמע שעל המיטה שכתב רז"ל מה שאנו אומרים דנה"י דז"א נעשו מוחין לנוק' אין הכוונה הם עצמם, אלא הארה מהם. ואם כן אפילו כפי פשט הדברים כיון שהיא בחינת הארה אין קפידא, מה שאין כן אם ילבישו גוף התפארת רחל ולאה שרוצים לחלק הגוף עצמו על ידי ההלבשה זה לא אפשר. ומה שנתקשה על שלישי וחצי דתפארת שנתחלק בנוק' לג' שלישים חוץ ממה שכתבתי בעיקר הקושייא וכנזכר, לפי קוצר דעתי לאו קושייא, דדוקא בב' גופים אין להתחלק, אבל בגוף אחד לא איכפת, על דרך שנתבאר בשער האונאה דאי אפשר להתחלק אות אחת בסתום וגלוי, אבל בגלוי לבדו או בסתום לבדו לא איכפת. וכמבואר בשער טעמי המצוות בפרשת לך לך בהדיא. ועיין דברי שלום דף ט' ע"ג סימן כ"ה^ע שלכאורה לא זכיתי להבין דבריו מה מקשה: והיאך יתחלקו ה'ט'. והרי כיון שכולם בגלוי לא איכפת. אבל המדקדק בדבריו ימצא טוב טעם לדבריו שכתב שהחצי לכתר ז"א והחצי כתר נוק', ועל זה אפשר דישי קפידא כיון שהם מתחלקים לב' גופים. ומה

עג. בכרכת אליהו דף קי"ח דה"מ גם. עז. הבחינה שלימה (מעץ חיים). עה. האמת ליעקב. עו. האמת ליעקב.

פשוט ולימודים הם נצח והוד. הרי כי לשון לימודים הוא אלהיים צבאות. והנה אלקי"ם צבאות הם נצח והוד דנוק'. ולכן נרמזה הנוק' בתיבת לשון שהוא בגימטריא שכינה עם הכולל. והוי"ה צבאות הם נצח והוד דז"א. וזה סוד ה' אלהיים נתן לי לשון למודים וכו' יעויין שם, הרי משמע שהלשון הוא מלכות. ועיין ערכי הכינויים להרמ"ז ז"ל בערך לשון שכתב כן. ודוחק לומר על דרך שפירש האמת ליעקב בשפת אמת על מאמר הפתיחתה רבאטי"ט במלכות פה דף ק"ט ע"ג סימן ד"ן. ולפי קוצר דעתי נראה שהמדקדק בדברי רז"ל שכתב ולכן נרמזה בתיבת לשון וכו' ימצא מנוחה, שלעולם שהלשון הוא בחינת יסוד, אבל שם כתב נרמזה המלכות בתיבת לשון שנקראת לשון, אבל לא קאי על בחינת הלשון שבפה. שיש הפרש בין משמעות לשון שהוא לשון שבראש לבין תיבת לשון שהיא שכינה, ואם שגיתי אתי תלין משוגתי.

ואחר כותבי זה נזדמן לי לפי שער ספר מאורי אור, וראיתי במערכת לשון שמשמע מדקדוק לשונו שמחלק בין משמעות לשון שהיא הלשון שכתוך הפה ובין תיבת לשון, כאשר ישפוט בצדק המעיין בדבריו. גם ראיתי בדברי קודשו שכתב שכל קו אמצאי נקרא לשון לפי שהוא מכריע והוא בסוד לשון המאזניים.

ולכאורה גם דברי הרב אמת ליעקב ז"ל כוונתו לזה, שכתב שכיון שהכל קו אחד דת"י, ורוצה לומר שכל דת"י יקרא לשון. אך אחר העיון זה לא אפשר שהרי הרב אמת ליעקב ז"ל רוצה ליישב מאמר רז"ל שבשער דרושי הצלם פרק ב' ושער מ"ד ומ"ן פרק ט', ושם בהב' דרושים מיירי על משמעות

בחינה במקומה. והיותר נראה כיון שהכתר הוא שורש הפרצופים כל בחינת הפרצופים כלולים בו כידוע, ולכן מתייחסים כל הד' אלפיין מלאים לכתר, ואם שגיתי אתי תלין משוגתי.

לשון (כב) עיין אמת ליעקב במערכת זו אות מ"ה שהקשה שבפעם אחת אומר שהלשון הוא תפארת (והוא בשער דרושי הצלם פרק ב'). ופעם אחרת אומר שהוא הדעת. ועיין מה שיישב, ולא זכיתי להבין יישובו שיישב כיון שהוא קו אחד, ומה הועיל לנו זה. ולפי קוצר דעתי נראה דמה שכתוב בשער דרושי הצלם הנזכר לא יש מקום להקשות, דשם מיירי על התפשטות הה' גבורות שמתפשטין בה' מוצאות הפה כאשר יראה הרואה שם. אמנם בחינת הלשון אפשר שהם בחינה אחרת ומאי קושיא. ומה שהוקשה שפעם אחת נאמר שהוא דעת ופעם אחרת אמר שהוא יסוד, אפשר ליישב על דרך שיישב מוהר"ח ז"ל בשער רחל ולאה פרק ב', שלעולם הוא יסוד, ונקרא דעת, ששם מתפשט הדעת. ועיין במערכת הזי"ן אות י"ד י"ח מה שיישבתי על פי הקדמה דדרוש הדעת. ולפי זה אתי שפיר שלעולם הוא בחינת יסוד, אמנם כיון שהוא יסוד דמוחין נקרא דעת וכנזכר שם. גם עיין שפת אמת דף ק"ט ע"ג סימן ד"ן שהביא משער מאמרי רשב"י דהלשון הוא תפארת ויסוד דעשר ספירות שבפה, ואם כן אתי שפיר שהלשון פעם אחת נקראת ת"ת ופעם אחרת נקראת יסוד, שהאמת הלשון כוללת ת"ת ויסוד.

ברם עיין שער ההקדמות ד' שכתב וז"ל: לשון עולה אלקי"ם דיודי"ן ואלקי"ם

(מה, א) יכוון להמשיך מזו"ן דאצי', בפ"ב דתפלת השחר משמע, שהוא זיווג ז"א ולאח ע"ש. ועי' פת"ע דכ"ה ע"ב ד"ה יכוון להמשיך בסוגרים ד"ה וצ"ל דנוק' וכו'.

פרשיות שמע

(מה, ב) אח"כ יא' וכו' לתקן רמ"ח איברי ז"א וכו'. תיקון זה נראה אפי' שהכונה להאיר להם מצלם המו'. ובעלמא שצלם המו' נכנס כולו בז"א, אין שייך לו' לתקן איברי ז"א, שהם מתוקנים כבר מעצמם ע"י המו'. אולם כאן שלא נכנס רק הו"ק, צריך להמשיך לכל הרמ"ח הארה מהמו'. ועי' ש"ש ז"ל שה"כ דרו' ח' אות י"ד. ובכ"ז רציתי לו' לקו"ד דכונת הרמ"ח תיבין דק"ש אינה בבחי' הפני' דחיצו', ששם נמשך כל הצלם בכל הי"ס דז"א. וכן משמע מפת"ע דכ"ו רע"ב שכתב דאין שייך כונת הא"א בקשע"ה בזו"ן דכ"ד שעות שכבר נמשכו המו' עד הנה"י ע"ש. וכ"כ בש"ש שכ"ג פ"ו אות ד' ומובן לכאן שגם שאר הק"ש לא שייך בהם, שכולם ביחד הם רמ"ח ע"י הא"א. אבל בפני' דפני' בודאי שבהם עיקר הכונה [ועי' ענ"ה ז"ל די"ג ע"ד בסוף הדיבור הא']. ועי' שה"כ דרו' ח' דק"ש ד"ה ענין סדר וכו', ששם מבואר שמדבר בבחי' זו, שג"א וג"ת דמו' נמצאים עתה בחב"ד וחג"ת דז"א וכו' וכו' ע"ש. וכן בע"ח שכ"ג פ"ו ע"ש. אבל יש להסתפק אם שייכים בבחי' חיצו' דפני' ששם נכנסו כל המו' בחב"ד דז"א דוקא, שאין שייך לתקן כחב"ד דז"א שהמו' השייכים להם נמצאים בתוכם בכללות הצלם. ומצד ב' החג"ת והנה"י אין בהם עתה מו'.

ונלע"ד לקו"ד שגם בחיצו' דפני' שייך. והוא לפמשרו"ל בדרו' ח' דק"ש ד"ה גם נתבאר וכו' הנה פ' ויאמר היא כנגד נה"י דז"א והנה הם יצאו מסוד אי' עי' וכו' שאין בו רק ו' ספי' והם ג' מו' חב"ד וחג"ת אמנם אח"כ האריכה אי' עי' וכו' והאצילה בחי' נה"י דז"א וכו' וז"ס ומבינה נביאים וכו' וכו' ע"ש. וסדר יציאת הנה"י דז"א ע"י אי' מבואר בשכ"ט

(מה, א) מלכותו להמשיכם ללאה. הלשון בשה"כ (במלת ועד) להכין ולהניח שם עק"ב וכו'.

(מה, א) לעולם יכוון לתקן ו"ק וכו' ולהמשיך בהם מילוי ד"א. בשה"כ במלה זו לא נזכרה כונה זו. אלא שבמלת ועד כרוז"ל כל עקב האורות מתפשטים בכל קומת פרי' רחל, כדוגמת הד"א העולים מד"ת אשר הם כללות כל פרי' לאה מראשה עד סופה. אבל הכתר שלה איננו רק הד"א פשוטות, אבל המילויים הם בשאר פרי' עכ"ל. וכיוון שלא נו' בדברי רוז"ל מתי נמשכים המילויים, ומצינו במלת לעולם שארוז"ל להשלים פרי' לאה, והם ז"ת שלה להמשיך להם הוי' וכו', קבע הרש"ש זיע"א גם המשכת מילויי האלפין כאן. (אח"כ ראיתי מ"ש מע"א זיע"א דצ"ט סוע"ב קרוב לזה). אלא שק"ק שרוז"ל כתב שהד"א מלאים הם בכל פרי' לאה מראשה עד סופה כגז', והד"א פשוטות נמשכו באחד לכתרה, וממילא המילויים צריכים להיות מחכמתה עד סופה. ואילו כאן בסי' כתב להמשיכם לו"ק דלאה עי' מ"ש לפני זה ד"ה בהמשכת.

(מה, א) לעולם גם יכוון להמשיך לה. בשה"כ להמשיך בהם.

(מה, א) ועד ד' אותיות הוי' לנוק'. משמע משה"כ שהיא הוי' דע"ב דאבא — ומ"ש מילוי דע"ב מ"ו נשאר בז"א, נראה שהוא כפי משרו"ל בשי"ט פ"ג שכשהשם לבדו בלתי מי' הוא יותר גרוע מהמי' עצמו שהוא לבדו, וכ"ה כאן. ומה שז"א לוקח בפ"ע דת"ת, והנוק' לוקחת כל היסוד עם פ"ת דת"ת, חילוק זה לא נו' בהדיא בשה"כ. אבל ודאי סברא היא, שז"א לוקח היותר עליונים, והנוק' לוקחת התחתונים שכולם מגולים. וק"ק לשון רוז"ל בפע"ח פכ"ד דק"ש שכתב שהנוק' לוקחת כל ד"פ מצד אבא שבת"ת דז"א. וע"ש בסוף הפרק שכ' שלוקחת ד"פ ת"ת ויסוד מצד אבא ע"ש.

שמ' מעיל ביאור על שער הכונות אליהו

דף כ"ה עמוד א'

ד"ה מלכותו תכוין לעשות הכתר
דלאה כתיקונו וכו'. ומה שלא נתקן
כראוי באות ד' דאחד הוא כמו שכתב רבינו
ז"ל לעיל פרק ה' וז"ל: "והענין הוא כי
הכתר דלאה אינו נעשה רק אחר ביאת
המוחין" וכו' יעו"ש, והכוונה בשלימות
אבל התחלתו נעשית בראשונה, והוא על
דרך הנזכר בכתר רחל בע"ח שער תיקון
הנוק' פרק ו' ושער הירח פרק ב' וכמו שכתב
בדרוש הנוק' פ"ו, ועיין אמת ליעקב מערכת
הכ"ף אות מ"ו.

כפירושו, אבל לפק"ד לא זכיתי לידע מהיכן
יש לנו סמך להקדמה זו. ולפק"ד נראה כפי
פשוטן של דברים, והוא כמו שכתב רבינו
ז"ל פרק ג' דשער רחל ולא יעו"ש שיש זמן
ששליש אמצעי נעשה כתר דרחל ולא
יתפשטו רגלי לאה, וזהו שכתב רבינו ז"ל
לפי שעדיין וכו' ר"ל שיש מקום לתקן הכתר
בשלימות, אבל לשון רבינו ז"ל שכתב בכאן
אנחנו מוכרחים משמע כמו שפירשנו קודם
והבוחר יבחר. ועיין מה שנכתב בעזה"ו
לקמן פרק ח' בכוונת ואהבת על דברי הדברי
שלום זיע"א. גם לפי פירוש זה אתי שפיר
שבתחילה בבשכמל"ו אנחנו מתקנים כתר
רחל בבחינת שלישי ראשון, ושליש אמצעי
משותף בין רחל בין לאה, ובתיבת ואהבת
אנחנו מכוונים שהשליש אמצעי ושליש
תחתון יהיו לרחל, וכן נראה מע"ח שער
לידת המוחין פרק ב' שכתב וזה סוד כ"ד
אותיות שיש בפסוק בשכמל"ו, דמשמע
דכברוך שם כבוד לוקחת כ"ד אחד, ואין
לפרש אותו על לאה שהרואה שם יראה
שהוא על רחל, וא"ש את"ם ואכמ"ל.

דף כ"ה עמוד ג'

ד"ה ועל כן אנחנו מוכרחים לתקן
מעשה כתר דרחל לפי שעדיין לא
נגמרו וכו'. לפק"ד שר"ל שאם לא נתקן
הכתר אם כן לא נגמרו עקבי לאה ואנחנו
צריכים לתקן כל פרצוף לאה, לכן מוכרחים
לעשות הכתר. ועיין אמת ליעקב מערכת
הכ"ף אות מ"ו דהוכיח שאין לעשות הכתר
קודם פרצופה, ולכאורה קשה דמכאן
משמע שאנחנו מתקנים הכתר קודם, ואפשר
זה התיקון לא נקרא תיקון לפי שכל זה הוא
הכנה וכנזכר לעיל שהרי היא בבריאה
כידוע. ועיין דברי שלום דף א' עמוד ד'
שאלה ט', שפירש שהכוונה דמה שכתב לפי
שעדיין לא נגמרו וכו' ר"ל שאם היו נגמרים
עקבי לאה לא היינו יכולים לתקן הכתר
מפחד החיצוניים, אבל כיון שלא נגמרו לא
יש פחד, ובאמת לשון רבינו ז"ל מדויק

דף כ"ו עמוד א'

דרוש ז'

ד"ה ושית פרקין בקו אמצעי וכו'. אע"ג

שמן ח'ג דרוש קיש פי ער ש הכנות ופרי עץ חיים ששון כה

ב' שמות ע"ב וס"ג ופיין כס' הורחת שפה לך פ"ח דכתב
בפשוט דמול הח' הוא פ"ב והי"ג ס"ג -
כה שס ו"ס ויעקב איש חס פ"ח שלחה ורחל פ"ח - לק' דרוש
ו' דפסח מ"ש וכתר ולחה אינו נעשה רק אחר ביהא
המו' ע"ל'ק' פ"ו במילת לעולם מ"ס .

כו שס אשר כבר ידעת כי ו"ת שלה הם סוד שס ס"ג פ"כ
פפ"ח פ"ט לא מצאתי איזה מקומו של ו' תחטוטת הם ס"ג
זולת עיין לק' דרוש ו' במילת לפולם ופד וכו' שהוא באי'
ולהמשיך לה מאי' שס ס"ג ורובו בוק' ללחה יפ"ס והפסח
לזה כתב כאן דו"ת שלה הם ס"ג (פ"ח סכ"ט פ"ב)
(פיין לקמן פ"ו מ"ס במילת לעולם) .

כז שס ואח"כ תכין להוריד מ"ד שס הוי"ה דפ"ב דיוחין
ואח"כ וכו' עיין לקמן פ"ו אות ל"ט מ"ס באורך פוד בפנין
שורש המו' שס אות ק"ב .

כח שס כוונת אמרות קרובות אל האמור וכו' כאן כתוב פד
סוף הפרק הוא מולחו ולפ"ד הוא דברי רבינו שהרי
דברים (פפ"ח פ"ו דק"ט) מכוניס עם מ"ס דרוש ו' ולקמן
ועם דרוש ב' והפלת השחר ונס' הכוונת דפוס פאלוגיקי אין
כתוב שהוא מולחו ונס הרב תו"ת לל"ח פ"ח הביא מדרוש
זה לשון יפ"ס ואם היה מולחו לא היה מביא ועיין בנ"ס
להרב שר שלום זל"ה שהיה מלג מהמכרים ואין לסמוך רק
על דברי מוהרש"ו זל"ה וכבר כתב מוהרש"ו עלמו כאן
בהתחלת דבור זה שהוא לקוטים מפוזרים ואם היה שולמו
לא היה כתוב כן וכן כבר נת' בבאוריט כט"ל .

כט שס שמע אות ס' ה"ס מפ"ן ע"כ ל"ל גי' מפ"ן שס
הוי"ה בא"ס ב"ס ספ"ח פ"ו דק"ט .

מ שס וה"ס שד"י והוי"ה ע"כ לפי' ע"ד ועיין שס באות
ל"ד מ"ס . מ"ש אח"כ בעמידה שלוקחת גס המו'
שכתובס פ"כ יפה שעה דקס"ז ספ"ח ועיין לק' דרוש ו'
במילת בשכמל"ו מ"ס .

נ שס וו"ס מ"ס רז"ל מכל לבת מלך סאריחה זיקי קדרה
וכו"ס בפסחים דנ"ו לקמן פ"ו ועיין לק' אות ס"א מ"ס -
מ"ש מלכותו יכוין להמשיך ד' אלפי' מן ד' אהיה לפסות
ד' מו' ברחל וכו' לא מליט זה לרחל ועיין לקמן פ"ו בסו"ט -
נא שס ובשכמל"ו תכין לב' בחי' וכו' נת' באורך לק' דרוש
ו' דכ"ה פ"ב . מ"ש לפשוט כתר אל לחה והוא
מאתורים נראה להגיה לפשוט ו"ק אל לחה וכן נת'
לקמן דרוש ו' במילת לעולם .

נב שס גם במילת אחד כבר נת' אלטט שיכון בשס אל וכו'
(נת' לק' דרוש ו' ובכ"מ) שהוא פליי ארזי' (ל"ל שהוא
אדני' בפילוי) וחסיד מתרפ"ח שס אל ישאר בני' חמד וימבר
פמו שס אל מן אותיות יי"א סבא"ה דמ"ג ששאריו מקודס
כמו אלטט (פי' כנו' לק' דרוש ו' במילת האמנס וכו' והוא
ששאר מפ"ן דשמע והוא מס"ג ועיין ג"כ בפ"ח סכ"ס פ"ב
ופתח במילת אחד יכוין לחבר ב' אלף שהם אל דלח"י ואל
דמ"ג גי' ס"ג פ"ה ופסוס מ"ש ועס' י' אותיות רבוע הרי
קע"ו ל"ל ריבוע דהוי"ה פשוט הרי קפ"ו .

נג שס פנין הק"ט דשחיתת הוא כי הגה כבר פ"י החפילין
שהנחט ניתנו חפ"י לנ"ח דלח"י ואמנס היחוד דק"ט וכו' פ"י
לפיל דרוש הפילת השחר דרוש ב' ועיין אף החפ"י היא בבחי'
המעשה והיא בבחי' החילו' וק"ט שהיא בדבור בפנימיות וכאן
דברי רבינו לא זכיתי להבין אף נקשר פנין הק"ט עם החפ"י
זה בזה ותמה על הרב חו"מ ד' ל"ח פ"ח שהביא לשון זה ולא
נרגש מזה ועיין עוד בס' פ"ח ד' ס' ספ"ח ולפ"ד משפס
הלשון לא נתקשר בדבריו ונראה דיש חיסור לשון בדברי רבינו
גם עיין בדבור זה להרב תורת חכס שס דתקס"ה דלאן נראה
דחפ"י הם באנ"י וק"ט בביר' ובדרוש ו' דלח"י כתב שהק"ט
היא באנ"י והחפילין בדריחה וכו' פ"י דבריו דסס כתב יחוד
בפנין פגס בטול פ"פ דחפילין וק"ט וכחב דהמבטל פ"ח
חפילין פיגס באות ה' ראשונה דהוי"ה ודופ דה' זו הוא
בריאה והמבטל מלע"ה ק"ט פיגס באות ו' פ"י שהוא אנ"י וכו'
הוא היסר מכאן ועיין שס מה שחידן ולפ"ד אין כאן קשייה
דכאן

ל"ק ולהוריד (ח"מ זקס"ד פ"ח) (ועיין לקמן ד"ה והנה
דפס כתב רבינו דנ' פרשיות אלו הם בחב"ד יפ"ס ממלא דהס
בתחי' בחב"ד ואח"כ כל ג' פרשיות הם בתג"ת וכבר כתבתי
דדרו"ה אינו פל המ"ל חתיבו' חתיכו' בענין ק"ט כפי אשר הפח
טממם כתנס רבינו ולא הספיק לסדרם ונחבקם בישיבה של
מפלה ואח"כ סדרם בט הקדוש מהרש"ו זל"ה (לק' דרוש ו'
אות ו') ועי' פוד מ"ס רבינו בדרוש ד' דעמידה ד"ה האל .

לד שס כי שמע היה מל' האקרא שס ע' שהמלכו' נק' שס
בכור ב' שמות הוי"ה ושד"י העולים גי' שס פ"כ פפ"ח
פ"ו פיין לקמן דרוש ו' דנקט רבינו טפס אחר והוא ד' פ"ב
העולים ומחבדים בזה הם רפ"ח פס שס ב"ן שבה הרי שס
יע"ס ולפ"ד נראה לבאר טעם זה שקרא רבינו כאן הוי"ה
ושד"י שס הוא מטעם דגודפ דיסוד נקרא שד"י כנו בכ"מ
והוי"ה זו היא הוי"ה פשוטה דסס ב"ן שהיא מלכו' ועל שס
שהוי"ה זו מל' מקבלת שפע מעי"ן רבתי דיסוד דהימא מסוד
המ"ן שלה כנו' באורך לקמן דרוש ו' ובפפ"ח ק"ט פ'
לזה הוי"ה ושד"י גי' שס פ"ח סכ"ט פ"ב זה נראה לפ"ד אף
דברי רבינו מוצארים לקמן בדרוש זה ד"ה כוונת אמרות וכו'
דביאר הטעם כי ת"ת ויסוד הם ב' שמות המו' ובכחם נקרא'
המלכות שס .

לה שס א"ס עיין לקמן תוכו הפנין ע"כ עיין לקמן יבדרוש
זה בד"ה כוונת אמרות וכו' והענין כי אל הוא שס יי"א
שבהוי"ה דמ"ג והוא בחי' ה"ח דלח"י שניתנו ביסוד דחי' ושיר
הם ה"ג דהימא פלמא פ"כ פפ"ח פ"ו .

לו שס זל"ו מזדווגים או"ח בכוד הדעת המזווגים וו"ס ה' אלח"י
ה' שהם או"ח ודעת כנ"ל פ"כ פ"י לשי' באות ל' מ"ס .

לז שס ואחר אשר כבר מזדווג או"ח אז אינו מוריד' שפע ג' מו'
המ"ל הת"ח פ"כ (שהוא ז"ח ועי' מ"ס לפי' אות ל"א) .

לח שס ופתח בשכמל"ו אינו ממשיכים המו' אל המל' וכו'
עיין לקמן דרוש ו' וז' והיא לחה ואילו רחל אינו ללח
בעמידה כנ"ל רק שעתה אינו מבינין לה למפלה המו' שלה
וכאשר תבא בביר' אבות הטלס ועי' ג"כ בפפ"ח פ"ו דק"ט ופ"ו .

לט שס אמנס דע כי בזווג ז' ו' אינו אומרים נפילת אפיס
וכו' ולכן נריך לכוין במילת אחד בשס הוי"ה ואדל"י וכו'
פפ"ח פ"ו נת' לקמן בדרוש ל"א דרוש ה' דמ"ח פ"ג ד"ה ודע
וכו' ובפפ"ח שס פוד עיין בפפ"ח דרוש ק"ט פכ"ד ובמילת אחד
הוא נשיקין עליונים ובברוך שס היה נשיקין תחתונים (פי'
בבריאה) אף ל"ל אף יבוא זווג דנשיקין והיא פתח בק"ט בכוד
נקודה בביר' ועוד דז"ח הוא באנ"י והיח בביר' דמה שפלה
בק"ט הוא לטורך מ"ן ואח"כ חקף ירדה בביר' כמו ששפירש
בס' הכו' דרוש ו' יפ"ס ק' ששפתי מקשים ויש לפמוד בזה בס"ד .

מ שס והנה אחר שיחטת הת"ת ב' מוחותיו בכוד א"ח דאחד
וכו' פ"י בכוד זווג דנשיקין פליונים כנ' באות הקודס .

מא שס פ' ואהבה ופ' והיה ופ' ויאמר והס ג' מו' גיליה
פ"כ עיין לפיל ד"ה כונה וכו' שכתב רבינו שהוא בתג"ת
וכאן אחר שהס חב"ד דז"ח עיין מ"ס לפיל אות ל"ג .

מב ואל חתמה אף אל ת"ת לא יחדנו רק אלו הג' וכו'
בדרך נסתר בב' אותיות א"ח דאחד ולנקבה יחדנו כל
פטר ססירותיה פ"כ פפ"ח פ"ו פי' דלנקבה יחדנו אותה באותיות'
של כרוך שס בכוד מל' לפולם ופד כנו"ל לא כן ז"ח נרמו דוקא
בא"ח דאחד שהוא תיבה אחד .

מג פוד פי' כונת פ' שמע ישראל וכו' עיין לקמן דרוש ו'
באורך ובפפ"ח ק"ט פ"ח ופי"ס ופכ"ד השיך כאן מ"ס
וח' השלשי הוא דעת המו' וגם כתבתי לפיל אות כ' שהוא בחי'
מולח דא"ח הנקרא דעה יפ"ס .

מד שס וו"ס מ"ס רז"ל חפילין מרובעות הלמ"מ וכו' ש"ס
מנחת ד"ג"ה . מ"ש וחות ד' דאחד שהיא בחי' לחה
בכוד שס אדל"י וכל זה תעלה פ"י שס הוי"ה דמ"ג וכו'
עיין לק' דרוש ו' דסס כתב שרחל היא העולה ונראה דסמיהס
עולים למ"ן ועיין שס באות פ' מ"ס .

מז ופתח הוא בכוד הוי"ה דמ"ג וכו' ובדרוש ו' לק' כתב
שהוא הוי"ה דע"ב ולזה כתב הרב ש"ס זל"ה בכוד

122 היכל ו' היכל נוקבא דז"א שער ה' שער ל"ח שער ראה ורחל פרק ב' נ'

וכו' ה' קרא אשת חיל יראה כי שהם כוד ושמי ח"ד כ"ד
 שמונתין שהם גימטריא חיל אבל לאה נקראת ענוה לפי שהיא
 למעלה בחמורי רישא דז"א ועודע כי הענוה יכרת באדם
 בהפעל ראשו וזופפה למטה עד פני אדם מפני ענוותנותו
 ונכנס לפי מי שנדול הימנו. ח"ט והוא משנה עניו מאד כי
 הגה נתבאר במ"א כי משנה לקח לצורח ויהא ח' מן ד' בח'ו'
 שיש ללאה וכולן נקרא לאה על שמה ונפירה ח' מהם שהיא
 ג"כ עומדת למעלה עד דעת דז"א וברי נתבאר אך משנה לקח
 מדת ענוה הפליגה אבל רחל שהיא ה' התאה הקשנה הנקרא
 יראה ה' וצרתה היא לגביה משנה בסוד שם הגדולה לאה
 ושם הקשנה רחל. ח"ס שארז"ל ועתה ישראל מה ה' אלהיך
 שואל מעמך כי אם ליראה אמו יראה מילתא וצרתה היא
 והשנו הן לגבי משנה מילתא וצרתה היא. וכבר נת"ל כי
 לאה יולדת מן האדם המלכות דלמא המתלבנת בז"א בסוד
 מוחין. והמנסה הגה"י שלה הם נעשין לטובין דג' מוחין דחב"ד
 דז"א אמנם המלכות דלמא ח"נה משמשת כלל לז"א ח"ס מה
 שארז"ל על ענין הו' רקיעין אשר תהפוך שבהם נקרא וילן
 ח"נו משמש כלום חלל יולא ערבית ונכנס בתחת. וכענין
 הוא כי הרקיע הוא אשר נקרא דרך סתם רקיע אשר בו קבועים
 חמה ולבנה וכוכבים ומזלות והוא בח' סיוד דפנונה שאה
 הנקרא רקיע בכ"מ והוא ו' זפירא בסוד טסה שמים כירעס
 ובו קבועים חמה ולבנה וכו' לפי שכל האורות סלים יולא משם
 כטרע כי חמה ולבנה שהם ז"ג הם קבועים בו ועסק הם
 יונקיס זה מן החסדים זה מן הנצורות השומרין בדעת המלכות
 ביסוד דפנונה הוי. והנה סוככים הם אורות החסדים היולאין
 משם וטפלין סוף יסוד דז"א כטרע ומכיס שם נכח ומתפוריס
 ועשו טפלין דקין אשר הם סוד הסוככים המתאירים ח"ס
 ומלדיקי הרבים כסוככים כי מלדיקי רבים שרעס מן יסוד הנקרא
 לדיק והם מקבלין הארת הסוככים של החסדים שנתון כיסוד
 מאירין כסותין. ונלפ"ד שמשפתי (ס) משפתי זלתי כי המזלות
 הן נקביות וכן מן יולאין הנעשין כיסוד מפילת הנצורות
 גם הם מלמעלה עד היסוד דז"א ומתן שם וטפלין ומתפורין
 ונעשין טפלין. והנה המלכות של התנוה היא הנקרא רלן
 (ו) ח"נו משמש כלום חל ז"א אמנם מאיר את (ז) הארתה
 ומזיאה לחן לנודך לאה השומרת מחין לז"א ואם כן מאחר
 שלאה יולדת מבחי מלכות זה של תנוה אשר היא בחינה
 עטרס של היסוד שבה כטרע חסר זה. ח"ג נמלא כי מקומה
 הוא ברעס ז"א כי שם מקומה העיקרי וגם לאה יולדת
 מהארתה שוכרת הוא שם מחזיל צמור קומת הכתר (ח)
 שבה עד למטה עד החזה כנ"ל. והאמנם רחל מחזיל בכתר
 שלה מהחזה ולמטה עד סיום רגלי ז"א תמש בלופין כי נכסות
 רגלי ועקבי לאה משם מחזיל כתר רחל למטה מרגלי לאה.
 חשארז"ל מה ששפטה יראה פטרה לראשה משנה ענוה עקב
 לשוליהא ר"ל רגלים דלאה שהיא כנקרא ענוה עשמה יראה
 שהיא רחל כתר לראשה כנ"ל. אבל הלשון עדין ערך ביאור
 כי מלשון ח"ל נראה כי מהעקב עליו של ענוה נעשית פטרה
 ליראה ולא אמרו שכפר היראה היא תחת עקב דעטה. לק
 לדיך לבאר הענין יסוד בערמות כי הכה כפי אג"ל נמלא שמהאש
 כתר דלאה עד סיום רגלי דרחל הם ז"ס דעת מג"ס נה"י כי
 המלכות שבז"א היא עלמה שורש רחל כטרע ומאראי הוי
 שפתי נשים כללו אחת אהובת רחל ואחת שטאה לאה לא יוכל
 להסיר חלק השטאה בעבור האהובה כי חלק חלק יאכלו
 שיהן וירשו מקום בעליהן ז"א שיה נשוא ותקח לאה ג"ס וח"י
 שהם דעת ח"ג וח"י ח"ס בעליהן ותקח רחל מח"י ח"ס ותלמטה

ונבאר כאן יסוד וגמאר כי הנה"י דאבה עומדן מלונכיס חוד
 נכ"י דלמא בראש ז"א חז"א הם ב' חסותיו ראשונים
 של הוי"ה שהם י"ה (ה) ומכיס זה בזה אבה הפנימי בחמה שהיא
 בחוק כדי להוליא ארוסיה לחין וזו נעשה יו"ד פ' ה"א (ב)
 גימטריא ק"ך. ח"כ מכיס הארת ה"א שהיא אחא בוא"ז שהיא
 ז"א ללאה לחין והם גימטריא ע"ח וח"כ מכיס הארת וח"י
 בה"א שהוא ז"א בלאה החנוה הם גימטריא ע"ח סך כל הכחות
 כמנין רע"ז הכי אך לאה בח' ארוסיה כמנין רע"ז ויולאין
 דרך שור של ז"א. ח"ס שור בעד שור כי שור הנקרא לאה
 שוכרת הארוסיה דרך שור של ז"א אבל רחל שהיא בעד ארוסיה
 הכצולין משום הוא שהארוסיה התגיב לחלקה שהיא פטרה דגגייה
 דדעת. וכן שאר כמותין אכן ניתקן לה אלה בבחי' מוחין
 משם נמלא שכל מה שיש אל ז"א יש אל רחל ג"כ חש"ה וכל
 אשר לאה ימן בעד נפשו וכבר ידעת כי רחל נקרא נפש ח"א
 נקרא רוח גם טבל לומר כי ב"פ שור הנזכר כאן הם רחל
 ולאה כי גם רחל הארוסיה יולאית ושוכרות דרך שור ז"א לחין
 וסוגה הפסוק לומר אף כי שחיטת בח' שור והן שוין כו' הבחי'
 כי האדם שרפן יולא להם דרך שור ז"א אך עכ"ז יש יתרון
 אל רחל מלאה כי כל אשר לאה ז"א שהם המוחין משם יתן
 בעד נפשו שהוא רחל כנ"ל. ומחזור לענין כי ז"ס ויהיה
 יעקב את רחל כי היה אהוב ז"א את רחל יוסר מלאה כי
 לו נתן מוחין משם ולו הארת בעלמא ואפ"פ שכפי האמת אם
 כחשוב מדבר בוא סול"ל יאהב ישראל את רחל כי ז"א הוא
 ישראל וזו יעקב כנ"ל במקומו אבל הוא בכה שנתבאר
 סבה אל משארז"ל כי יעקב הוא בחיר שבהמה. והענין הוא
 כי בתחלה היה יעקב בעוד יעקב הגעשה מאחורי אבה כנ"ל
 שהם האחריים דאבה שהוא עליון מאד ולא די זה אלא שאח"כ
 פ"י משפיו פלה שר ונתתך לו נשמה מן ז"א משם הנקרא
 ישראל ולפעמים משמש בשם יעקב ולפעמים בסוד ישראל לכן
 כל הקורא אותו יעקב ח"ס שוכר בעשה לסבה כנ"ל אבל
 אברהם ויחא הם בח' ח"ג שבז"א והם בח' פרסיות שבז"א
 ואם פרטע נחמד לבדו ולכן יעקב הוא בחיר שבהמה. גם
 לק הקורא לאברהם אברהם שוכר בעשה כי אות ה' שנתוספה
 בשם אברהם היא ה"ה אשר לשולם אינם משפטים ואינם
 חסרים. אמנם בח' פרטע ישראל או יעקב משפנה כפי הזמנים
 ומלאה כי גם שכתוב יאהב יעקב את רחל הפטר שמדבר
 בז"א עלמה אשר גם הוא כסיוסו בסוד וי"ק הוא כדוגמת
 יעקב ובגדליותו נקרא ישראל. חש"ה לא יעקב יאמר שור שמך
 כי אם ישראל כי שרים עם אלהים פ"י בקשנות ז"א יש לו
 מוחין דקשנות מבחי' עם אלהים כנ"ל כי בחון הקשנות אין לו
 רק ב' מוחין כי הקשן אין בו דעת שהוא החוה הג' רק ח"כ
 והם ב' שמות אלהים שהם גימטריא יעקב ובזמן גדלותו או
 נקרא ישראל לפי שנתוסף המוחין דגדלות ודוחין המוחין דקשנות
 למטה כנ"ל ח"ט כי שרים עם (ג) אלהים כי שירם עמהם
 [א"ר ב"ח] ויטל להם לדוחין למטה והבן זה :

אה"ח 23590

פרק ג ס"ז (ז)

ועתה נבאר בח' המקורות שיש בין לאה ורחל יחד
 ובו יתבאר כמה פסוקים וכמה מאמרי ר"ל.
 והנה ר"ל פ' על פסוק עקב עטה יראה ה' מה שעשה
 יראה פטרה לראשה עטה עקב לשוליהא ביאור הכברים
 באלה כי שורש נשים האלה של ז"א שהם לאה ורחל נקרא
 עטת יראה ה'. והאמנם רחל נקרא יראה ה' ראשית תכמה
 כי היא ראשית כל כספירות מחמת לעילא והיא פתח לסולם

דברות וביאורים (א) לא (כ) כתיב בראש דמלא (א) וז"א ח"ס לא (ג) שפתי ח"ס : (ג) שפתי ח"ס : (ד) ח"ס ק"ל נוסח
 אפר עם הלוקס חול"ל של אלקים. והאשר לרעה סוכיות עם עם נקוד פולח ק"ל לרעה של ק"ל נוסחי ילקים שבמוחין דגדלות ומוחין האמת
 עד כנתינת : (ד) שוין דרוס זה כשפטים דרם פ"א כ"י ויזא ע"ס והגנוז רחל וכו' : (ב) ש"פ ש"ל שפ"ל פס"ו שפ"ל פ"י : (ו) פלאן כשפ"ט ודילון כו"ז גם במלכות
 דלחיות והיא נלקת דרוס אר"י פ"א ככס דוילון הוא במלכות דשפ"ט. והאשר לומר דכתיב כמו שכבש לקמן דילון כו"ז במלכות דשפ"ט והוא במלכות יולאין
 אלו נכנסו גם פלגות דלאה עקבא וילון כפדתי ככניס. אח"כ מלאחי נוסח ח"כנע פ"א ס"ג ככהר החרו"ל ח"ל כספר ה"ח כגן דילון כו"ז
 פלגות דמנוכה וכן קשיא דכל אהי שכל בזלם כלול פד' וגם לזולת הוא פלגות. ועיין כשכ"ס וז"ל כ"ס והגנוז רחל וכו'. השם יעקב פטרה. ר' חוה פ' :
 (1) לא שפתי ח"ס : (ח) לעיל פ"י ופ"י פ"י :

עד סיוס תלי ז"א שסס ג"ס אחרות וחי חסון של ח"ה .
ואמנם אין הדבר ק' אלא שלא לוקחת שליט עליון מג"ש
 דת"ח (דז"א עד החזה אך רחל וט') ורחל לוקחת כל ג"ש
 תחתונים דת"ח דז"א לכתר שלה כמבואר בת"א ושם נכתב
 טעמים רבים ואחד מהם הוא שבוהו נשלים יסוד אמא לב
 משם ולמטה שאורות החסדים ההם בגלי נכניה רחל באחירי
 ז"א וכ"ז נת"ל . **ובהכ** בזה מהינה לרות זו לא ותפל בימין
 קגאה על הדבר הזה לבן מה עשה המאלל העליון עשה בנשפן
 ששליט עליון דת"ח י"ה סלו ללאה ושליט תחתון סלו לרחל
 תבל שליט האמצעי יהיו שני אורות משמשות שיהו בבוהו דת"ח
 ברשות ושחפות שניהן כלומר כי שחלק שליט אמצעי לבי
 תלקים **ח"ה** כי סלה בתי' ח' וחימו מחלקה אבל י"ה כתר
 של רחל שולה עד שס ונס רגלי לאה יורדים עד שס ומתלבשים
 רגלי לאה בכתר של רחל כשישור שליט אמצעי בלבד והרי
שתיים משתמשות בשוה . ושארו"ל מה שפעמם עושה פקב
 לסוליהא שסס רגלי לאה מהם עצמם נעשה ראש וכתר של
 רחל הנקרא יראה . **ואמנם** דע כי פעמים שרחל לוקחת כל
 מקום ארבע שליט אמצעי ואין רגלי לאה מהפעמים בדרך כתר
 רחל כשישור שליט ההוא ח"ש אללים כבוהו ק"ס כפ' ואהבת
 לריך לכוין לתת ב' אורות לרחל כמין ואהבת שהם ב"פ אור
ורחל נקראת ח"ת כמ"ש למטה (ח) בע"ה כמארז"ל אחין
 וגמין רבויין הם ויהו ואהבת את ר"ל שחאהב את רחל הנקראת
 את והוליא בלשון ההגבה פ"ד ויאהב יעקב את רחל כי האהבה
 יתירה הוא שנתן לה חלק יתר על לאה כנ"ל והם ב' אורות
 אלו כשפין ואהבת כנ"ל . והאורות הללו הנה הם בתי' הכ"ש
 סחטונים של ס"ה כנ"ל ולפי ששליט העליון הוא במקום הסחוס
 אבל אלו הכ"ש הם במקום בגלי שמאירין החסדים לבן נקרא
 אור אור . וענין זה נת"ל (ב) בענין הכתר של רחל שהוא
 כ"ס דת"ח דז"א הנקרא ב"פ אור אור כסוד ושמתי כוכ"ד
 שמשותף אבל כתר של לאה אין בו רק אור ח' לבד כנ"ל
סס באורך וסבאר לקמן (ג) . נמלא כי יש זמן שלוקחת רחל
 ב"ש לבדה יש זמן ששליט אמצעי אפי' שהוא לשולם שלה
 עכ"ז יש זמן שרגלי לאה מתלבשין בכתר שלה כתיב ממע
 כשישור שליט אמצעי (גס לפעמים לוקחת רחל שליט בניגבה
 משם כשישור שליט זה אמצעי) לבד אבל לפולם שיפור כתר
 של רחל הוא ב"ש . **ח"ס** ותגוב רחל את התרפים אשר לאביה
 פ' כי מקום השליט האמצעי שלפעמים לוקחת אותו רחל לכ
 לפעמה בלבד דרך חסיפה וגיבנה נקרא תרפים . נמלא כי לבן
 הוא לבן העליון שהוא אבא עלאה ולו ב' כוחות רחל ולאה
 כמכר זוהר פרשה וילא דקס"ב על וללכין שתי כוחות ע"ש
 ולפעמים נונבת רחל מן לאה שליט האמצעי הנקרא תרפים
 ולוקחת לה לבדה כי מסון חביה הוא ואינה טוחת ממנה אל
 לאה אחותה * :

ורה ענין תרפים אלו הוא לשון תורף שהוא מקום ערוה כמו בים התורפה הזוכר בגמ' והם בתי' ב' רגלים של לאה הנכנסין ומתלבשין תוך כתר רחל כנ"ל לבן אמר תרפים לשון רבים שהם ב' הרגלים . וביאר הפנין כי הנה מקום פתיחת יסוד אמא חוך ז"א הוא כוחה סלו נמלא שגילוי ופתיחתו הוא בשליט האמצעי

הנהרות וביאורים (ח) נפ"ה : (כ) טעם כ"ה פ"ד : (ג) פ"ז : (ד) מל"ה פסח"ו ולה"ס פסטר פ"ה שיך כסוף פקד וז' : (פ) שיין כספר הספרים דק"ב פ"ה נדרוש הסגור דכפר וז"ל מ"ה כדאל וז"ל ב"ג"ף ויפ"ה פ"ה ש"ה"ס"ו וכפי פ"ה כספר כליקוסים וק"ה פ"ה ע"ש וק"ה אלפים ז"ל כפי וז"ל כפי ספריו כ"י של שכתבו וז"ל : (ו) נ"ה חסידים : (ז) ר"ה כהנלות ויולאח : (ח) וז"ל נ"ה"ס אב"י כמ"ה ריב"ט כספר ז"ל פ"ד ונראה שסס דרג"ל לאס סס כפי חל"ה כריעטוס דז"א כספר קארו נלפ"ה וז"ל כ"ס כדבר דתל"ל כסוף קו אמצעי . ד"ל וז"ל דכר"ס כספ"ה אל"ה כנ"ד כספר ורחל כספר כ"אפנע ח"ס דז"א :

כשפדיין אינן מתקיים או ודאי החסדים תחתונים מהגבורות ולכן קודם שנתקן לבן היה רוחו בו מתחלה חכמה שהוא ל"ב מלבן ל"ב נתיבות חכמה ואח"כ י' שערי בינה שהיא הנקבה אבל אחר שנתקן נעצבלל בעבל הכרמלי או יתה הנקובה עטרה לבפלה שה' שהיא בינה נכ"ב באה מחלת התיבה של גבל ואח"כ חכמה שהיא ל"ב נתיבות ואפילו החכמה נתקנה שה' באה לפני ה' לפי שבא"ב ב' מתחלה ומאחר שנתקן לבן בעבל הכרמלי שהיא בינה שהיא נקרא עוה"ב לבן יש לו חלק לפוה"ב :

נרעד חיים שזו רוח הכתוב סלו הפך לבן סבור הוא ר"ל כשיהיה לבן סלן הפך שהט"ן תהיה קודם ה"ב וגם ה"ב יסו מהפכים כב' קודם סל' שזה יורה שהבינה שהיא נקבה תהיה עטרה בעלה שיתקנו בגבורות חיה טלו הפך לבן שחלה לבן כולה יהיה מהיפכת ויסה נקרא מטיש לראשו נבל אז סבור הוא ר"ל זה יורה שהבינה הנקרא הוא שממנה עטרה דגבורה נסברה וכוו סבור הוא :

העקבים של לאה הם באמצע כתר של רחל אינו עובר האור עד פני כתר של רחל כי אלו ב' עקבים של לאה מפסיקין לגמרי והם לוקחין האורות היולאין מנפנים . **וגודע** כי העקבים של לאה הם דינין קשים ונמירים לגמרי כי ר"ה אינן אשר כל בתי' נ"ה הם דינין להיוון הקצוות הקרובים אל הקלי' ובפרט שנקרא בלשון לבר מגופא כדודע כי ר"ה אינן לבר מגופא וטוסף ע"ז כי הם רגלי לאה אשר כל בתי' הם דינין קשים להיוון בתי' מלכות דתבונה כנ"ל והתבונה עצמה היא נכ"ה **ל** בינה שהם אחרות שבה והבינה עצמה אמרו עליה כדבר דדינין מחסרין מינה ולא עוד אלא שלא עצמה היא מן אחרים של מלכות דתבונה ואינה בתי' פנים ובפרט כי אינה רגלים שלה אלא בתי' תחתונה שברגליה והם בתי' עקבים כמ"ש בע"ה . והנה כפי כל הסעפות בג"ל נמלא כי אלו העקבים דלאה הם דינין גמורים לבן יש מקום אחיזה ויניקה אל הקלי' וכמ"ש בדרוש בלק ובנלפס ומזא ועזאל ששרשם הם בתי' ד' אורות כנ"ל שבאותן פתין רגלים ועקבים דלאה שמשם יונקים החטונים לבן היה הולך בלפס אל הררי קדם אל מוא ומזאל כמ"ש כדבר שקודם שבה בלפס אל בלק הלך והסביר את עצמו כדברי קדם פס עזא ועזאל . וז"ל מן ארס ינחמו בלק חלק מואב מהררי קדם וכבר נתבאר אלליו בדרוש בלק ובנלפס כי בתי' בלפס היה מהאורות היולאין מאותן עקבים דלאה

הנהרות וביאורים (ח) נפ"ה : (כ) טעם כ"ה פ"ד : (ג) פ"ז : (ד) מל"ה פסח"ו ולה"ס פסטר פ"ה שיך כסוף פקד וז' : (פ) שיין כספר הספרים דק"ב פ"ה נדרוש הסגור דכפר וז"ל מ"ה כדאל וז"ל ב"ג"ף ויפ"ה פ"ה ש"ה"ס"ו וכפי פ"ה כספר כליקוסים וק"ה פ"ה ע"ש וק"ה אלפים ז"ל כפי וז"ל כפי ספריו כ"י של שכתבו וז"ל : (ו) נ"ה חסידים : (ז) ר"ה כהנלות ויולאח : (ח) וז"ל נ"ה"ס אב"י כמ"ה ריב"ט כספר ז"ל פ"ד ונראה שסס דרג"ל לאס סס כפי חל"ה כריעטוס דז"א כספר קארו נלפ"ה וז"ל כ"ס כדבר דתל"ל כסוף קו אמצעי . ד"ל וז"ל דכר"ס כספ"ה אל"ה כנ"ד כספר ורחל כספר כ"אפנע ח"ס דז"א :

בלע וריצה בה ונכרה משם איקבא ונכח ומעלה
שהוא מקום סתום שם היא לאה מאחור ונק' פלמא דאחסיא
יש לה רבי ומימיו ומימיו הוא כי לפעמים היא ב'ח'
פ"ס דאחוריים דאחא כטופ ויא' חינויים דמלכות דאחא
ואין בה רק אחוריים דספי' וזו אך למעט אך לאה כי היא
ב'ח' ו' דאחוריים דאחא אשר בה שם אח"ס כמין אך יש
בה לפעמים ב' רבויים ששם גם אם כי אנה היא לוקחת
מהלכות של ר' מוחין ששם ר' שמים אח"ס בפלמ. ואמנם
במחלה לקחה כלותה לבר ששם ר' אוסות הראשונים והם
מספר יואר רב והם ג"כ יואר מפילות ורבות שמהם נעשה
כחבר שלה וד' אלפי' שהם גימטריא מד'ם כאשר בארט פ"פ
ומדת ימי מה היא. והנה מדם כמין ג"ס אח"ס אשר ב' רבוי
אלו הם בלאה והם סוד הכתר שלה בג"ל הנעשה מד' אלפי'
ברמחין ב' גדולה דאחור שהיא לאה בג"ל שם. עוד פ"א גם
אח לרבים שהיא לאה יולדת מהחזה דז"א ולמעלה וסופס
בג' קין שלו אשר בכן ד' ספירות חו"ב חו"ג שפירין אין לה
חלק בדעת והם סוד ר'. והנה ד"ס כל א' כלול מ' גימטריא
מ' ו' כלול מ' הרי מ' והם מדם כמין ג"ס אח"ס. עוד יש
בחי' רבי א' וכו' כי כל אופן ד' ספירות אשר כל א' כלול
מ' הרי מ' וגם שפס שלש פמטסה דמ"ס ויא' שלש מ' מ'
דסינו ג' כרי ג"ס וגם לאה היא מלפס דאחא אשר בה
פיקר בג"ב אחיון (גדולתם הם בנינה אשר בה לאה וכו') מא'
עד מ' כרי אה כרי גם אח"ס לרבות. ועוד יש רבי אחר
כי היא אחוריים דבינה ובה אח"ס ויא' דאחוריים כשלה
ח"ד סהיר האלק נשאר גם וזו גם לרבות (וכנה גם ברחל
יש ג"ס אח"ס אך ור"ק ונכאר קודם ברחל) ואך ורק ששם ב'
מימיו הם ברחל שהנה היא מקבלת מימיו אורוח דלאה
כטדע בטווח ק"ש ולכן היא דין וגם שאין לה הארס פלומה
נשאר במימיו ויא' דין שהנה היא ב'ח' של אדמי וג' אוסות
דין שבה ה"פ נגר ה"ג שבה והם ש"ך גיטין דדין בגמור כי
הם אוסות דין חבו אך ר"ק ששם ש"ך דין כסוא במישט
בלחי הארס פליונה (כי א' כנר לקחה לאה) כנ"ל ובנא אליה
הארס מאחא מהאלפי"ן ששם אח"ס אז נוסף בה הארס
ומיתוק והם ה' אלפי' (נעשה אדמי דנא רפוא) ומס ה"ס
דין יהיה ש"ס דסינו נשרה פובם מראה אך נעם המישט
יא' אך רק בגימטריא ש"ך חבו אך ר"ק דהיי"ו ר"ק מא"ך
כי אך הוא ריחו לשם אח"ס שיהי חסרה אור דאלפי"ן בג"ל
לכן הוא דין נפר משא"כ בקבלתה מן האלפי"ן היא נפרס
שנעשה דין ממחוקו ונכאר פתה ג"ס אח"ס ברחל כי הנה מקבלת
הארס כ"ב אסוון מא' עד מ' מבינה פ"פ ז"א כמ"ס בברך
אח' בעמידה וכו' אוסות (ד) שלש אחסון דז"א וג"ס כרי
ג"ס ור"ב אחיון כרי אח"ס חבו ג"ס אח"ס ברחל. והנה ג"ס מא"ר ברחל
אוסות גימטריא אדמי שהוא ברחל. והנה כ"ס מא"ר ברחל
מדל לאה וכ"כ אוסות הוא מלאה מלפס דחבונה אשר מש
אוסות כי לפעמים מאדין בה בג"ס אח"ס ששם בלאה):

פרק ה סת (ט)

נבאר פניק משארל (ו) אסין וגמין רבין הם כי מדבר
פל פנין ב' ב'ח' לאה ורחל. והנה נפ"ל אך לאה
לוקחת מן העוין של ז"א ב'ח' ד' אלפי"ן של ר' ששם אח"ס
המלביש (ו) נה"י דחבונה שכתובס מהלכתן העוין והם
גימטריא מד"ת כסוד ומדת ימי מה היא כנ"ל. והנה במחלה
לוקחת אוסות לאה שהיא למעלה קרובה אל מוחין דז"א אח"כ
יורדין ברחל וזה פנין אסין וגמין ששם רחל ולאה ששם ב'ח'ס
מרבי המשכת השפע אשר בז"א בעוין שלו יולאין ששם לחן
בבחי' שחיך כנ"ל לכן נקרא רבין פ"פ שכתובס ועדלין
יולאין מאחוריו מחוספס ורבי הארס המוחין שבו יולאין ב'
רבויים

פרק ה סת (ט)

נבאר פניק משארל (ו) אסין וגמין רבין הם כי מדבר
פל פנין ב' ב'ח' לאה ורחל. והנה נפ"ל אך לאה
לוקחת מן העוין של ז"א ב'ח' ד' אלפי"ן של ר' ששם אח"ס
המלביש (ו) נה"י דחבונה שכתובס מהלכתן העוין והם
גימטריא מד"ת כסוד ומדת ימי מה היא כנ"ל. והנה במחלה
לוקחת אוסות לאה שהיא למעלה קרובה אל מוחין דז"א אח"כ
יורדין ברחל וזה פנין אסין וגמין ששם רחל ולאה ששם ב'ח'ס
מרבי המשכת השפע אשר בז"א בעוין שלו יולאין ששם לחן
בבחי' שחיך כנ"ל לכן נקרא רבין פ"פ שכתובס ועדלין
יולאין מאחוריו מחוספס ורבי הארס המוחין שבו יולאין ב'
רבויים

ולאם הנבלעים חוץ כתר רחל אל החושים וכו' פ"י בלג"ס
ולכן היה הולך לבררי קדם אלל הוא ופואל שייקחן משם.
וכנר נחבאר אלליו כי לכן הארמי אבי אביו של בלפס והוא
פלוט נחבגלל בבלפס ומחמו למד בלפס בן נט מעשה כשפים
וחכמה הולדה היחה כחמחו של לבן הארמי אשר שיבה פלמו ואחר
יש לאל די לפעם פמכס רע ופ"ד הנאמר בבלפס כי ידעתי אה
אשר תכרך מבורך ואשר תאיר יואר. וזה פנין כחמה התרפים
אשר ללבן אשר פ"י אלו התרפים הנה משיג כל הארוחו
והאשר רחל ננחה לא ילאו האורות ששם אל פקבי של
לאה לחן אל החושים להאיר להם ולא ידע כי ברה הוא
בחיפן שכתרפים הם ב'ח' אורות היולאין אל החושים מן
החיקף של החבונה שהוא יסוד שלה המלובב במקום החזה
של ז"א: אוצר החכמה

פרק ד סת

פנין זה הוא הפא של אדכ"ר בפין הדעה טו"ר כאשר
בארט לפיל כי זא מקוש והוא פלוט משארל שחטא
חיה הנה שסחטה ענבים ונתנה לו. ופירוש הפנין כי אנה
העקבים של לאה כנכנסין בכתר רחל הם ב'ח' ענבים גימטריא
מק"ב כסוד עקב פטה כנ"ל וסין שנענבים הם דין שנעקבים
סאלו. ועוד שאין החושים ניומן אלל מפסולת סין מן
השמרים שבו ששם שוירי דין הקדוש (וחיה נרמה) ונה זה
השפע שזנקים החושים הוא דין קשה והוא יין פטר מלא
שמרים והוא בלוע חן העקבים של לאה דמיון סין בלוב
סוך הפענבים וחיה פמטה אופן ענבים וסונחה הנה שפ"י
הסדסה כהיא ילאו השמרים הבלעיים שם ומסם שמו ארס
וחיה מן סין כהוא חים הסדסלה חלק החושים הנקרא ססרה
דמפוא ולכן נעשו בפנין כמיתה ונרשו עליה מיתה. ואפשר
גם ק שזה סוד מיתה רחל פמטה התרפים כמאמר
רז"ל. והנה נא וראה כי ענבים גימטריא עק"ב כמכר
לפיל לכן אין נדרסם הענבים להולא מטובם יינס אלל
בעקבים וענבים אלל הם לשן רבים ששם ב'
עקבים כנ"ל אשר כל א' מהם הוא נקרא חלקים להיתה
דין כנ"ל. והנה ב' רגלים הם ב' שמוס חלקים (ועס י'
אוסות שלהם ג"כ גימטריא ענבים) והם גימטריא עק"ב כי
אלהים שהוא שורש דין בבחי' ענבים ובסוכו גטו סין
ומחלפ בתוכו ולפי האמת כיון ששם ב' ששם אל"ס וגם
ענבים מימיו רבים שנים למס הם גימטריא עק"ב כנ"ל שהוא
לשן יחד הפנין כי לסוון מובלעים ב' העקבים בכתר דרחל
כנ"ל מחאחדים ונעשים עקב אחד חיה עקב פטוב ולא כחיב
עקבי הפטוב. ונל"ח ששמעתי ממורי ולה"ס כי זא ג"כ סוד
מ"ש פרשה (א) חלום וכספרא דלניפוטא דין דטקבא תקפין
ברישא ויחיין בסופא כי אנה בכתר דרחל שם הם עקבים
דלאה שהם טוקף דין כנ"ל. והנה נחבאר פנין הפא
אדכ"ר אך הנה בפין הדעה ששם כנ"ש חמושים של ת"ס
חז"א ששם אורות פגלים של הדעת מבחי' החסדים שט. גם
פנין מאמרי וזכר שגראה חלקים וע"י כי נקלם מקומות
מראה שחפא אדכ"ר הנה בטקבא יש שגראה שהיה בזכר יש
שגראה כמא ששם חשך כנכר כחוקים וזכר פרשה בראשית
ובכל אמר כי הוא ככתר והוא דטקבא רחל והוא במקום חזה
דז"א ופנין דשי חשך בין כתר לפילת הפילת כאשר נחבאר
אלליו באורך ביאור פנין חפא אדכ"ר ונעכין אופן ד' חכמים
שנכנסו לפרדם:

מ"ב (ב) גם אח לרבות אך רק למעט. סוד הדברים אלו שכנר
טדע שפרטוף ז"א כלול ב' נשים לאה ורחל והם ב'
בחי' שהם ב' רבויים וב' משפטים (ג) בפרלוף א' חז"א כי
לשולם כרבי בטקבא כי מחלה נכרה האדם ולקח הקב"ס

הגרות וביאורים (א) שער הכוונות סוף דעה א' פרק: (ב) סה"ס ששם כנ"ש חמושים וז"א חכמים וז"א חכמים (ג) מיתוס נכרופ
עד סינא ונה ליהא כנ"י: (ד) סוד ששן כסד דוילת וכו' אוסות יחיא: (ה) כנ"ש פ"ק: (ו) שער שארל ד"ס פ"פ. נפר
פמטה כנ"ש חמושים וז"א. לשול פ"ל: (ז) גיל שגלגל:

ענין נפילת אפים שער הכוונות דרוש ה

לנשק הס"ת וללוותו לילך אחריו כשמוציא אותו מן היכל אל התיבה לקרות בו ואח"כ היה נשאר שם סמוך אל התיבה עד שהיו פותחין הס"ת ומראין אותו לקהל כעודע ואז היה מסתכל באותיות הס"ת ממש ויהיה אומר שעל ידי הסתכלות האדם מקרוב כ"כ שיוכל לקרוא האותיות היטב ע"י גמטריא אור גדול אל האדם ואח"כ היה חוזר למקומו הראשון ויושב שם מיושב עד סיום קריאת הפ"ל לא כאלוהים הנוהגים לעמוד וזמן הרבה התפלל מו"ל צביתו בעשרה ולא חשב שיהיה שם ס"ת לקרוא בו בין בחול בין בשבת: **ועתה** נבאר מה ענין הולאת ס"ת עתה בעת הזה ובימי' אלו כמ"ש רז"ל עזרא תיקן לישראל שהיו קוראים בתורה שני וחמישי והנה נת' אללנו כיבדוים ב' וה' שולטת עולם היום בעולם ולכן טוב לעסוק בתורה בשני ימים אלו והנה היורה הוא כנגד ז"א שהוא אור ו' של ההווה גם ז"א נקרא תורה שבכתב ולכן בשני ימים אלו בלבד מוציין ס"ת משא"כ בשאר ימי החול כעודע. ואמנם טעם הולאת ס"ת אחר נ"ל הוא כי הנה בחול תורה שברא איננה רק בחי' היסוד דאבל המתלבש טוה קו האמצעי **צ** דז"א כעודע (ה) גם ז"ס עליית מרע"ה להר סיני ביום לקבל לוחות התורה והורידם ביום ה' (י):

והנה הווג הנעשה בעמידה היה ע"י שבקע היסוד דאימא ונפתח ויאלו מתוכו חו"ג לחון. אבל היסוד דאבל אשר הוא מלובש טוה היסוד דאימא לא נבקע ונשאר סתום עדיין כמתחילה והאורות שבקבו שהם החו"ג שבו ג"כ אינם יוצאין הם עומן לחון כיון שהיסוד סתום אמנם יולאת הארץ בלבד לחון כדי לתקן פריטוף יעקב כנ"ל בצרכת אבות אבל המוח עצמו של החו"ג אשר בחו"ב נשאר בפנים ואינו יולא לחון אמנם עתה אחר אשר נעשה הווג של העמידה נבקע היסוד דאבל (י) והמוחין שבקבו מאירין לחון ביעקב ורחל העומדים שם מבחון בני' דז"א כעודע. אמנם כדי ללאת אלו האורות לחון כנ"ל לריכות שני מיני בקיעות ובענין שני בקיעות אלו נסתפקתי איך שמעתי ממו"ל כי הגלע"ד שמעתי ממנו הוא כי הבקיעה הראשונה היא הולאת יסוד דאבל טוה מנופת חו"ג כי כבר הוא יולא מתוך יסוד דאימא אשר נשטל בסתמים במקום החוה דז"א כעודע. ובקיעה הב' היא בקיעת יסוד דאבל עצמו להוציא אורות שלו מתוכו ונמלא כי פתיחת היכל הוא נעשה בתחילה והוא ענין הז"א עצמו שבקע להוציא יסוד דאבל מתוכו לחון מנופת. ופתיחת הס"ת עצמו נעשה אח"כ וה"ם בקיעת היסוד דאבל עצמו הנק' ס"ת ומתגלים החו"ג שבקבו הנק' תושב"כ כעודע ומאירין ביעקב וז"ס תורה ליה לנו משה מורשה קהלה יעקב כי משה הוא היסוד דאבל והאורות שבקבו הם התורה והוא יעקב אשר בחון יורש ולוקח את האורות האלו. וכבר נבאר זה אללנו במקומו אמנם היותר נלע"ד ששמעתי צבירור ממו"ל הוא באופן זה כי הבקיעה הא' היא בקיעת היסוד דאימא והסתרים אשר בו אשר מתפשטים בז"א ומלבישים ומקפיים את היסוד דאבל בחו"ב כעודע וע"י בקיעה זו היסוד דאימא יולא אור היסוד דאבל מחון יסוד דאימא הא' טוה נוף ז"א והבקיעה זאת היא ענין פתיחת היכל להוציא הס"ת מסוכו כי היכל הוא יסוד דאימא אשר בחו"ב הס"ת שהוא היסוד דאבל ואח"כ באה הבקיעה הב' והיא בקיעת היסוד דז"א עצמו שיולא האור של היסוד דאבל לחון אל יעקב נתחן במקום שהוא כעודע ובקיעה זו היא ענין פתיחת תיק הס"ת עצמו שינתגלה הארת התורה הכתו' בחו"ב לחון אל כל הקהל כעודע. ואח"כ בעת שקורין בתורה אז הוא יולא האור שבקבו לחון שהיא התורה עצמה שנקר' אור וזהו היותו ר"ל אמיתי אללי מדריך הראשון:

דרוש ב' נבאר (י) מספר העולים לקרות בתורה הנה בריש פרק הקורא את המגילה תמן מנינן בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג'. ברי"ח ובחש"מ קורין ד' ביו"ט ה' וביו"ט ו' בשבת בשחרית (י) וכל אחד מהחלוקות ית' במקומו בע"ה. ועתה נבאר ענין הג' שקורין בשני וחמישי. (א) הנה אע"פ שנתיל כי גם החגיגת דאימא וחגיגת דז"א נתגלית הארתם כנ"ל שבחזרת העמידה עולי' יעקב ורחל עד חגיגת דז"א אבל עם כל זה אין חגיגת דאבל מתגלית עתה רק הנט"ו שלו בלבד הם המתגלית עתה בשני ובה' דימי החול כי נבקעים נה"י דאבל ויוולאת הארת' לחון

דהרות וביאורים: (ח) מן עשר עד ולפי ליחא בכתי' (ב) ספ"ח ס"ו מנפ"א: (ג) מרכבה. ספ"ח: (ד) בעש"ח מתחיל עתה ולפיכך בקש הכתוב כלן שבורה מ"ה עד ע"ב ואח"כ מתחיל והנה ביחוד ק"ש כי: (ה) ס"א ד' הות. וכן הוא בכתי' (ו) ולפיכך אין אלו אומרים ברוך שם אהד. אבל לרין לכוון להמשך לה אחד כדאיחא בכוור ס' חרומה. ולפ"ל שיהיה אור הלכנה כחור החמה ית' שבשמים כחור שבעת הימים או יהיה ד' למך על כל הארץ ולא יהיה אחיה וחיתוים כלל בה שהיה במקום מל כבוד אור הלכנה כחור החמה ובוים שהוא יהיה ד' אחד ושמו אחד. והכן גם זה מאד וכן הם יקי' כי קן הוא כעש"ח: (ז) כבוד כה' ספ"ח וככש"י ליחא חיתת נשיקין: (ח) חו"ב. ספ"ח: (ט) אחר משה וישאל רין ונכד לשרי המחבר מהח"ו ו"ל עוד מ"ב כנפסר אחד ימרון דברים על מאמר הנז"ל ו"ל ולפיכך כ': [פ"ן לקמן בך ששני מס ששי' לאלן]

מ"ן דילה ועולים עוד עד בינה ונעש' מ"ן דילה לעלות למחשבה והמ"ן והמ"ד הם כבוד כ' עשר מלמטה למעלה ועשר מלמעלה למטה והווג התחתון שהוא 'אהדונה' הוא כבוד קף כשופ' והווג העליון שהוא 'א' הוא כבוד ק' פשוטה שהיא אימא עלאה (א) עשר מלמעלה למטה ועשר מלמטה למעלה ולפיכך יש כ' כשופה וק' פשוטה ולפי שהמוסר עצמו עק"ה הוא עושה שני זיוגים אלו שהם כ' כשופה וק' פשוטה ולפיכך נאמר למרע"ה על ר"ע שנהרג עק"ה כך עלה במחשבה וז"ס שאמרו על ר"ע נכנס בשלום וילא בשלום תרי שלומות לעילא ותתא:

ודע (ג) כי הווג י"אה הו"י ה"ה הוא ע"י הדעת אשר מרע"ה מרכבה אליו והוא נשמה לת"ת וגופא לבינה ולפיכך יקרא המאור הגדול פעם ת"ת ופעם יקרא בינה וכולא חד הווג **דא"** ע"י דעת עליון נשמה לבינה ולפיכך נאמר למשה שחוק כך עלה במחשבה כי עלה למעלה ממנו להיות מרכבה לזווג הפנימי ומרע"ה (ג) לזווג שם אהיה (ד) ולפיכך נאמר לו בתחלת נבואתו אהיה אשר אהיה. **והנה** ביחוד ק"ש עם בשכמל"ו הוא כבוד נשיקין ולפיכך סמוך להיכל אהבה אשר שם הנשיקין לרין ליחד ולפיכך ד' דאחד רכתי לרמוז לד' העליון דהא ה' עלאה נמי ד' היות ה' כנ"ל בזו' ואנו מיחדין אותה כבוד נשיקין עליון ולפיכך יולאת נשמת ר"ע באחד כי נתטוין ליחוד כבוד הנשיקין העליונים **ובשכמל"ו הוא סוד נשיקין התחתונים דת"ת ומלכות** (ו) והם הם **יקי קיריה** שהרימה בת מלך הכלה הכלול' שהרימה הנשיקין העליונים ורלמה להזווג בחתן רוחא ברוחא כבוד הזווג העליון הפנימי ולא אמרו משה כי הוא היה כבוד הנשיקין (ז) פה אל פה אדבר בו ולא היה לרין לאמרו כי הוא היה המווג ת"ת ומלכו' כבוד רוחא ברוחא כבוד נשיקין ומווג חו"ב גופא בגופא כבוד הדעת כנ"ל. ויעקב הוא המווג גופא בגופא לת"ת ומלכות ורצה ליחוד כבוד הנשיקין בשעת מיתתו כי כמו שהמוסר עצמו עק"ה מייחד (ח) בינה כבוד נשיקין עליון. כך המוסר עצמו למיתה מייחד ת"ת ומלכות כבוד נשיקין תחתיו. ומה גם המתכוין לכך בשעת מיתתו ממש וז"ס מיתה הלד' בנשיקה:

ודע כי גם בחפלת הלדיקים מתעוררין מ"ן לקבל מ"ד בין צביו' בין במלי' אלא שאין נשיקין לא עליון ולא תחתיו כ"א ע"י שימסור עצמו למיתה או עק"ה כי אז יהיו מ"ן לעילא או לתתא וכן נשיקין או לעילא או לתתא ויהיה הווג שלם גופא בגופא ורוחא ברוחא. והנה אע"פ שהמוסר עצמו למית' מייחד ת"ת ומלכות כבוד נשיקין וכן המוסר עק"ה מייחד חו"ב כבוד נשיקין זהו לפי שעה אבל אינו נעש' מרכב' תמיד לכך א"כ יתעורר עצמו

למית' על החו"י ועל המזות ועק"ה בפועל כמו שעשה רי"ע **יסוד** נשיקין התחתונים שהם בת"ת ומלכות רוחא ברוחא הוא התעלמו הגוף העליון וביטול הגתלין בו שהם הקל' כדי שיתדבקו או רוחא ברוחא ולא יהיה להם מעכב וזה לרין **בחסד** לבל ינקו הקל' מחרות החיוני המחיה את כולם חוץ מיום הכפורי' דנהר' אימא עלא' בתתא' וכולא חד ולפיכך אומרים בשכמל"ו בקול רם ע"כ הגיע דרוש זה שהועתק מכ"י מוריגו האר"ז ז"ל. (ט) ולפיכך בקש מרע"ה מהקב"ה שתנתן התורה ע"י ר"ע והודיעו הקב"ה שהתורה ניתנה לישראל מנופת של בינה הנמשכת עד מלכות ב' ה' גבו ולכן ראוי שתנתן התורה ע"י משה שהוא הדעת אשר משה מרכבה אליו שהוא גופא דבינה נשמת הת"ת והוא תורה שבכתב ולא תורה שבע"פ שהוא הפנימיות ולכן התחיל וידבר אלהים ולא וידבר ה' וכל זה (י) כששמע שהיו אומרים הלי"ת שהוא סוד הוי"ק הנמשכות מן הבינה ולמטה שה"ם הדעת מלך הדינים דמתערין מינה ר"ל הגבור' אז נחה דעתו עליו שהפנימיו' לא נתגלה והכן זה מאד ולפיכך נאמר בתחלת נבואתו אהיה אשר אהיה ע"כ:

בנות הקדיש שלאחר נפילת אפים כבר נת"ל אלל קדיש הודו לה' קראו בשמו ושם נבאר ששני המ"ב שבקדיש הזה שניהם הם של הוי"ב דע"ב דיודין לפי שהוא ענין הורדת השפע מן האלילות אל סבריה ובעולם האלגי' הם היות דע"ב דיודין וע"ס הענין באורך:

דרוש א' בענין (יא) ס"ת שמוציין בשני ובחמשי בחול. ונבאר תחילה מנהג מורי' ז"ל שהיה נוהג

שערי

ענין ברוך שם

רחמים

כחיות אמנם הקדירה הזאת לריב תצלין
לכמתיק הכה כעשוי ולכן כריח ליקי קדירה
ככונה נחליות לייחוד הזר שבה תצלין לקדירה
וכביאנו לה טעמים צחשאי ולכן אנו מחדים
אותה צנרוך שם ע"כ וכדבר פשוט היע"א
מבמנה גר"י :

קא) שאלה כחונ צשכ"ו (דכ"ב ע"ב)
וז"ל ואלו ההארות של ליקי
קדיר"כ הם שמציאים לה ישראל עבדים צחשאי
למטה עד היכל אהבה שבצריחה ע"י תפילות
וזוגם צחשאי הוא כדי שלא יתאחזו בהם
החילומים יען לא נגמר פרלופה ע"כ ל"ל מחד
ענין זוג צחשאי ואימתי נעשה הם כונתו על
זוג הנעשה בתיבת אחד כמ"ש הרב שנתן ששן
או זוג אחר שנעשה צנרוך שם צחשאי איה
מקום כבודו של זוג זה ?

תצ"ו יש לזקוק ע"י שתיבת מלכותו כחונ
בסידור לכמשך ליקי לכתר דרחל
הטומד צריחה ואח"כ כחונ בק"ש דיוצד
יבין למסור עלמו למיחה לחבר ז"ן צחיות
רוחא צרוחא ע"כ משמע שיהא צל"י ומתחברת
עם ז"ל וכו"ל היפך הנז"ל ובלאו הכי ג"כ קשה
כיון שתיבת אחד היא צל"י עם ז"ל ועל
למ"ן לזוג ארי"א ח"כ א"ך כתב שיבין להמשך
ליק"י לרחל הטומדת צריחה וביע"א :

תשובה בק"ש בתיבת שמו אנו ממשוכין
מוחין דיניקה לרחל הטומדת אז
צריחה אח"כ בתיבת אחד מעלים אותה לצל"י
ואז כולים ז"ן למ"ן עם הרפ"ח דאחי לזוג
ארי"א וכו' ואחר שמתקנו כצירורים צנרוך מוחין
דגלות צע"ב ס"ג דא"ק ויורדים עד ישמ"ח
ואז מחזירין כמוחין דימיקה שעלו למ"ן למקומן
וחזרת רחל עם מוחין דיניקה שבה לצריחה
למקומה וממשוכין מחזין דריק דגלות דאימה
לז"ל צל"י ומ"כ שיוצרת רחל לצריחה כנה
מלכיה דמ"ם ולכתר שבהם ממשוכין ליקי
קדירה א"ך כחשעב ספוחת דרחל הם טומדים
צל"י וצנרוך שם בתיבת מלכותו נעשה זוג
צחשאי ר"ל זוג דרוחא צרוחא דז"ן כח'
ובמ"ש צשכ"ו (דמ"ה ע"ב) ח"ל וסוד נשיקין
כחחלומים שבה דז"ן רוחא צרוחא הוא
כחחלומות הגוף העליון ויעי"ל כחלון צו
שבה

תשובה והאי דכתר דרחל הטולה בתפילין
של יד הוא רק בתיבת החילוי כיון
שסוף צנרוך המעשה עיין שער פרי"ח ע"ב שכתב
שכונת התפילין ככל הוא רק בחילוי יעוש"ב
אבל פרלופ רחל שעלה בתיבת אחד לנרוך מ"ן
לז"ל הוא בתיבת הפנימיות וז"ש אבל לריך
לידע שמה הטולה רחל לעולם חל"י בתיבת
אחד הוא רק לפי שעה כדמשמע מדברי רבינו
צשכ"ו [דכ"ב ע"א] ח"ל וסוד כענין במ"ש
כי רחל היא טומדת שחכ בזיכל אהבה דצריחה
אלה שעתה עלתה למעלה צנרוך מ"ן וכו' כי
שחכ אשר עלתה למעלה צככרה כדי להעלות
מ"ן ע"כ ומפורש יותר שם [דכ"ב ע"ב] ח"ל
חטפ"י בעלתה רחל צנרוך מ"ן א"ך זה כח שחכ
נקבל כמוחין עד ברכת הצוהי אמנם ע"כ
מוכרח שיוצד לה עתה א"כ הארה מכזוג כזה
של אלו המוחין צל"י עד היכל אהבה
שבצריחה אשר היא טומדת שם ע"כ וכ"כ הרב
"שמן שא"ן על שכת"ו דרוש ו' דק"ש [אות
ד"ן] כי מה שעתה רחל לצל"י בתיבת אחד
כדי לעלות עם ז"ל למ"ן לז"ל א"כ א"כ
צנרוך נקודת וגם לפי שפ"י ואח"כ תכף חוזרת
לידע לעולם הצריחה עד בעמידה יעוש"ב :

ולפ"י א"ש שממשוכין לכתר דרחל שירד
וטומדת צריחה שבהיה צריחה
בלוה מטער ספירות ר"ל מלכות דעשר ספירות
דרחל שברי אוחנו מכוניס להעלותה בעמידה
צכריעות וזקיפות דחללת ברכת הצות וכתוב
בסידור יבין להעלות מלכות דעשר ספירות
דארי"פ דאחי דרחל לצל"י יעוש"ב וא"כ לכתר
דרחל זו הטומדת צריחה ממשוכין לה מספר
ליק"י והכתר הזה הוא דנוחין דאחי דתיבת
פנימיות הנתקן ע"י כדיוצד בתחלת ברכת הצות
וכן ס"ל לברכ החסיד מהר"א ענחבי זלוק"ל
כ"ד צשפ"י רחמים כנר"ת שאלה ע"כ יעוש"ב :
וב"ש כנקראת קדירה פשוט שרחל נקראת
כו' וכן משמע מדברי הרב צשכ"ו
יעוש"ב וזכו הטעם שממשוכין לה מספר ליק"י
משא"כ עולם הצריחה נקראת עולם ככסה
ולא לקדירה ועיין צשפ"י פר"ח הימני"ם לכרנ"ק
זו ע"א צשפ"י פר"ח [דקס"ז ע"ג] וז"ל
כחחלומות הוא כדמיון קדירה שבה מתפעל כל

חל דוקא לית לה שיינון ולא בן לאה דלא כי
הרב בלאה דנית לה שיינון ואדרבא קרא כתיב
והיינו לאה רבות ולמה נבחנו מזמין?

תשובה כתיב בשהכיו [דמי' ע"ג] וז"ל
מכו שיינונא שפירחא דנית לה

שיינון בלאה במאמר הוא מדבר בענין חל
וקי' דז"א שהיא נקראת עונימא שפירחא כמי' ש
ורחל כיתה ופת תואר וי"מ' אבג לית לה שיינון
לפי שישור קינמא מהחזא דז"א וגמיה ואין
כנגדה בחינת בעינים דז"א כדי להמשיך מהם
אליה בחינת עינים ג"כ אבל לאה יש
לה עינים בסוד ועיני לאה רבות לפי שמקום
לאה הוא למעלה במקום רישא דז"א ובס' יש
בחינת בעינים דז"א ומשם כוללת הארתם
וגמשת בלאה שהיא כנגדא ופירא זה בחי'
עינים משא"כ רחל התחזקה ע"כ גמלא מליאות
סוד השינון ביינות מעינים דז"א וע"כ חל
שהיא למטה מהחזא אין לה בחינת שיינון כיון
שבגבולה לא יש שיינון מוכ"א משא"כ בלאה
והי"ע"א :

קב) שאלה כתוב בשהכיו [דמי' ע"ג]
וז"ל פי ויאמר היא כנגד

נה"י דז"א וכ"י לפי שז"א הוא סוד הית' ו של
הויה וכטעם לפי שאין צו רק ו' כפירית והס'
הצ"ד הג"ת, אמנם אח"כ באריכה אומא
עילאה והמשוכה נה"י שלב עד למטה והאלילה
בחינת נה"י דז"א ע"כ ז"ל אלו בנה"י הנעשים
כפי' אלוהים חמת כל היות בחינת חס' הוא
דפנימיות דחולגיות א"א כה"י בעמידה באתה
חונן והביצני וכלה לנו חני מתקנים נה"י
דפנימיות דה"ל' ואם נאמר דבחינת פנימיות
דפנימיות ג"כ קשה שהרי עדיין לא בלא ג"ר
דאימא ח"כ בעמידה באלהי אברהם וכ"י בלא
באים בג"ר וגדלים הג"ת להג"ת ונה"י לנה"י
שם שייך לכיין נה"י כהדדום להמשיך נה"י
דמוחין נחובס וא"כ מה ענין נה"י אלי עתה ?

תשובה עיין בנכר שליט [דמי' ע"ג] ד"ה
ונודע כי הכלים דז"א] ומזה נכנס

לבית הספק הרב דצדו בלום [דמי' ע"ג] זמ"ג
במחפתי' והוא שכי' בדרוב כדעת שחצ"ד
דמוחין נכנסין בתרין פ"ט דהג"ת, והג"ת של
כמותין בפ"ת דהג"ת הנעשים דעת החתון ונה"י,

שג

שכס הקלי' כדי שיתדבקו אז רוחא ברוחא ולא
יבוס נכס מעכב וזה לריך **בששאי** לבג יונקו
הקלי' מהרוח החיוני במחיה את כולם חן
מוס' כפיפורים וכ"י לפיכך אומרים בשכמי'ן
צקול רס ע"כ וכ"כ הרב "שמן עשהת קדש"
(ד"ד ע"ד) ונר"ש **וכזווג** הוא שמזדווג ז"א עם
ט"ס דרחל העומדים באל"י וזהו זווג הנז'
בשהכיו, מוכר"ג שד"ס יל"ו :

א"ה לענין זווג דרוחא ברוחא כנעשה
בחינת מלכותו חף לכחוצ קודם

דרחל הוא צבריה וכמ"ש בשאלה הקודמת **ויל**
דכיונו רחל דיוס זה דבחינת האחי שעולה
בצרכת אבות אבג זווג דרוחא ברוחא הוא זווג
דנשיקין דז"א דתמול שלשים שרתל הוא באל"י
כמ"ש בעלי נבר חות מ"ג (ד"ב ע"ד) וז"ל
בזווג ז"א **במלת מלכותו** חנו עושין זווג דרוחא
ברוחא שהוא דנשיקין **ובנפילת אפים** עושים
זווג ז"א דגופא בגופא וזווג ז"א דרוחא ברוחא
הוא דוקא ביוס' שכי' מדברי הרב היכא שיש
נפ"ה עבד"ק ולפי"ז מתיישב מ"ש בפתח עיניים
(דכ"ה ע"ה) שבקשה דאיך אפשר זווג זה כיון
שבגוף צבריהא ועוד שהיא בסוד נקודה יעו"ש
ונפי מ"ש ח"ש שרתל דתמול שנשום עלתה
באל"י וביה פרלוק **חך ממ"ש בפע"ת** דרוש י'
דנפ"א וז"ל וכס' חס' **ליק"י קדירה** שהריחה
בת מנך כי הריחה נשיקין עליונים ורלתה
לכזווג ברתן רוחא ברוחא יעו"ש משמע שרתל
שבצירוף' שבמשכנו לה ליק"י קדירה הוא מזדווגת
עם ז"א באל"י זווג נשיקין דרוחא ברוחא
והי"ע"א :

קב) שאלה כתוב בשהכיו [דמי' ע"ג]
וז"ל ושבגועך אל פסוק ורחיהם

אוחו וכ"י תסתכל בהם שני פעמים ובכל פעם
חכיון אל שם ק"ל שהוא גי' עי"ן וכ"י ותכלית
כונה זו כי רחל נקראת עולימא שפירחא
דנית לה שיינון וכ"י ותכיון להמשיך שם בחינת
בעינים ע"כ ז"ל דמזה משמע שאין לה סוד
בעינים כלל ע"כ כי בייקין להמשיך צ' ק"ל
והלא נודע שיש לה כי"ג שבה כי כוונה גי'
ק"ל כמספר עין ח"כ מכו אומרו דלית לה שיינון ?
ועוד בין רחל וצ"ן לאה שתיכס שוים ולכס'
דעת ק"ל שהוא גי' עי"ן ח"כ למה

שערי עניני קריית שפע רחמים יח

עו כתב הרב בסדור בק"ש צמלת מלכותו בק"ש דיוגר יכוין למסור עלמו למיתת לחצר זרין צבחינת רוחא צרוחא שילוב הויא אדנות. וכחוצ צטער הכנות דרוש ד דק"ש ד כ"ה ע"א וז"ל, ואח"כ צצשכמל"ץ כוא יחוד צפני עלמו לרחל וכו' כי להיות שרחל היא פרל"ג גמור צפני עלמו לכן יש לה יחוד צצשכמל"ץ צפני עלמה. ה"שאלה היא כילד יהיה עכשיו בק"ש זוג עם רחל עדיין היא נקודה צמלת ועד כחוצ יכוין לתקן מלכות דלאה וכתר דרחל ולכמשך לה ד פי אה"כ פשוטים מעקב אורות שגארו צחב"ד דלאה שלקחה לבתרה, ועוד ראיתי להרב פתח עינים ד כ"ה שהקשה זה השאלה וז"ל, ול"ל איך אפשר זוג זה וכו' ועוד דהיא צסוד נקודה וצבחינת שאלה ז"ל, ה"י יע"א :

ת תירץ על זה השאלה ח"ר שאול דווק הי"ו הזוג הזה הנעשה עם רחל כלומר עם שאר ספירות של רחל הכלולים עם ז"א צאלילות לפי מה שירד מן רחל לצ"ע לצרר ולסייע היא מלכות דהילוגיות, לפי דרחל, והשאר נשארים למעלה וכללים עם ז"א אולי על זה הצחינת מדבר לחצר זרין צבחינת רוחא צרוחא שילוב הויא אדנות :

ונם ר' אברהם עדס הי"ו תירץ תירוצ אחר מה שכתב לחצר זרין צבחינת רוחא צרוחא כלומר חיבור דוקא אינו זיווג הזוג עקרי **צשים שלום**

זיווג פרטי **וצנפילת אפים** זיווג כללי כמו שמלינו בכל מקום שאנו מזכירים שם השם אנו משלבים הויא אדנות אס כן כל מקום שיש שילוב הויא אדנות גולו זיווג כמה זיווגים עושים כפי סבתו לחצר זרין חבור דוקא אינו זיווג, ה"י יע"א :
עא כתב הרש"ש צדף כנז' וז"ל, וז"ל נתן כח צו"ן בכל פרט לצרר מחלקי צירורי א"י וישמ"ת ומחלקי צירורי האחרים הכס דא"י וישמ"ת דז"ן הכס, טעם שני צירורים אחד מצ"ע ואחד צירורי אחרים דא"י שנפלו צאלילות זרין מצררים אותם, אבל מה שאמר אחרים דא"י וישמ"ת דז"ן הכס, מאי פירוש דז"ן הכס ז"ל, ה"י יע"א :

ת מה שכתב אחרים דא"י וישמ"ת דז"ן הכס, כלומר כמו צירורים מה שציררנו מצירורי דז"ן דאותו יום ודאותו זמן מצ"ע כך זרין מצררים צירורי א"י וישמ"ת של אותו יום ושל אותו זמן וכבר הרב צתקומו השלים וציאר היטב, ה"י יע"א :

עב כתב הרש"ש צס' נהר שלום ד כ"ה ע"ג ד"ה אח"כ וכו', כי צכזכרו הויא הראשונה יכוין לכמשך מו"ד דע"צ דח"ן דל"ס וכו' לחח"ן צג"ה דת"י לאצא ויש"ם, וצכזכרו אלקינו יכוין לכמשך מה"י דראשונה דע"צ דצג"ה דצ"ה וכו' לחח"ן צג"ה דת"י דאמ"א ותצונה, וצכזכרו א"י ה"שנית יכוין לכמשך מן וי"ץ דע"צ דת"י דח"ג דדעת דמ"ס וכו' לחח"ן צג"ה דת"י דח"ג דפרלופי הדעות דא"י וישמ"ת, ה"שאלה היא אחר שאמר צכו"ה ראשונה לחח"ן צג"ה דת"י דאצא ויש"ם, וצאלקינו לחח"ן צג"ה דת"י דאמ"א ותצונה והדעת שלכם צכלל דת"י ח"כ מה אומר ח"ך וצכזכרו א"י ה"שנית לכמשך מן וא"ו דע"צ דפ"י הדעות דא"י וישמ"ת, וכבר דעות שלכם נכללו עם דת"י כנז', וגם מדוע נשתנה סדר הסדור מפ"ה זה וזה דצרי הרש"ש ז"ל, וזה לשון הסדור בק"ש צכשם הראשון יכוין לכמשך מו"ד דע"צ דח"ן דמ"ס דא"י

ואז נחשבים הנה"י דבזונה ב"ח כאלו הם גופא ד"ח עלמו
ובכת הזה נעשית הגדלת ז"ח כמבואר במ"א :

ובזה נבא אל ביאור שמע ישראל הנה נח"ל כי במלת שמע
נרמז ענין המלכות המקבלת אור מן היסוד דאימא אשר

שם הם בחי' המן שלה ו"ס שמע שם ע' כנ"ל . והנה לריך
שחיון כי במלת שמע מתחלת הבזונה להכין עלמה לטורך המומין
ד"ח ומתחיל להסתלק מתוך נה"י שבה המומין וההארה הפנימי'
שבתוכה ועולים עד הת"ת שבה כדי להכין מקום פניו וריקן לטורך

הכנסת המומין ד"ח בתוכם כנו' ובחיבת שמע מלטמן היסוד שלה
ואו"פ שבתוכו מסתלק ממנו ועולה אל הת"ת שבה כי מן היסוד
שבה הוא התחלת היגיון והתקררות והסתלקות האורות. וכדי שפניו

הענין היטב נקדים ונאמר כי הנה ביארנו לעיל שעתה בק"ש
אינם נכנסין רק המומין ד"ח ודין גדלות ד"ח בלבד . וגמלא שעתה
נכנסין אותם המומין הראוים להיותם אח"כ בחג"ת ונה"י ד"ח
והם נכנסין ומתלבשים עתה בחב"ד וחג"ת ד"ח . והנה כמו כן
בענין הלבושים של המומין אשר הם הנה"י דבזונ' אינם נכנסין

עתה רק הלבושים הראוים אל חג"ת נה"י ד"ח . והענין הוא כי
הנה נלח דבזונ' איך ביה ג' פרקין והם כנגד חח"קו ימין ד"ח
וג' פרקין בזהו דבזונ' אשר הוא כנגד בניה קו שמאל ד"ח והיסוד

דבזונה אין בו רק ב' פרקין שהם היסוד והעטרי' שבו והם כנגד
קו האמצעי ד"ח שהוא כנגד הדעת וכנגד שליט העליון דת"ת ד"ח
ואתנם כנגד היסוד ד"ח לא יס שום לבוש מלך הבזונ' דפרטות
והעטם הוא לפי שגם בחי' מומין ה' אין לו כי הרי הה"ח המפשטים

בגופא ד"ח הנה הם מתפשטים עד ההוד שבו בלבד בסוד מ"ש
בחיקויים בינה עד הוד תפשט' אמנם כבר נתבאר כי עכ"ז מן
האר' התפשטו' ה"ח מתקבלת הארת' ביסוד ונק' כ"ל ושם נח' כי כמו
שהתפשטו' בו הארת הה"ח כמו כן הארת הלבושים' שלהם מהם מבחי'
נה"י דבזונ' גם היא מתפשט' ביסוד שבו וגמלא כי מלך היסוד דאימ'
אשר בתוכו מלוכשים הה"ח ברישא ד"ח בסוד הדעת הנה ממנו

ומן העטרה שבו נמשכת ויורדת הארתם עד היסוד ד"ח :

והנה עתה בק"ש נכנסין ב' פרקין תחתי' דנלח דאימא בחכמה
ובחסד ד"ח וב' פרקין תחתי' דהוד בזניה ובגבנ' ד"ח .

ופרק ב' דיסוד שהוא העטרה בדעת ד"ח וואתה הארה שביארנו
לעיל שנמשך משם אל היסוד ד"ח הנה הוא נכנס עתה בשליש ראשון
דת"ת ד"ח ובשארים ג' פרקין עליונים דנה"י דאימא למעלה

בבחי' או"מ על ראש ז"ח י"ח וכבר ביארנו כי בברכת אבות
נעשה זוג שני ב"ח כדי להמשיך עוד ג' מומין ט' ראשונים ד"ח
בחיבת אלהיו ואלהי אבותיו כמבואר שם וגמלא כי זאת הגידה
דת"ת אינה עתה אלא בבחי' הו"ק התחונות דמומין ד"ח וכל
הסתלקות האור והיגיון והקיריות דנה"י דבזונ' אינו אלא בחלק

אשר הוא לבחי' ויק דמומין בלבד :

ובהקדמה זו נבאר עתה יסוד שמע ישראל שבע היא
ההארה הנמשכת מן העטרה לטורך היסוד ד"ח

ואתנם עתה הוא לטורך ת"ת שבו ישראל הוא עטרת היסוד
דבזונה דעת ז"ח והרי נגמר עתה קו האמצעי אשר בו מתחיל
היגיון והקיריות י"הוה הוא פרק תחתון דנלח דאימא לחסד ז"ח

א"היגו' הוא פרק האמצעי דנלח לחכ"מ ד"ח כי בתחילה מתקדר
פרק התחתון ואח"כ העליון והרי נגמר קו ימין י"הוה פרק התחתון
דהוד דאימא לבזונ' ד"ח אהוד הוא פרק אמצעי דהוד לבניה

ד"ח והרי נגמר קו שמאל' ד"ח גם כן ב**שכמל"ו** הנה גם זה
היסוד לריך לבארו בדרך הגו' ויוצן במשיל בענין הכנסת התחלקות
נה"י דבזונ' הנכנסים ב"ח אש"פ שאינו נכנסין עד מלת אחד

ואין זה רק הכנה וליגון כדי שיהיו מוכנים לכנס במלת אחד ועתה
בבשמל"ו ליל סדר כניסתם ב"ח ולריך לחלק ויק אשר בו ויוצן
הענין במה שהודעתך כי ז"ח מתחיל אל' לא היה רק ויק בלבד
כי לכן נרמז באות ו' של הויה אבל הד' הראשונים חסרים ממנו
ואינם נכנסים בו אלא ע"י מעשה התחונות : גם ביארנו י'
ענין גדלותו י"ח ארך גדול ונעשה בן י"ס גמורות באופן זה כי הנה
בתחילה

הגרות וביאורים : כפ"ה הלשון יכוין אל כתר לאה כו' ולא כתוב שם מלה להמשיך : (ב) עיין דכ"ס ד"ח ע"ג שאלה ח' : (ג) אי"ת נ"ס סדר זה. שאינו לא מעילא
לחתח ולא מתחא לעילא שהי' לריך בתחילה לשנות חכ"ד ואח"כ כתר או איפכא ובסי"א של פשה"ח יס קאת יסוד לקויא וזו יע"ש כמה שכתב שמע ישראל הוא
הכנת אור כו' (ח"ה לא אדע למה לריך להביא מחרקה לחמו הלא בשעה"כ לעיל איחא ג"כ כמו בשעה"ח עיין לעיל כ"ב ע"ה ד"ה עוד ע"ה) : (ד) כפ"ה הנרמז
של לאה ובכתי' חיתת של ליתא והכוונה המלטה שהיא רחל : (ה) וענין תו"ת דכ"ה ע"ב : (ו) פה"ח פה"ד מק"ש : (ז) כפ"ה הנוסח נבאר למעלה כו' : (ח) כפ"ה
הנרמז כי גם הסדים אין לו ע"ש פכ"ד : (ט) ל"ל למה לא כתב הרב ז"ל יתון כנ"ר. גם למה לא יש ליגון באכא כמו באימא עיין י"ס כסדר הטובת וכסדר
ע"ה : (י) עיין ע"ה שער כ"ג פ"ו : (יא) אמר מאיר ע"ו יש כמה קויות כס' דרך פן החיים בשער כ"א ע' לידת המומין וכשער הלא ונ"ס וכ"כ מרמזי' ז"ל וע"ש :

רחל ואלו העק"ב הם מתפשטים בכל קומת רחל כעוד כי רחל
נק' יראת ה' דכתיב עקב ענוה יראת ה' . וגמלא כי רחל הנקראת
יראת ה' היא עקב אל לאה הנק' ענוה כמבואר אלגינו בשער
הפסוקים בפסוק ונגנוב רחל כו' ע"ש . וגמלא כי במלת מלכותו הכוין
לב' כוונות הא' הוא להמשיך כתר ה' אל לאה וגם תכוין אחר
כוונה זו אל עק"ב אורות הנמשכין אל רחל וכ"ה הם הכנה בלבד
עד ברכת אבות. אבל מה שנמשך עתה ממש אליה הם עשרה
איהם הנקרא יוק"י קד"ה :

לעולם

כאן תחזור לכוין להשלים ג' פרטוק לאה והם ז"ת שלה
כי כבר נעשה הכתר שלה דרך כולל במלת די דאחד
והמומין שלה נעשו בדרך שם כבוד ובמלת מלכותו נעשה הכתר
ג' שלה לגמרי ומשם נשאר עק"ב אורות לרחל. ועתה במלת לעולם
נעשים ז"ת אל לאה הנק' עולם ותכוין להמשיך בהם סוד הויה
דס"ג דאימא בבחי' אחרים שלה לפי שבחי' הפנים שלה לוקח

אוחס ז"ח ואחרים לוקחת' לאה. והנה הסבני' קס"ו ועס' י' אוחיותיה
בג' קע"ו כמנין לעולם ואלו נמשכין בו"ק שלה :

ועד

כאן תכוין להמשיך המל' של לאה וזהו ועד דמתן ויעודא
דכלא כנו' בזוהר ר"ל מקום בית ועד וכניסת כל האור'
ולכן נגמר ומסתיים ג"כ היסוד בדי' של ועד כנגד המלכות (של) רחל
ד' שנק' ד' כי היא דלה וענוה אספקלריא דלא נהרא מגמלא

ובכתי' ביארתי יותר באורך כונת לעולם ועד וע"ש. גם תכוין כי
מלת ועד רומזת אל לאה בסיומא שהוא במל' שבה כנו' אשר שם
הוא התחלת פרטוק רחל ולכן עתה אנו מכוונים במלת ועד לתקן
ג"כ כתר דרחל ולהכינו מעתה. והענין הוא כמה שנודע בפ'
עקב ענוה יראת ה' כי כתר דרחל הם העקביים של רגלי לאה

וע"כ אנו מוכרחים לתקן מעתה כתר דרחל לפי שעדיין לא נגמרו
ליטקן עקבי הרגלים של לאה אבל שאר הפרטוק של רחל אינו
נזכר עתה כלל. והנה כתר דרחל נרמז במלת ועד ה' והענין הוא
כי אחר אשר במלת מלכותו נרמז דרך כללות להכין ולהגיה שם

עק"ב אורות לטורך רחל שהם ג' אוחיות אחרונות שבכל שם
איהם מן הד' איהם הנו' אשר הם בגי' עק"ב כנ"ל . והנה כל
עקב האורות מתפשטים בכל קומת פרטוק רחל כדוגמת ד' אלפין
העולים מד"ח אשר הם כללות כל פרטוק לאה מראשה עד סופה.

אבל הכתר שלה אינו רק הד' אלפין פשוטות אבל המלויים הם
בשאר פרטוק אלא שלהיות כי הכתר כולל ה"ס שלמטה ממנו
לכן אמרנו כי הכתר שלה נרמז במלת מלכותו בסוד מד"ח אבל
עיקרו של דבר אינו אלא שהד' אלפין פשוטות הם בכתר

של לאה כנרמז ב' ד' דאחד והמלויים שלהם הם בשאר פרטוק .
וכן הענין ברחל כי ד"פ ה"ה הנשארים מן לאה בכל שם איהם וגמלא
ד"פ ה"ה בפשוטם הם בגי' ועד והם בחי' הכתר דרחל אבל
במלו' בגי' עק"ב והם מתפשטים בכל פרטוק רחל הנו' והרי כי

גם במלת ועד נרמזו בה לאה ורחל. והענין הוא שרמזו ברחל
שהיא שם אדני ואם תחבר עמהם י"ו אור' שלוקחת כתר לאה
כנ"ל ב' ד' דאחד הרי הם בגי' ועד :

דרוש ז' (י) בענין ק"ש ע"ש דרך מ"ש בזוהר במאמר הנקרא קו
המדה ז"ל והנה מורי ז"ל רנה לבאר לנו כוונת ק"ש

ע"פ הזוהר במאמר הנקרא קו המדה וגמלא אלגינו בכ"ו והתחיל
לבארו ולא זכינו לסיוות ועכ"ל לא אהסוף ידי מלכתוב זה המעט
אשר קבלתי בו. הנה נתבאר אלגינו איך בעת לידת הבזונה את

המומין גדלות ד"ח מתקררין ומנטננין ירכותיה בסוד מיש רזיל
אין הסורה מתקיים אלא במי שממית עלמו עליה . ושם נתבאר
ליגון והתקררות ירכותיה שהוא בחינת הסתלקות הארה פינמית
שבהם למעלה בת"ת שבה ועי"כ נשארם נה"י שבה שהם ירכותיה
כלי הארה הפנימים שבהם ונשארם בחי' מיניגותם שבה בלבד .

וכאשר יולדת המומין ההם הנה הם חוזרין המומין ההם לכנס בתוך
נה"י דבזונה הריקניים והאור האמיתי הפנימי שהיה בתוכם
נסתלק (י) למעלה בחי' שבה כנו' ואז בהיות מיניגות נה"י דבזונה
מלבושים את המומין ד"ח הם נכנסים הכל ביחד תוך רישא ד"ח

הגרות וביאורים : כפ"ה הלשון יכוין אל כתר לאה כו' ולא כתוב שם מלה להמשיך : (ב) עיין דכ"ס ד"ח ע"ג שאלה ח' : (ג) אי"ת נ"ס סדר זה. שאינו לא מעילא
לחתח ולא מתחא לעילא שהי' לריך בתחילה לשנות חכ"ד ואח"כ כתר או איפכא ובסי"א של פשה"ח יס קאת יסוד לקויא וזו יע"ש כמה שכתב שמע ישראל הוא
הכנת אור כו' (ח"ה לא אדע למה לריך להביא מחרקה לחמו הלא בשעה"כ לעיל איחא ג"כ כמו בשעה"ח עיין לעיל כ"ב ע"ה ד"ה עוד ע"ה) : (ד) כפ"ה הנרמז
של לאה ובכתי' חיתת של ליתא והכוונה המלטה שהיא רחל : (ה) וענין תו"ת דכ"ה ע"ב : (ו) פה"ח פה"ד מק"ש : (ז) כפ"ה הנוסח נבאר למעלה כו' : (ח) כפ"ה
הנרמז כי גם הסדים אין לו ע"ש פכ"ד : (ט) ל"ל למה לא כתב הרב ז"ל יתון כנ"ר. גם למה לא יש ליגון באכא כמו באימא עיין י"ס כסדר הטובת וכסדר
ע"ה : (י) עיין ע"ה שער כ"ג פ"ו : (יא) אמר מאיר ע"ו יש כמה קויות כס' דרך פן החיים בשער כ"א ע' לידת המומין וכשער הלא ונ"ס וכ"כ מרמזי' ז"ל וע"ש :

אשר בו ומן היסוד דו"א מכא אבא אשר בו. והרי איך דו"א בגדלותו מסתלקין ממנו ב' פרקין תחאין דהוד שלו מזי אימא ונתנס אל הנקב' לפי שההוד הוא עיקר קו השמאלי בסוד כל היום דוה היפוך הוד כנודע ולא שאר אליו רק ב' פרקין תחאין מזד אבא וגם מסתלקין ממנו מן היסוד שלו ב' פרקין תחאין דמדל אבא ונתנס לגוק' ולא נשאר אליו רק תרין פרקין תחאין דמדל אימא: **ונבאר** עתה סדר הנזכ' בבשכמל"ו אצל דע כי בשכמל"ו אינו ע"ד שמע ישראל כי שם ביחוד שמה היה מתחיל העליון והקיריות מן קו האמצעי וגם שם היה מתחיל ממש למעלה כי כן דרך להצטן התחנות והאיחוד העליון ממנו אמנם בבשכמל"ו שאינו אלא הגדלה והתחלקות הפרקין לכן כאן מתחיל ההגדלה להגדל דרך מעלה ואח"כ נשאר השארית אל התחנות ועוד חילוק אחר כי כאן מתחיל ההגדלה מן קו ימין ואח"כ בקו אמצעי ואח"כ בקו שמאל (כ) ע"ד מג"ת וזה ביאורו:

ברוך הם ד' אותיות כנגד ד' פרקין עלאין דחסד ותכונן שהם כפולין ר"ל ד' מאבא וד' מאימא:

שם הם ב' אותיות שהם כנגד ב' פרקין מאבא וד' מאימא אל נלח וזוהו תבין ג"כ איך כל ברוך הוא בחכמה שהוא קו ימין כנגד החכמה הכלולה בחסד כנז"ל אשר לכן יש בו ד' פרקין: **כבוד** אמרו בזוהר שהיא בינה והיא ארבע פרקין עלאין דגבו' אשר שם כלולה הבינה אמנם כאן לא תבונם כפולים רק פשוטים שהם ד' מזד אימא כי להיוסם חסדים ב' פרקין תחאין של ההוד שלקחתם הנקבה כנ"ל לכן אינן מתערבין עם של אבא ולכן אינו אמרים אח"כ:

מלכותו לרמוז אל ההוד דו"א אשר החלק הנוגע אל ההוד הוא לקחתו המלכות הנגמרת בחלת מלכותו גם תכונן כי יש בו ד' אותיות כנגד ו' פרקין מזד אבא. ד' לגבו' וד' להוד: **רעולם** הוא הת"ת דו"א וד' אותיות לעול' הם כנגד ד' פרקין מזד אימא:

ועד שני אותיות ע"ד הם ב' פרקין דאימא שביסוד דו"א והרי הוא שלם בקו אמצעי שלו מזד אימא כי מזד אבא לקחתו המלכות כנ"ל לפי ששם עומד אבא מגולה כי לגויו דאבא הוא מן החוה נמצא כי אין מקום אטום ומטום מאבא אלא השליש העליון דת"ת דו"א וכל שאר מגולה אשר שם מקום אלימות המל' מן החוה עד סיום היסוד ולכן כאן לוקחת כל הד' פרקים (ג) שבז"א מזד אבא ואינם נשארים אליו מזד אבא רק ב' פרקים לבד וניתנים בו בת"ת וביסוד שבו. ואלו הם שתי אותיות הנשאר' ׀ של לעולם ו של ועד שהם ב' אותיות מ' הסמוכות זו לזו אות מ' אל הת"ת ואות ו' אל היסוד וכבר ידעת כי מ"ז הוא בני' מלוי ההויה דע"ב דיודין אשר הוא באבא כנודע. והענין הוא כי מילוי אבא בלבד שהם שתי אותיות מ' נשארים בת"ת ויסוד דו"א אצל ההויה עצמה לוקחתה המלכות ולכן תכונן בשני אותיות מ"ז הגו' אל מלוי הויה דע"ב דיודין והרי איך רחל לוקחת ב"פ תחאין דמדל אימא שבהוד דו"א וד' פרקין מת"ת ויסוד ז"א דמדל אבא שבו והרי הם ו' פרקין שהם מדה אחת כי כל מדה יש בה ג"פ מזד אבא וג"פ מזד אימא ונמצא כי מה שהיה רחל בתחילה בסוד נקו' א' קטנה הרי הגדילה היא עתה ונעשית מדה אחת שלימה אבל עדיין זה הוא בכח ולא בפועל כי שם בכרחת אבות אז נגמרת ונעשית תחיל' מדה אחת שלימה שפועל ואח"כ נעש' פרוקט שלם כמבואר שם ע"כ. ולא זכרתי תשלוט הדרוש הזה:

דרוש ה (ד) בענין הג' פרשיות עצמם בכללותם ובפרשיותם ובענין מה שזו חז"ל ליתן ריוח בין הדברים ושיש בהם ס' אותיות ויש בכל הנפרשות רמ"ח תיבות כו' בתחילה נבין מ"ש בתקונים בענין לשום ריוח בין הדברים ושהם ס' אחוה) בק"ש דעלייהו אתמר ששים גבורים סביב לה כו'. הענין הוא כי ז"ן דבוקים יחד אחו' באחר ונודע שהגסירה שלהם הוא ע"י החסדים הנמשכי' בז"א והנה החסדים יורדים בו עתה צפת הק"ש ואי מתחילין הזוין להפחד איש מעל אחיו קלת וניתן ריוח בין הדברים ואח"כ צבר' אבו' אז נגמרים לפחד לנגמרי יש) וגר' לפ"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי ענין היוסם ס' אחוה הוא בהיותה דבוקה בז"א וכו' כלולה מ' הם ס' בסוד ששים גבורים סביב לה. (כ) ענין שלשה פרשיות שמע כו' דע כי בחינת ההסד המתפשט בת"ת דו"א הנה הוא מתפשט בראש המלכות ולכן ראוי לכוין בפסוק ואהבת כי פסוק זה הוא

בתחיל' לא היו בו רק חג"ת נה"י בלבד וכל ספי' מאלו מתחלקת לב' פרקין. ונתחיל לבאר מן קו הימין שהם חסד וגלה אשר בכל א' מהם יש שלשה פרקין שיה פרקים בתריוויה וסיה פרקין בקו שמאלי שהם גבור' והוד וסיה פרקין בקו האמצעי ואופן הגדל' ז"א הוא באופן זה (א) כי הו' פרקין שיש לו בקו ימין שבו נחלקים אל ג' בחי' כי ב' פרקין עלאין דחסד שבו מהם נעשית חכמה שבו ב' מתחברין ב' פרקין אלו עם פרק העליון דגלה דאימא והרי הם ג' פרקין ונעשית חכמה שבו. ומן הפרק התחתון דחסד שבו מתחבר עם פרק עליון דגלה שבו הרי הם תרין פרקין ומתחברין עם פרק אמצעי דגלה דהבונה הרי הם שלשה פרקין ומהם נעשה חסד דו"א וב' פרקין תחאין דגלה דו"א מתחברין עם פרק תחתון דגלה דאי' הנכנס בהם והם ג' פרקין ומהם נעשה נלח דו"א והרי נגמר קו ימין דו"א:

ועד נעשה בקו שמאל ובקו האמצעי כי כבר ביארנו טעם אל הנו' כי מאחר שהבונה המיתה את עצמה שהם הנה"י צבה בשביל ז"א שהוא התחלקות א"י שבהם ונכנסים במקומם א"י אחרים והם המוחין דו"א. ואח"כ הכל יחד מתלבשים תוך ז"א א"כ מוכרח הוא שזה החיזוניות דנה"י דתבוב' נעשים עלם מעלמו ובשר מבשרו ממש וכפופו דמי ונגדל ע"י ממש והנה עתה כשמתחילין המוחין דו"ק לכנס בו מוכרח הוא שכבר התחיל להגדיל אלא שעדיין אין לו בחינת הראש שהם ג"ר של הגדלות ועדיין החג"ת שלו הם עתה רישא דיליה ובהכרח הוא שבוה הראש שהם החג"ת שלו יהיה ניכר בהם הגדלות לפי שכבר התחיל להתחלק החילוק הגו' באופן זה. ונתחיל לבאר קו ימין כי הנה הגלה שלו התחיל להתחלק והפרק העליון שלו עלה ונתחבר עם הג' פרקין דחסד שלו ולא נשארו בגלה שלו רק ב' פרקין בלבד אשר עם הפרק התחתון דגלה דאימא נעש' ג' פרקין. ונמצא כי הו' פרקין שהיו בגלה וחסד דו"א נתחלקו באופן זה ד' פרקין בחסד ושני פרקין בגלה וכעד"ו בגבור' ובהוד בקו שמאל וכעד"ו בת"ת ויסוד בקו אמצעי שבו. והנה אלו הד' פרקין שיש בכל א' מאלו ה' שהם חג"ת דו"א הנה הם עתה אליו בבחי' רישא דיליה וכבר יש כאן רושם הגדלה הראש דו"א כי כבר הם כאן בכללות אעפ"י שאינן בפרטות כי הרי יש לד' פרקין אשר הם מוכנים כי כאשר יכנסו ג' עלאין בכרחת אבות כבר אלו הם כאן מוכנים עתה כדי שיתחלקו וינתנו ב' פרקין עלאין אל החכמה ותרין תחאין אל החסד אבל עתה שלא באו ג' מוחין עלאין הם עדיין כלולים בחסד נמצא שכבר יש לו בחי' ראש אלא שאינו ניכר להיווה מתערב בחסד וכעד"ו בגבור'. וכעד"ו בת"ת. ונמצא עתה שגריד לחלק ולתת ד' פרקים לכל אחד מאלו הג' שהם חג"ת דו"א וב' פרקין לכל א' מאלו התחאין שהם נה"י שבו גם לריד שדע כי ז"א כמו שיש לו בהיותו קטן בחי' מוחין והגדלה מזד אימא כי יש לו מוחין והגדלה מזד אבא ונמצא שיש לו בקטנותו מוחין דו"א כנודע. וא"כ כמו שאנו מתחלקים כח הז"א מזד אימא כן לריד לחלקו מזד כח אבא אשר בו, ונמצא שגריד לחלקו ג"כ ד' פרקין מזד אבא וד' מזד אימא בחסד שבו. וכן בגבור' שבו. וכן בדעת שבו וב' פרקין מזד אבא. וב' פרקין מזד אימא בגלה שבו. וכן בהוד שבו. וכן ביסוד שבו. אבל לריד שדע כי זה מה שהיה ראוי להיות. ואמנם עתה אין הדבר כן והטעם הוא לפי שיחוד בשכמל"ו הוא יחוד הנקבה כנ"ל. ולריד לתת ג"כ חלק אל רחל נוק' דו"א אשר היא חלק ממנו עם מעלמו וב"מ כי הנה היא לוקחת אבר מן איברי ז"א ממש ולוקחת מבחינת לד אבא שבו ומבחי' לד אימא שבו וז"ם בשכמל"ו שהביאו לה עבדיה בחשאי. ולריד לבאר מהיכן היא לוקחת דע כי המלכות אינה נבנית אלא מן השמאל שהוא עיטרא דגבו' ואין לה חלק בקו ימין כלל אם לא בעת הזווג כי אז לוקחת טיפת הדיח ואין לה בקו ימין דו"א חלק כלל לא מזד אבא ולא מזד אימא כלל וכל אחיזה בקו שמאל היא ולהיות כי אימא צד שמאל היא ולכן החלק הזה אשר היא לוקחת מזד שמאל דו"א הוא מזד אימא שבו ולא מזד אבא שבו גם יש ע"א לזה והוא לפי שאבא תכסי תדיר גו אימא גם יש אל הנקב' אחיזה בקו האמצעי שבו ביסוד שבו כי שם עיקר יניקתה כנודע ולפי ששם מגולה כח אבא כנודע לכן אחוה החלק שלוקחת ממש הוא מזד אבא שבו כנודע וכללות הענין הוא שהמלכו' לוקח' חלק שלה מן כח ההוד שבז"א מבחי' כח אימא

זהותם וביאורים: (א) עיין אחת לישקב בדף ס"ח ס' קס"ב בענין זה שיש כמה שמועות: (ב) בפס"ח הנ"ר קו ימין וקו שמאל וקו אמצעי: (ג) בפס"ח הנ"רסא כל ד' פרקים מזד אבא שבת"ת דו"א ואינם נשארים אלא מזד אבא רק ב' פרקים לבד ואלו הנו' פרקים נחלקין ח' נח"ת וד' ביסוד: (ד) פס"ח פכ"ג מק"ש: (ה) עיין לרוד המור ועיין בפס"ח הגהות למת על ענין ה"ס' מיכות והוא דוק גדול אך האמת הוא כי בכל הנו' פרשיות של ק"ש יש ששים אותיות הדומות זו לזו ואמורות זה לזה וע"י נאמר ליתן ריוח בין אות ואות. ואלו הם: י"ח ביהו"ו. ד' ווי"ו. כ' וזיינו. ב' ביימיו. ח' וידיו. ח' למדיו. ד' ממיו. כ' נוניו. כ' פ"י. י' ת. ונחת הוא האמת: (ו) עיין

ענין בונת יוצר וה"ש

שער הכוונות

דרושה

כב

כללות אלו חזורים לפרטם דרך פרט. פרשת ואהבת ופרשת לא ופרשת ויאמר והם ג' מוחין דיליה ואל תחמה אך אל תהי' לא יחדו רק אלו הג' מוחין דיליה בלבד ואף גם זאת לא הי' בפירוש ובגילוי אלא בדרך נסתר בשני אופיות אחת דאחד ולנקבה יחדו כל עשר ספירותיה. והתשובה היא כי בשכמל"ז אינו כתוב בתור' ולכן אנו אומרים אותו בלחש. אבל יחוד התי"ת הוא בפי' שמע שנכתב בתורה אשר לכן נאמר בקול רם ולכן אף אם אין בו יחוד אלא דרך רמז הגה הוא יותר נגלה מיחוד המלכות שלא נזכר בתורה וגם אין אנו אומרים אותו רק בלחש :

עוד

פי' בונת פסוק שמע ישראל כי שמע ישראל הוא הכתר קבלת אור ת"ת ומלכות מלמעלה מהם כדי שיוכלו לפי' אלהי' בסוד מ"ן אל אר"א וזה התי"ת ומל' ה"ם לזה וישראל. וה' אלהי' ה' ה"ם חכ"ד כי ה' הוא הויה דידוין באבא ואלהינו ה"ם הויה דידוין באימא וה' הג' הוא הדעת המזווגת אשר הוא מתפזר עמה אל הווג. ועמה הוא בסוד הויה דמילוי סיג ועדיין אל תחבר עם הויה עם שם הויה. ובמלת אחד תכין להעלות ישר' הנקרא א"ח בסוד הויה דמ"ה דאלפין. ואות ד' דאחד שהיא בחי' לזה תכין בה בסוד שם ארזי במילואו כזה אל"ף דל"ת טו"ן ויד ותפוח נשמתך עמהם אחר שמסרת עמך על קדוש ה' וכל זה תעלה ע"י שם הויה דס"ג למ"ן ואז תחבר ותשלב ב' שמות של הויה והויה בזה האופן יאהויה"ה ואח"כ תכין להוריד מ"ד בסוד הויה דע"ב דידוין. ואח"כ תכין להוריד מן הווג הזה מוחין אל הז"א והס' ד"פ יה"ו. הראשון במילוי ע"ב. והב' במילוי ס"ג. והג' במילוי מ"ה והד' במילוי ב"ן ותכין כי ד' שמות יה"ו הגו' הם ג' מקו"ם שה"ם נ"ו ומ"ח ופ"ל ומ"ב והוא חשבון שם הויה כריבועו כזה שעולה מקו"ם יפ"ק. הפ"ה כ"ה. ופ"ו ל"ו. הפ"ה כ"ה סך הכל ג' מקו"ם ח"ם מ"ש רז"ל תפילין מרובעות הלמ"מ כי התפילין הם אלו הד' מוחין הגו' וגריכס' להיותם מרובעות כנגד שם הויה המרובע העולה בגי' מקו"ם והנה מאלו הד' שמות יהו הנזכרים חסרים ד' ההין והם לטרך המלכות והנה הד' ההין הגו' בארבע מילויי עסמ"ב הם בגי' מ"ו בזה האופן ה"י ה"י ה"א ה"ה ח"ם פסוק הנה מקום אתי שר"ת שלו מ"ו. והנה מקו"ם ומ"ו בגי' רל"ב כמנין ד' שמות עסמ"ב ואחר כך בבשכמל"ז תכין להוריד המוחין של לזה והענין הוא כי הכתר דלזה אינו נעשה רק אחר ביאת המוחין והוא כי המוחין הם ד' שמות הויה והד' אלפין אשר בהם התעלים ועולים על המוחין ונעשים כתר שלה. והנה ד' אלפין במלואם שולים תמ"ד וה"ם עולה תמיד דמלת תמיד חסרה יוד וז"ל תמ"ד לא תמיד ח"ם ויעקב איש חס והד' הנשאת מן תמיד היא בחי' המלכות העשירית שבה שנכנסת תוך רחל ומתלבשת בה ובמלת מלכותו תכין מלכות ו' שהיא לזה הנקרא מלכות ז"א הנקרא ו'. לעולם ה"ם ויק' שלה אשר כבר ידעת כי ו' תחטות שלה ה"ם שם ס"ג והנה במלואו ורבושו עולה קס"ו ועם עשר אותיות הרי קס"ו כמנין לעולם. ועד הוא בחי' היסוד שלה המתחברת עם המלכות שבה :

והנה בשם ס"ג הנו' העולה כריבועו ובמלואו קס"ו יש בו ח' יודין ותכין כי ו' יודין הראשונים של שם הם עד התי"ת שלה וזהו ו' של ועד והיוד השביעי' ביסוד שלה ושם כלולים כל הו' יודין שהם בגי' ע' של ועד והיוד הח' במל' שלה כי היא דלת של תמיד הנזכרת שמתפשטת ברחל

בונות (ג) אחרות קרובות אל האמור **שמע** אות ש' ה"ם מלפ"ן והיא הויה באהב"ש והנה הויה הגו' יש בה יוד' בתחילתה ועם הר"ם של יהודה ישראל הרי בגי' שם הויה ג' גם בחיבת ישראל כבר נ"ת שהוא שיר אל. והענין הוא כי אל הוא שם יי"א"י שבהויה דס"ג והוא בחי' התי"ת דאבא שניתנו ביסוד דאימא וסיר הם הה"ג דאימא עלמה. שמע ישראל כו' כבר נכתב בציאוריו שיכין אל המל' שנקרא שם משמע וה"ם שדי והויה. והענין הוא כי ה"ם התי"ת ויסוד שהם שני שמות הגו' ומכאן נק' המל' ש"ם גם יכין בד' חיבות ה' אלהינו ה' אחד שהם ד' פרשיות דסג"ר והם ד' אותיות ההו"ה וד' חיבות של בשכ"מ הם ד' אותיות ההויה (ד) והם ד' פרשיות דתש"ו ובשכמל"ז תכין לב' בחי'

האחת היא לעשות התפשטות כל הפרטות לזה מאחורי ז"א מחזיו ולמעלה והשנית לתת בחי' מוחין בלבד לרחל באחורי ז"א מחזיו ולמטה וזה ענינו. בדרך חכמת לזה והוא אחיה דידוין שם בינת לזה והוא ג"כ אחיה דידוין. כבוד דעת לזה כלול מחו"צ והיא אחיה דאלפין ואחיה דהי"ן. מלכותו יכין להמשיך ד' אלפין מן ד' אחיה הגו' לעשות ד' מוחין ברחל הנקרא מלכות. גם יכין להמשיך לה עשרה אחיה פשוטים שהם בגימ' יק"י שהם לבושי של ה"ח וה"ג כדוע כי עתה לא יש לרחל רק אלו הלבושים עד אח"כ בעמידה שלוקחת גם המוחין שבתוכם וימשיך לשם אלהים שבה מלא בודין אשר השם הוה במילואו ומילוי הש"ס (ה) והכללות עולה הכל בגימ' קדרה ח"ם מ"ש רז"ל משל לבת מלך שהרימה יק"י קדרה והי"א לה בחש"א (ו) אח"כ חוזרין בפרטות לזה. **בחיבת** לעולם תכין לעשות כתר (ז) אל לזה והוא מאחורי"ם מלאין מהויה דס"ג העולה קס"ו ועם י' אותיות רבוע (ח) הרי קס"ו כמנין לעולם ועד בגי' פ' כמנין ח' יודין שיש באחורי הויה הגו' ומ' יודין אלו הם התפשטות אשר פרטות לזה. גם במלת אחד כבר נבאר אליו שיכין בשם ח"ל כו' והענין הוא כי משם אלו במלואו הגרמו במלת ד' כי הוא מלאין דלת וסגורו מראש שהוא מילוי ארזי (ט) וחסיר מהרע"א שם ח"ל ישאר בגי' תמר ויחבר עמו שם ח"ל מן אותיות יי"א"י שבהויה דס"ג ששאריו מקודם כנוכר אלליו (י) והיו שניהם בגי' עם הכולל הויה א' דס"ג ביסוד דאימא ואז מזדווגים יחד :

ענין (א) הק"ש דשמריה הוא כי הגה כבר ע"י התפילין שהנחנו כגנו תפילין לז"א דלז"י ואמנם היחוד דק"ש הוא לתת התעוררות אל זו"ן שבבריאה שידווגו (ב) גם רחיתי באופן אחר וזה ענינו בחיבת יהוה אלהינו יהוה יכין שז"א דלז"י לוקח עתה ג' מוחין חכ"ד ויכין כמו שזו"ן דלז"י עלו בסוד מ"ן אל אימא. דלז"י כן עולם הי"ו והעש"י שה"ם וז"ן עלו בסוד מ"ן אל הבריאה שה"ם אימא הנק' אחת ח"ם מה שרמזו בזוה"ק פ' שלח לך כי ה' אלהינו ה' הם נקרא חותמת דגושפנקא אחת. והנה ע"י היצירה והעשיה שעלו בסוד מ"ן בבריאה מזדווגים גם לז"א דברי' ונתנים מוחין לזו"ן דבריאה כדומת' הנעשה בא"י כנו' אלליו אבל יצירה ועשיה אינם בעלי זוג כלל כמבואר אלליו כי אין להם מוחין וגמלא כי ע"י זה היחוד דק"ש נעשים ב' בחי' כי נמשכין מוחין פנימים אל זו"ן דלז"י וכן מוחין פנימים אל הבריאה אלל שהפנימים דלז"י נעשים מקיפין לאותן של הבריאה ואח"כ בעמידה נמשך מוחין מקיפים לזו"ן דלז"י כנו' אלליו וכבר נבאר אלליו כי אלו הפנימים דלז"י. הנמשכין בק"ש אינה רק בחינת ויק' (ג) מד מוחין דאימא וכל שאר בחינת המוחין נכנסין בעמידה עם המקיפין וע"ש :

בונה אחרת (י) הגה כמו שבשמע ישראל ביארנו שאז מקבלין זו"ן הכנה לשיוכלו להדווג אח"כ בפנילת אפיס כן עדין לריכין אר"א לקבל הכנה בתחילה לשיוכלו להדווג אח"כ במלת אחד כמו שנבאר. ואמנם ההכנה הזו היא שמקבלים ג' הארות בגי' חיבות אלו מן א"ח כמו שנבאר ואמנם הגה נודע כי בא"ח יש בו הויה אחת הכוללת כל ה"ם שלו ותכין שהיא במלוי יודין. והנה בשם הויה הראשון תכין שהיא דידוין שמקבל עתה אבא מן י' של הויה א"ח. ובאלהיו תכין שהוא אחיה דידוין שמקבלת עתה אימא מן ה' ראשונה של הויה א"ח ובהויה אחרונה תכין הויה דס"ג (ט) והוא בחינת הדעת המזווגת לז"א המקבל עתה הארה זומן אות ו' של הויה א"ח אח"כ במלת אחד תכין להוריד הארה מן אות ה' אחרונה של הויה א"ח אל זו"ן שהם הויה ארזי הנרמזים באחד א"ח ד' כדי שיעלו זו"ן עתה בסוד מ"ן אל זוג א"ח. ואח"כ תכין גם במלת אחד להמשיך מזווג א"ח ד' מוחין לז"א שהם ארבע יה"ו וד' אה"י כסדר מלוי עסמ"ב ותכין כי ארבע יה"ו הגו' יולאין מארבע יודין שיש בהויה דע"ב דידוין דאריך כנו' גם תכין בד' דאחד שהיא בלחה ותכין כי אלו המוחין הם בחינת א"ח אל לזה ובחי' א"ח אל ז"א כי לא נכנסו המוחין במלואו. אח"כ במלת מלכותו תכין אל רחל שהיא מלכות ו' רמוז אל הז"א כי רחל היא הטק'

בתורת וביאורים: (א) פ"ח פ"ט מק"ם: (ב) מלאן עד סוף הדרוש הוא מזולתו (והרב שמן ששון חולק ע"י): (ג) ח"ש כן מלאחי כתוב ואשר סמל בו פ"ט וז"ך להניח כי ר"ח ישראל ד' אלפין בגי' אק"ק: (ד) ח"ש לעני"ד שז"ל של ארזי: (ה) פ"י מילוי לזכר בלא אותיות המושג שס"ח אותיות וזוה סרה הגהות של חמ"ג וא"ל לומר קדירה ב"ו"ד וכן מדויק הלשון מילוי הסס והכללות: (ו) חמ"ג לעני"ד שך פירשו בו קדירה מלא י' בגי' פ"ט חמ"ג ואלקים דידוין בגי' פ' וה' אותיות הפשוט וי"ג אותיות המנינו הרי ע"ח וס"ה הרי ע"ט כמנין קדירה: (ז) הרב שמן ששון טוחב דל"ל לעשות וק' ללזה וכן מתאר לקמן דרוש ו' במלת לעולם: (ח) רבוע דהויה פשוט. ש"ס: ט ארזי במילואו. ש"ס: (י) לקמן כ"ד פ"ג ד"ה הזומנס. ש"ס: (יא) פ"ח סוף פ"ח מק"ם: (יב) ועיין ת"ח דל"א פ"ח: (יג) בפ"ח סס הגירסא אינם רק הפנימי דוקא מד מוחין דלחמ' ולא גרס ו"ק: (יד) מלאן עד סוף הדרוש הוא מזולתו והרב שמן ששון חוק פ"י: (טו) לקמן בדרוש ו' כתב הויה דע"ב וז"ך לכוין כשניהם פ"ן כסודור. ש"ס:

ענין כוונת ס"ש

שער הכוונות

דרוש ו ז

רחל ולאו העק"ב הם מתפשטים בכל קומת רחל כטודע כי רחל נק' יראה ה' דכחיב עקב ענוה יראה ה' . ונמצא כי רחל הנקראת יראה ה' היא עקב אל לזה הנק' ענוה כמבואר אלגונו בשער הפסוקים בפסוק ונגנוב רחל כו' ע"ש . ונמצא כי במלת מלכותו תכוין לב' כוונות הא' הוא להמשיך כתר ה' אל לזה וגם תכוין אחר כוונה זו אל עק"ב אורות הנמשכין אל רחל וכ"י הם הכנה בלבד עד ברכת אבות. אבל מה שנמשך עתה ממש אליה הם עשרה אהיה הנקרא יק"ו קדר"ה :

לעולם

כאן תחזור לכוין להשלים ג' פרטוף לזה והם ז"ת שלה כי כבר נעשה הכתר שלה דרך כולל במלת ד' דאחד והמוחין שלה נעשו בצדק שם כבוד ובמלת מלכותו נעשה הכתר ג' שלה לגמרי ומשם נשארו עק"ב אורות לרחל. ועתה במלת לעולם נעשים ז"ת אל לזה הנק' עולם ותכוין להמשיך בהם סוד הויה **דס"ג דאימא** בבחי' אחרונים שלה לפי שבחי' הפנים שלה לוקח אותם ז"א ואחרונים לוקחת' לזה. והנה הסבני' קס"ו ועס"ו אחרונותיה בגי' קע"ו כמנין לעולם ואלו נמשכין צו"ק שלה :

ועד

כאן תכוין להמשיך המל' של לזה וזהו ועד דמתן ויעודא דכלא כנו' בזוהר ר"ל מקום בית ועד וכניסת כל האור' ולכן נגמר ומסתיים ג"כ היחוד בדי' של ועד כנגד המלכות (של) רחל **ד' שנק' ד'** כי היא דלה וענייה אספקלריא דלא נהרא מגרמא ובמ"א ביארתי יותר בצורך כוונת לעולם ועד וע"ש. גם תכוין כי מלת ועד רומזת אל לזה בסיומא שהוא במל' שבה כנו' אשר שם הוא התחלת פרטוף רחל ולכן עתה אנו מכוונים במלת ועד לתקן ג"כ כתר דרחל ולהכינו מעתה. **והענין** הוא כמה שנודע בפ' עקב ענוה יראה ה' כי כתר דרחל הם העקביים של רגלי לזה

וע"ג

אלו מוכרחי' לתקן מעתה כתר דרחל לפי שעדיין חל נגמרו **ליתקן עקבי הכנבים של לזה אבל שאר הפרטוף של רחל אינו** נזכר עתה כלל **והנה** כתר דרחל נרמז במלת ועד ה' והענין הוא כי אחר אשר במלת מלכותו נרמז דרך כללות להכין ולהניח שם עק"ב אורות לצורך רחל שהם ג' אריות אחרונות שבכל שם אהיה מן הד' אהיה הנו' אשר הם בגי' עק"ב כניל . והנה כל עקב האורות מתפשטים בכל קומת רחל כדוגמת ד' אלפין העולים מד"ת אשר הם כללות כל פרטוף לזה מראשה עד סופה. אבל הכתר שלה אינו רק הד' אלפין פשוטות אבל המלוים הם

בשאר פרטוף

אלה שלהיות כי הכתר כולל ה"ם שלמטה ממנו לכן אמרנו כי הכתר שלה נרמז במלת מלכותו בסוד מד"ת אבל עיקרו של דבר אינו אלא שהד' אלפין פשוטות הם בכתר של לזה כנרמז בד' דאחד והמלוים שלהם הם בשאר פרטוף . וכן הענין ברחל כי ד"פ ה"ה הנשארים מן לזה בכל שם אהיה ונמצאים ד"פ ה"ה בפשוטם הם בגי' ועד והם בחי' הכתר דרחל אבל במלו' בגי' ק"ב והם מתפשטים בכל פרטוף רחל הנו' והרי כי גם במלת ועד נרמזו בה לזה ורחל . והענין הוא שרמזו ברחל שהיא שם אדני ואם תחבר עמהם י"ו אור' שלוקחת כתר לזה כנ"ל בד' דאחד הרי הם בגי' ועד :

דרוש ז' ו

בענין ק"ש ע"פ דרך מ"ש בזוהר במאמר הנקרא קו המדה וז"ל והנה מורי ז"ל רצה לבאר לנו כוונת ק"ש ע"פ הזוהר במאמר הנקרא קו המדה ונמצא אלגונו בב"י והתחיל לבארו ולא זכינו לכוונתו ועכ"ל לא אאסוף ידי מלכותו זה המעט אשר קבלתי בו. הנה נבאר אלגונו איך בעת לידת התבונה את המוחין גדלות דז"א מתקדרין ומנשננין ירכותיה בסוד מיש' רז"ל איך הסורה מתקיים אלא במי שממית עצמו עליה . ושם נבאר נינון והתקדרות ירכותיה שהוא בחינת הסתלקות הארה פינמית שבהם למעלה בחי' שבה ועו"ב נשארים נה"י שבה שהם ירכותיה בלי הארה הפנימית שבהם ונשארים בחי' מיוניותם שבה בלבד . וכאשר יולדת המוחין ההם הנה הם חוזרין המוחין ההם לכנס בתוך נה"י דתבונה הריקניים והאור האמיתי הפנימי שהיה בתוכם נסתלק ז' למעלה בחי' שבה כנו' ואז בהיות מיוניות נה"י דתבונה מלבושים את המוחין דז"א הם נכנסים הכל ביחד תוך רישא דז"א

ואז נחשבים הנה"י דתבונה בז"א כאלו הם גופא דז"א עלמו ובכח הזה נעשית הגדלת ז"א כמבואר במ"א :

וכזה נבא אל ביאור שמע ישראל הנה נח"ל כי במלת שמע נרמז ענין המלכות המקבלת אור מן היסוד דאימא אשר שם הם בחי' המן' שלה וז"ס שמע שם ע' כניל . והנה לריך שתכוין כי במלת שמע מתחלת התבונה להכין עצמה לצורך המוחין דז"א ומתחיל להסתלק מתוך נה"י שבה המוחין וההארה הפנימי' שבתוכה ועולים עד הת"ת שבה כדי להכין מקום פניו וריקן לצורך הכנסת המוחין דז"א בתוכם כנו' ובחיבת שמע מלטמן היסוד שלה וזו"פ שבתוכו מסתלק ממנו ועולה אל הת"ת שבה כי מן היסוד שבה הוא התחלת הנינון והתקדרות והסתלקות האורות. וכדי שתכוין הענין היטב נקדים ונאמר כי הנה ביארנו לעיל שעתה בק"ש אינם נכנסין רק המוחין דז"א גדלות דז"א בלבד . ונמצא שעתה נכנסין אותם המוחין הראוים לביטום אח"כ בחג"ת ונה"י דז"א והם נכנסין ומתלבשים עתה בחי' דז"א . והנה כמו כן בענין הלבושים של המוחין אשר הם הנה"י דתבונ' אינם נכנסין עתה רק הלבושים הראוים אל חג"ת נה"י דז"א . והענין הוא כי הנה נלח דתבונ' אי' ביה ג' פרקין והם כנגד חח"קו ימין דז"א וג' פרקין בזהו דתבונ' אשר הוא כנגד בנייה קו שמאל דז"א והיסוד דתבונה אין בו רק ב' פרקין שהם היסוד והעטרי' שבו והם כנגד קו האמצעי דז"א שהוא כנגד הדעת וכנגד שליט העליון דת"ת דז"א ולחנם כנגד היסוד דז"א לא יש שום לבוש מלד התבונ' בפרטות והעטם הוא לפי שגם בחי' מוחין ה' אין לו כי הרי הה"מ המתפשטים בגופא דז"א הנה הם מתפשטים עד ההוד שבו בלבד בסוד מ"ש בחיקויים בינה עד הוד אשפס' אמנם כבר נבאר כי עכ"ז מן האר' המפשט' הים מתקבלת הארת' ביסוד ונק' כ"ל ושם נח' כי כמו שמתפשט' בו הארת הה"מ כמו כן הארת הלבוש' שלהם שהם מבחי' נה"י דתבונ' גם היא מתפשט' ביסוד שבו ונמצא כי מלח היסוד דאימ' אשר בתוכו מלובשים הה"מ ברישא דז"א בסוד הדעת הנה ממנו ומן העטרה שבו נמשכת ויורדת הארתם עד היסוד דז"א :

והנה עתה בק"ש נכנסין צי' פרקין תתאין דנלח דאימא בחכמה ובחסד דז"א וב' פרקין תתאין דהוד בנייה ובגבו' דז"א . ופרק צ' דיסוד שהוא העטרה בדעת דז"א ולאותה הארה שביארנו לעיל שנמשך משם אל היסוד דז"א הנה הוא נכנס עתה בשליש ראשון דת"ת דז"א ונשארים ג' פרקין עליונים דנה"י דאימא למעלה בבחי' אוי"מ על ראש ז"א י"ח וכבר ביארנו כי בברכת אבות נעשה זוג שני ברא"ה כדי להמשיך עוד ג' מוחין ט' ראשונים דז"א בחיבת אלהי' ואלהי' אבותי' כמבואר שם ונמצא כי זאת הגידה דתבונ' אינה עתה אלא בבחי' הו"ק התחונות דמוחין דז"א וכל הסתלקות האור והעינון והקדירות דנה"י דתבונ' אינו אלא בחלק אשר הוא לבחי' ויק דמוחין בלבד :

ובהקדמה זו נבאר עתה יסוד שמע ישראל **שמע** היא ההארה הנמשכת מן העטרה לצורך היסוד דז"א ואמנם עתה הוא לצורך ת"ת שבו ישראל הוא עטרת היסוד דתבונה בדעת ז"א והרי נגמר עתה קו האמצעי אשר בו מתחיל הנינון והקדירות ידוה' הוא פרק תחתון דנלח דאימא לחסד ז"א אר"ה'ו' הוא פרק האמצעי דנלח לחכמ' דז"א כי בתחילה מתקדרין פרק התחתון ואח"כ העליון והרי נגמר קו ימין ידוה' פרק התחתון דהוד דאימא לבדור' דז"א אהר' הוא פרק אמצעי דהוד לבניה דז"א והרי נגמר קו שמאל' דז"א גם כן **בשכמרו'** הנה גם זה היסוד לריך לבארו בדרך הגו' ויובן במשיל' בענין הכנת הסתלקות נה"י דתבונ' הנכנסים בז"א אש"פ שאינו נכנסין עד מלת אחד ואין זה רק הכנה ונינון כדי שהיו מוכנים לכנס במלת אחד ועתה בבשכמלו' ליל סדר כניסתם בז"א ולריך לחלק ויק אשר בו יובן הענין כמה שהודעתך כי ז"א מתחי' אל' לא היה רק ו"ק בלבד כי לכן נרמזו באות'ו של הויה אבל הד' הראשונים חסרים ממנו ואינם נכנסים בו אלא ע"י מעשה התחונות : **גם** ביארנו י' ענין גדלותו י"א איך גבול ונעשה בן י"ם גמורות באופן זה כי הנה בתחילה

הגהות וביאורים : כספ"ה הלשון יכוין אל כתר לזה כי ולא כתוב שם מלה להמשיך : (ב) שנין דכ"ש ד"א ע"ג שאלה ה' : (ג) אית' ל"ש סדר זה. שאינו לא מתיילא לתת ולא מתחיל לעילא שהי' לריך בתחילה לשנות חכ"ד ואח"כ כתר או איפכא ובשי"א של פשה"ח יש קולת יסוד לקוי'א זו יע"ש כמה שכתב שמע ישראל הוא הכנת אור כו' (ח"ה) לא אדע למה לריך להביא מחרקת לחמו הלא בשעה"כ לעיל איחא ג"כ כמו כספ"ה שנין לעיל כ"ב ע"א ד"ה עוד ט"י : (ד) כספ"ה הנירסא של לזה ובכתי' מיכת של ליתא והכוונה המלטה שהיא רחל : (ה) וענין תו"ת דכ"ה ע"ב : (ו) פש"ה ספ"ד מק"ש : (ז) כספ"ה הנוסח נבאר למעלה כו' : (ח) כספ"ה הנירסא כי גם הסדיס אין לו ע"ש פכ"ד : (ט) ל"ל למה לא כתב הרב ז"ל זינון כנ"ר. גם למה לא יש זינון באכא כמו באימא שנין י"ס כסדר הטוטט וכסדר ע"ח : (י) שנין ע"ה שער כ"ג פ"ו : (יא) אמר מאיר ע"ו יש כמה קטיוות כס' דרך פן החיים כשער כ"א ע' לידת המוחין וכשער הלל' וז"ס וכ"כ מרחי"ו ז"ל וע"ש :

אשר בו ומן היסוד דו"א מכאן אבא אשר בו. והרי איך הוא בגדלותו מסתלקין ממנו ב' פרקין תחילין דהוד שלו מצי אימא ונתנס אל הנקב' לפי שההוד הוא עיקר קו השמאלי בסוד כל היום דוה היפוך הוד כנודע ולא נשאר אלו רק ב' פרקין תחילין מזד אבא וגם מסתלקין ממנו מן היסוד שלו ב' פרקין תחילין דמדל אבא ונתנס לנקב' ולא נשאר אלו רק תרין פרקין תחילין דמדל אימא: **ונבאר** עתה סדר הנזכ' בבשכמל"ו אצל דע כי בשכמל"ו אינו ע"ד שמע ישראל כי שם ביחוד שמה היה מתחיל הענין והקיריות מן קו האמצעי וגם שם היה מתחיל ממש למעלה כי כן דרך להצטנן התחנות והאיחוד העליון ממנו אמנם בבשכמל"ו שאינו אלא הגדלה והתחלקות הפרקין לכן כאן מתחיל ההגדלה להגדל דרך מעלה ואיחוד נשאר השארית אל התחנות ועוד חילוק אחר כי כאן מתחיל ההגדלה מן קו ימין ואיחוד בקו אמצעי ואיחוד בקו שמאל (כ) ע"ד חג"ת וזה ביאורו:

ברוך הם ד' אותיות כנגד ד' פרקין עליון דחסד ותכונן שהם כפולין ר"ל ד' מאבא וד' מאימא:

שם הם ב' אותיות שהם כנגד ב' פרקין מאבא וד' מאימא אל נח וזוה תבין ג"כ איך כל ברוך הוא בחכמה שהוא קו ימין כנגד החכמה הכלולה בחסד כנז"ל אשר לכן יש בו ד' פרקין: **כבוד** אמרו בזוהר שהיא בינה והיא ארבע פרקין עליון דגבו' אשר שם כלולה הבינה אמנם כאן לא תבונם כפולים רק פשוטים שהם ד' מזד אימא כי להיוסם חסדים ב' פרקין תחילין של ההוד שלקחתם הנקבה כנ"ל לכן אינן מתערבין עם של אבא ולכן אינו אמרים אח"כ:

מלכותו לרמוז אל ההוד דו"א אשר החלק הנוגע אל ההוד הוא לקחתו המלכות הגרמיות בחלמת מלכותו גם תכונן כי יש בו ד' אותיות כנגד ו' פרקין מזד אבא. ד' נגבו' וד' להוד: **לעולם** הוא חס"ת דו"א וד' אותיות לעול' הם כנגד ד' פרקין מזד אימא:

ועד שני אותיות ע"ד הם ב' פרקין דאימא שביסוד דו"א והרי הוא שלם בקו אמצעי שלו מזד אימא כי מזד אבא לקחתו המלכות כנ"ל לפי ששם עומד אבא מנולה כי גלוי דאבא הוא מן החוה נמצא כי אין מקום אטום ומטום מאבא אלא השליש העליון דת"ת דו"א וכל השאר מנולה אשר שם מקום אילנות המל' מן החוה עד סיום היסוד ולכן כאן לוקחת כל הד' פרקים (ג) שבז"א מזד אבא ואינם נשארים אלו מזד אבא רק ב' פרקים לבד וניתנים בו בת"ת וביסוד שבו. ואלו הם שתי אותיות הנשאר' ׀ של לעולם ש' ועד שהם ב' אותיות מ' הסמוכות זו לזו אות מ' אל הת"ת ואות ו' אל היסוד וכבר ידעת כי מ"ז הוא בני' מלוי ההויה דע"ב דיודין אשר הוא באבא כנודע. והענין הוא כי מילוי אבא בלבד שהם שתי אותיות מ' נשארים בת"ת ויסוד דו"א אצל ההויה עצמה לוקחתה המלכות ולכן תכונן בשני אותיות מ"ז הנז' אל מלוי הויה דע"ב דיודין והרי איך רחל לוקחת ב"פ תחילין דמדל אימא שבהוד דו"א וד' פרקין מת"ת ויסוד ז"א דמדל אבא שבו והרי הם ו' פרקין שהם מדה אחת כי כל מדה יש בה ג"פ מזד אבא וג"פ מזד אימא ונמצא כי מה שהיה רחל בתחילה בסוד נקו' א' קטנה הרי הגדילה היא עתה ונעשית מדה אחת שלימה אבל עדיין זה הוא בכח ולא בפועל כי שם בכרכת אבות אז נגמרת ונעשית תחיל' מדה אחת שלימה שפועל ואח"כ נעש' פרוץ שלם כמבואר שם ע"כ. ולא זכרתי תשלוט הדרוש הזה:

דרוש ה (ד) בענין הג' פרשיות עומם בכללותם ובפרשיותם ובנין מה שזו חז"ל ליתן ריוח בין הדברים ושיש בהם ס' אותיות ויש בכל הנפרשות רמ"ח תיבות כו' בתחילה נבין מ"ש בתקונים בענין לשום ריוח בין הדברים ושהם ס' אחוה (ב) בק"ש דעלייהו אתמר ששים גבורים סביב לה כו'. הענין הוא כי ז"וין דבוקים יחד אחו' באחור וגודע שהגסירה שלהם הוא ע"י החסדים הנמשכי' בז"א והנה החסדים יורדים בו עתה צפת הק"ש ואי מתחילין הזוין להפחד איש מעל אחיו קלת וניתן ריוח בין הדברים ואח"כ צבר' אבו' אז נגמרים לפחד לנגמרי יש וגר' לפ"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי ענין היוסם ס' אחוה הוא בהיותה דבוקה בז"א וכו' כלולה מ' הם ס' בסוד ששים גבורים סביב לה. (כ) ענין שלשה פרשיות שמע כו' דע כי בחינת החסד המתפשט בת"ת דו"א הנה הוא מתפשט בראש המלכות ולכן ראוי לכוין בפסוק ואהבת כי פסוק זה הוא

בתחיל' לא היו בו רק חג"ת נה"י בלבד וכל ספי' מאלו מתחלקת לב' פרקין. ונתחיל לבאר מן קו הימין שהם חסד וגלה אשר בכל א' מהם יש שלשה פרקין שיה פרקים בתריוויה וסיה פרקין בקו שמאלי שהם גבור' והוד וסיה פרקין בקו האמצעי ואופן הגדל' ז"א הוא באופן זה (א) כי הו' פרקין שיש לו בקו ימין שבו נחלקים אל ג' בחי' כי ב' פרקין עליון דחסד שבו מהם נעשית חכמה שבו ב' מתחברין ב' פרקין אלו עם פרק העליון דגלה דאימא והרי הם ג' פרקין ונעשית חכמה שבו. ומן הפרק התחתון דחסד שבו מתחבר עם פרק עליון דגלה שבו הרי הם תרין פרקין ומתחברין עם פרק אמצעי דגלה דהבונה הרי הם שלשה פרקין ומהם נעשה חסד דו"א וב' פרקין תחילין דגלה דו"א מתחברין עם פרק תחתון דגלה דאי' הנכנס בהם והם ג' פרקין ומהם נעשה נחל דו"א והרי נגמר קו ימין דו"א:

ועד נעשה בקו שמאל ובקו האמצעי כי כבר ביארנו טעם אל הנו" כי מאחר שהבונה המיתה את עצמה שהם הנה"י שבה בשביל ז"א שהוא התחלקות אי"פ שבהם ונכנסים במקומם אי"פ אחרים והם המוחין דו"א. ואח"כ הכל יחד מתלבשים תוך ז"א א"כ מוכרח הוא שזה החיזוניות דנה"י דתבוב' נעשים עלם מעלמו ובשר מבשרו ממש וכגופו דמי וגדל ע"י ממש והנה עתה כשמתחילין המוחין דו"ק לכנס בו מוכרח הוא שכבר התחיל להגדיל אלא שעדיין אין לו בחינת הראש שהם ג"ר של הגדלות ועדיין החג"ת שלו הם עתה רישא דיליה ובהכרח הוא שבוה הראש שהם החג"ת שלו יהיה ניכר בהם הגדלות לפי שכבר התחיל להתחלק החילוק הנז' באופן זה. ונתחיל לבאר קו ימין כי הנה הגלה שלו התחיל להתחלק והפרק העליון שלו עלה ונתחבר עם הג' פרקין דחסד שלו ולא נשארו בגלה שלו רק ב' פרקין בלבד אשר עם הפרק התחתון דגלה דאימא נעש' ג' פרקין. ונמצא כי הו' פרקין שהיו בגלה וחסד דו"א נתחלקו באופן זה ד' פרקין בחסד ושני פרקין בגלה וכעד"ו בגבור' ובהוד בקו שמאל וכעד"ו בת"ת ויסוד בקו אמצעי שבו. והנה אלו הד' פרקין שיש בכל א' מאלו ה' שהם חג"ת דו"א הנה הם עתה אלו בחי' רישא דיליה וכבר יש כאן רושם הגדלה הראש דו"א כי כבר הם כאן בכללות אע"פ שאינן בפרטות כי הרי יש לד' פרקין אשר הם מוכנים כי כאשר יכנסו ג' עליון בכרכת אבות כבר אלו הם כאן מוכנים עתה כדי שיתחלקו וינתנו ב' פרקין עליון אל החכמה ותרין תחילין אל החסד אבל עתה שלא באו ג' מוחין עליון הם עדיין כלולים בחסד נמצא שכבר יש לו בחי' ראש אלא שאינו ניכר להיווה מתערב בחסד וכעד"ו בגבור'. וכעד"ו בת"ת. ונמצא עתה שגריך לחלק ולתת ד' פרקים לכל אחד מאלו הג' שהם חג"ת דו"א וב' פרקין לכל א' מאלו התחילין שהם נה"י שבו גם גריך שדע כי ז"א כמו שיש לו בהיותו קטן בחי' מוחין והגדלה מזד אימא כי יש לו מוחין והגדלה מזד אבא ונמצא שיש לו בקטנותו מוחין דו"א כנודע. וא"כ כמו שאנו מתחלקים כח הז"א מזד אימא כן גריך לחלקו מזד כח אבא אשר בו, ונמצא שגריך לחלקו ג"כ ד' פרקין מזד אבא וד' מזד אימא בחסד שבו. וכן בגבור' שבו. וכן בדעת שבו וב' פרקין מזד אבא. וב' פרקין מזד אימא בגלה שבו. וכן בהוד שבו. וכן ביסוד שבו. אבל גריך שדע כי זה מה שהיה ראוי להיות. ואמנם עתה אין הדבר כן והטעם הוא לפי שיחוד בשכמל"ו הוא יחוד הנקבה כנ"ל. ולריך לתת ג"כ חלק אל רחל נוק' דו"א אשר היא חלק ממנו עם מעלמו וב"מ כי הנה היא לוקחת אבר מן איברי ז"א ממש ולוקחת מבחינת לד אבא שבו ומבחי' לד אימא שבו וז"ם בשכמל"ו שהביאו לה עבדיה בחשאי. ולריך לבאר מהיבן היא לוקחת דע כי המלכות אינה נבנית אלא מן השמאל שהוא עיטרא דגבו' ואין לה חלק בקו ימין כלל אם לא בעת הזווג כי אז לוקחת טיפת ההי"ח ואין לה בקו ימין דו"א חלק כלל לא מזד אבא ולא מזד אימא כלל וכל אחיזה בקו שמאל היא ולהיות כי אימא בנד שמאל היא ולכן החלק הזה אשר היא לוקחת מזד שמאל דו"א הוא מזד אימא שבו ולא מזד אבא שבו גם יש ע"א לזה והוא לפי שאבא תכסי תדיר גו אימא גם יש אל הנקב' אחיזה בקו האמצעי שבו ביסוד שבו כי שם עיקר יניקתה כנודע ולפי ששם מנולה כח אבא כנודע לכן אותו החלק שלוקחת ממש הוא מזד אבא שבו כנודע וכללות הענין הוא שהמלכו' לוקח' חלק שלה מן כח ההוד שבז"א מבחי' כח אימא

זהוהו וביאורים: (א) עיין אחת לישקב בדף ס"ח ס' קס"ב בענין זה שיש כמה שמועות: (ב) בפס"ח הנ"ר קו ימין וקו שמאל וקו אמצעי: (ג) בפס"ח הנ"רסא כל ד' פרקים מזד אבא שבת"ת דו"א ואינם נשארים אלא מזד אבא רק ב' פרקים לבד ואלו הנז' פרקים נחלקין ח' נח"ת וז' כיסוד: (ד) פס"ח פכ"ג מק"ש: (ה) עיין לרוד המור ועיין בפס"ח הגהות למת על ענין חס"ת מיכית והוא דוק גדול אך האמת הוא כי בכל הנז' פרשיות של ק"ש יש ששים אותיות הדומות זו לזו ואמורות זה לזה וע"י נאמר ליתן ריוח בין אות ואות. ואלו הם: י"ח ביהו"ו. ד' ווי"ו. כ' וזיניו. ב' ביהו"ו. ח' יודיו. ח' למדיו. ד' ממיו. כ' נוניו. כ' פ' י"ת. ואלה הוא האמת:

דברי

שלום

וכו' במ"ש הרז"ל בדרוש ברכת כהנים דרוש ה' דאמר ברכת אבות יע"ש

תשובה כנה בהחילה כאשר נכנסים וי"ק דנשיי דאימא חוץ ז"א בק"ש כנה מלכות דאימא מתלבשת חוץ דעה דז"א וז"א יש לה חשק וחפץ להדבק עם בהינתן שכיח אחרים שנה סמך לאה ולא מוכח אוחה עם ומשמירה כנגדה מחוץ לדעה ז"א היא מבפנים ולא מבחו' ועדיין לאה בסוד נקו' א' ואינה רק מל' בלבד דאחוריים ולא סמל' של אימא הפנימי' אשר בדעה ז"א נחמה בה כח כאלה ג"ם נה"י ואו מהפסע' לאה ונעשית פלגו' אחד שלם זה סוד בשמל"ו אבל עדיין לא נגמר בניין פרט' עד שלוקחת ען המוחין המחפשים בהג"ח דז"א וכוא ע"ד רחל שנכניח ע"י כנשיי דז"א ונעשית ג' קיים שבה כך לאה כג' קיים שבה נעשים מחנ"ת דז"א כמ"ש בשל"ו פ"ד ופ"ב יע"ש .

שאלה ט'

כחז הרז"ל בשכ"כ דרוש ח' דק"ש בהינתן ואכנה שר"ך לטוין בפסיק זה להודי' ב"פ אור בכתר דרחל כמבו' אלנינו שכתר דז"א סג' ג' פשמים אור כמנין כתר וכתר דנוקבא חין בה רק ב"פ אור בלבד וכו' יע"ש , וכנה שורש ג' אורות אלו הם בע"ח שלי"ח פ"ז שכתב ששם מ"כ הוא בז"א ומתחלק ל"ים וכו' דאלף דכא רשאו' הוא בדעה ואלף דואו' הוא בשליש אמלעי דתי"ת ואלף דהא אחרונה הוא ביסוד ואלו הן כג' אורות ; ואלו כג' אורות הם ג' בחי' חקדים דאימא המתפשטים בז"א, כאחד הוא בכיות' למעלה בדעה דז"א כל ה' חקדים כב' בשליש אמלעי דתי"ת ששם מחגלים החקדים כג' החקבלותם ביסוד ומאלו כג' אורות הם לוקחות לאה ורחל דלאה לוקחת אור א' לבד שהוא כנחי' אשר בדעה ז"א ששם עומדת ורחל לוקח' כב' אורות שהוא כנחי' אשר בשליש אמלעי דתי"ת והכחינה אשר ביסוד ששם עומדת וכפי זה יש ג' אור בכתר דז"א וב' אור בכתר רחל ואור אחד בכתר דלאה יע"ש ,

והשתא

א"ט נאמר דמ"ש הרב בשכ"כ להמשיך ב"פ אור בכתר דרחל הוא על ב' בחיות אלו ק' דבשירוש אומר הרז"ל בתם דליינס לקחות לאה ורחל כג' אורות אלו עד שיכנסו בז"א מוחין דאבא ודוחה את כחי' וכו' שלא ינקו ע"ש וא"כ עתה שאנו עוסקים בק"ש שעדיין לא נכנסו מוחין דאבא ולא עוד אלא אפי' ג"ר דאימא לא נכנסו עתה א"ך כחז דנכוין בואכבה להמשיך ב"פ אור בכתר דרחל והלא יש פחד שלא ינקו כחי' . ואם נפסך לומר דכל זה שאמרנו שאינם לוקחות לאה ורחל כג' אורות עד שיכנסו בז"א מוחין דאבא הוא בזמן שרגלי לאה מתפשטים חוץ כתר דרחל דלוי' יש פחד שלא ינקו כחי' מאחר שלאה היא סלה דינים וכשעובר האור ללאה כדי לתנו בכתר דרחל נמלא דהחילה פוגע בעקבים דלאה וס"א כולה דינים ובפרט בעקבים ויש שם מקום יניקה ואחיזה אל הקל' אבל כאשר לקחתם רחל לבדה שלא נתפשטו רגלי לאה בכתר דרחל אז חין יניקה אל הקל' , דים זמן דרחל לוקחת זה בשליש אמלעי דתי"ת לבדה ולוקחת משם כב' אורות בלא בחי' רגלי לאה כמ"ש כל זה בש' הכו' פ"ז וא"כ עתה אשר אנו עוסקים בק"ש שעדיין לא נתפשטו רגלי לאה כמ"ש הרז"ל בשכ"כ דרוש ו' דק"ש בכונה בשמל"ו וכן אנו מוכרחים לחקן מתנה כתר דרחל לפי שעדיין לא נגמרו לחקן עקבי כרגלים של לאה וכו' יע"ש וא"כ לק' אלו מכוונים במלת ואכבה להמשיך שגי אור לכתר דרחל דעתה לא יש פחד מן כחי' דלא נתפשטו רגלי לאה, הא ליחא דשם כחז בפי' האלו כג' אורות הם כג' בחי' חקדים דתי"ת המתפשטים בז"א וא"כ עתה אשר אנו עוסקים בק"ש שעדיין לא נכנסו רק וי"ק דנר' ולא נתפשטו חקדים עדיין שלא נכנס עדיין יסוד דאימא א"ך אנו מכוונים להמשיך ב' אורות לרחל ,

תשובה

כ' הרז"ל בשל"ח פ"ג דשלי' אמלעי דתי"ת דז"א הם לב' אחיות לאה ורחל ולפשמים לוקחת רחל כל

טריבת תוצה לאה למקומה אבי"א ככתחילה עם ז"א ונמלאו אז לאה ורחל ב' אבי"א עם ז"א וכו' ובע"ח שלי"ח פ"ב ובכ"מ כחז הרז"ל דלאה עומדת פכ"א עם ז"א ורחל אבי"א עם ז"א ונחן הרז"ל כמה טעמים על לאה עומדת פכ"א יע"ש ועוד דאם כמ"ש בע"ח דלאה עומדת פכ"א ורחל אבי"א חין כחז כרז ז"ל בדרוש ק"ש שפי"א וצדדו' ששם דכחשכטס' נה"י דחי' חוץ לאה ורחל נעשים פלגו' ח' וכו' יע"ש דחי' נעשים פלגו' ח' מאחר דזו עומדת פכ"א וזו אבי"א ,

תשובה כ'

כ' הרז"ל בע"ח שיי"ע פ"ז וז"ל ור"ך שדעו כי י"ם של המוק' חופסי' כל אורך ז"א לאה שנחלק לב' חל"ין חלי' כעליון מתלבשת עם לאה וחלי' כהחוחן היא רחל וכו' כי לאה היא אחרים דחבונה ונעשית פנימי בערך ראש רחל וכיא מתלבשת בהם לכן כל מחלי' כעליון של רחל נקרא על שם לאה וכבן זה מאד יע"ש , וכבר נודע כי לאה היא אחרים דאימא כמ"ש בכ"מ וכפ"ו נמלא כי אלו האחרים דאימא שכיח לאה היא מתלבשת בזה כחלי' כעליון דרחל ושם נבנים ועיין בשער כ"ע פ"א מ"ב דיש חילוק בין חול לר"ה דנר"ה עולה כנוקבה עד כתר דז"א אבי"א ושם מתלבשת לאה אבל בחול רחל אינה עולה כ"א עד כחזה דז"א אבי"א וכחז עוד עם ז"ל והענין כי כנה כבר נתקנה לאה אבי"א טרם רחל וכו' פ"ש ונמלא דברי' נכני' לאה אבי"א והענין כי כנוקבה היא אבי"א עם ז"א כדי שלא ינקו כחי' ממנה ע' אשר נתבארו בשלי"ח פ"ב יע"ש וא"כ עתה ברי"ה שעלת' הנוק' עד ככתר דז"א ר"ך שכיח אבי"א ולא כנני' בחלי' כעליון דז"א ששם היא מלכות דחי' ונתלבשת בחלי' כעליון דנוק' כמ"ש בשי"ע פ"ז וכן בלי"ב שהוא דוגמה בריאה העולם שמהארכה לאה עד רגלי דז"א ולקחה כשאלה הכלים של רחל היא עומדת אבי"א ומח דקימ"ל שלאה עומדת פכ"א הוא בחול שרחל אינה עולה כ"א עד כחזה דז"א וא"כ חין ללאה כמה להסתלבש ולק' עומדת פכ"א משום הטעם שכתב .

שאלה ז'

בשכ"כ דרוש ו' דק"ש כחז בכונה ע' דשמע וז"ל בקיצור דעתה לוקח ו' אוחיות דסי"ג ועם סי"ג כרי ע' פ"ב וד' אוחיות של ג' יודין וא' נמשכים באתר וכחז דחי' אנו לוקחים כי אם מבחי' אוחיות ולא מבחינת מספר יע"ש , ובכונה אחד כחז שעתה אנו לוקחים כד' אוחיות כשאלות מס"ג ששם אלו כג' יודין ואלף אשר תשובנו ח"ל ועם חמ"ר יעלו חרע"א יע"ש וז"ל דחי' אנו עושים מאוחיות מספ' וכלא אוחיות ומס' כל אחד יש לו בחינה בפ"ע דזה בע"מ חז במל' כמ"ש בע"ח ש"ד פ"ז ושה"י יע"ש ,

תשובה

יוכן עמ"ש בשכ"כ דרוש ל"ית דרוש ג' שחן טעם דלמה בתי' הוא שם סי"ג וכחז יסוד דמות תמנה דחי' יש בה ד' שמות יכו' דעסמ"ב אשר יש בו ל"א אוחיות ומות בינה דחי' יש בה ד' שמות דאחי" במלוי יא"כ אשר יש בו ל"ב אוחיות וכנה ל"א ול"ב הם סי"ג יע"ש ובע"ח ש"ד פ"י כתב דע"י כנ"ר שבכ"א מאלו יש בהם סוד מ"ב אוחיון זמ' אשר חין בחי' אלו בחי' מספר והשבון רק השבון אוחיות בלבד וחין נקרא השבון רק סכום כמה עולה כל אום יע"ש וא"כ נמלא כפי זה דזה ס"ג דאימא חינו עמ"ש ס"ג רק הוא ממס' אוחיות המו' שבה פעלה ס"ג ולק' כחז בכונה אחד דזה כג' יודין וא' חף דכס אוחיות אנו עושים אוחות למס' ח"ל וכטעם הוא כמ"ש דחז כח"ל ממס' אוחיות חכמה דחי' ואינו מס' והשבון וחין חיימא דבשמע לקחתו ו' אוחיות ולא עשינו מס' וכאן שלקחנו כד' אוחיות עשינו אחות מס' דחי' כזה קפידא דכ"א במקום שר"ך וכבן .

שאלה ח'

כחז הרז"ל בשכ"כ בדרוש ו' דק"ש בכונה ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד דלאה נסחן בנין פרט' ע"י מוחין דאימא כנכנסים בק"ש יע"ש ח"ל למה אנו מוצים ומתקנים בניין פרט' כנגדול הבנו' .

כל מקום אחוה שלי' את' ואין רגלי לאה מחפשים חוק (כדפ' ה' ד ב') כחך שלוחים מ"ש אללינו כנו' ק"ש בפי ואכבה וכו' ולפי שכללים העליון הוא במקום כסחוס וכבש"ח הוא במקום בגילוי שמאירים החסדים לכן נקראו' אור וכו' יע"ש ובשכ"ח פ"ב כחך דאלו ז"ל אור שלוקחה רחל משני שלישי ח"ח דז"ח הוא מבחינה גופא דז"ח ולא מבחינה כחסדים יע"ש **ואר"צ תליו** ש"ס ב' בחינה של ג' פעמים אור הא' מן החסדים כמ"ש בשליה פ"ג, וכב' הוא מבחי' הח"ח דז"ח ש"ס אל הז"ח ג"פ אור ש"ס בג"ש ח"ח ולרחל ב"פ אור ש"ס ח"ח דז"ח וללאה אור אחד שלפעמים לוקחה רחל גם שלישי אמלטי דח"ח דז"ח כמ"ש **עס וכו' הבחי'** כחך ש"ס בשליה פ"ג שרחה לוקחה אלו כב' אורות דכ"ש הח"ח **קודם שיחפשו רגלי לאה** כדי שלא ינקו החי' ולכן כחך כדז"ל שכוין בחי' ואכבה להמשיך לה ב"ש אור וכו' מדבר על ב' אורות דכ"ש הח"ח דז"ח דכיון דעדיין לא נמרו רגלי לאה להפצע כמ"ש בזינה שבכמל"ו לא יפחד מן החי' וכן הוא כחוב בסידור שלנו בחי' ואכבה להמשיך ב"פ אור מב"ש הח"ח דז"ח **ועל** בחי' זו אינו לריך שיכנס מוחין דאבא כדי לרחות את החי' מפני שעדיין לא נחפשו רגלי לאה אבל צענין חסדים המחפשים צו"ח שפ"י נחקקים לאה ורחל כמ"ש בש"כ"ז פ"ז אינה לוקחה לאה ורחל אלו בג' אורות עד שיכנסו מוחין דאבא,

דז"ח כבר נכנס פ"ח דיסוד דאבא בחי' ואלכי יעקב חי' שוב אין לנו פחד מהחי' שיקו אשפ"י שלא נמרו לנגם - וא"כ נמלינו למדין מכל האמור שאין לכיון בחי' אל עלין לכנסים חלק א' חסד' רביעים דש"ח דח"ח דז"ח כחך דמוק כח"ש כסדר כונה העמידה של הרב מוהר"ד במח"ל שאין לך פגם גדול מזה שכל זמן שלא נכנסו מוחין דאבא יש פחד שלא ינקו הקלי' כמ"ש ודו"ק.

שאלה יו"ד כ' כדז"ל בשכ"כ דרו' ב' דכרחה אבוחבחי' האל שרריך לכוין לבעלות לאה ולסדריקה מבחון כנגד נכ"י דאימא במקורה ושורטה האמחי וכפי מה שכתבתי בשוכב דכבר עלתה לאה בבשכמל"ו ונכנית פרנ' מנכ"י דאימא .

תשובה הכה נודע מ"ש כדז"ל בשכ"כ דרוש ז' דק"ש ובע"ח שכי' פ"ו כי ז"ח בחחי' סיה בחי' ויק ואח"כ נשלים ליי"ס ע"י כניסת המוחין דגד' דהיינו כי עולים ב"פ עילאין לחסד ומחברים עם פ"ח דגלה דאימא ונפשה חכמה וכדז"ל כולם כח"ש עם ואמנם כשלא נכנסו עדיין רק ו"ק דגד' מחחי' לגדל אך לא נשלים ראש דגדי' שלו ועדיין מח"ח שנו נק' רישא דיניה וא"כ בהכרח שזכר הרא' שז' מחגי' דיניה יכיה ניכר גדי' והוא שזוליס פ"ע דכ"י בחג"ח ונעשה כל כפי' מד' פרקין וברי ח"ך החג"ח שלו עם הס עומדים בכח חב"ד, ומג"ח נק' עשה רישא דיני' וכשנכ"ל לאה בבשכמל"ו באחורי ז"ח מן הדעת עד כמה הוא כשיעור ש"ס אל הז"ח עתה בעת ק"ש אל כל כאשר נכנסים כג"ר דמוחין דאימא באלפי אברכס כו' נחשלו מח"ח ונעשו חב"ד ונע"ש ב"ס ונגדל ראשו כמ"ש בשכ"כ דרוש ב' דכרחה אבוח בחינה אלפי אברכס יע"ש וא"כ נמלא עשה עומדת לאה למעט בחג"ח שהוא עתה ש"ס נכנית פרנ' בבשכמל"ו ש"ס סיה ראש ז"ח בעת ק"ש ולכן כחך כדז"ל עם בחי' האל שרריך לכוין שאחר שכבר נכנסו ג"ר בחי' אלכי אברכס אנו מעלים אוחה אל מקומה ושורטה האמיתי שסיה כנגד הדעת דז"ח של עתה וכמ"ש בשליה פ"ח בענין ד' שרשים של חוק' וכו' ויש לה ג"כ שור' אח' למטלה בדעת ז"ח ומכ"ס יולא' לאה זה שרש יולא' לאה ושזור עיקר זה ובסוף הפרק כחך ח"ל אמנם בעיני' ב' דמוחין אז כבר ידעה ח"ך מח"ח דז"ח נעשה כלי זיח קיבול למוח הדעת ועולים ב"ש הח"ח לסיוחם כסוד הדעת ואז גם כמל' שסיה עם באחורי הח"ח עולה עמו ונשאתה עם בחי' במקום הדעת יע"ש.

שאלה י"א כחך כדז"ל בשכ"כ דרוש ב' דכרחה אבוח בזכות ברוך דכ"ע ע"ב ח"ל לריך שחדע כי ז"ח נעשה ע"י כ"ב אחוון כו' וז"ס להנחיל אוכבי יש סוכר בזוכר כי ש"י עולמות אלו שריין תמות טרס"יח תחות עלמא דחתי כו' ואלו כפי' עולמות הם כל"ב אחויות עלמ' אשר הם בנינה וכול' מתחלקת בז"אכו' פ"ש וז"ל דאין מכ"ב אחוון נעשים ש"י עלמין,

תשובה כחך כדז"ל בשכ"כ דרוש ר"ה בזכות סכרעות ח"ל כחך יש בו חר"ך אורות ומחלקים ח"יין לקח לעלמו וח"יין לאח"א וחס ש"י קכ"ה לאבא וק"י"ה לאח' ואלו הש"י הם הש"ך ניולין וחס הם ל"ב אלהים וחס הם ל"ב נתיבות כל נתיב כלול מיי"ס הם ש"ך ומחלקים י"ו באבא וי"ו בא"י והנה גם בזו"ן יש ל"ב נתי' ומחלקים י"ו בזו"א וי"ו בזנוק' יע"ש ובע"ח ש' ענת"א פ"ה ביאר אלו הליכ' און נעשים וכחך דהאוחיות הם בגוף כנעשה מכ"ב אחוון וכחנין הם י"ס של נפש וכנקו' הם י"ס של רוח והנה כ"ב וי"ס הם ל"ב נתי' ש"ס ל"ב אלהים נמלינו למדין דכ"ב אחוון הם הם ל"ב נתי' וחס הם ש"ך ניולין וחס הם ש"י עלמין אך עדיין לריך ביאר דאין מש"י נעשין ש"ך ואח"כ מלאחי במחמרי דשכ"י ז"ל (ד"ז ע"ג) ש' חרומה כפירוש ספרא דלניעותה חתי"פ"ק כחך ח"ל וטעם מנין ניוליות אלו ש"ך אפשר למנר ש"ס כנגד ש"י עולמות הגמשים מחמכה ועשרה מנינה סיינו ש"ך עכ"ל אבל עדיין ז"ל דלמה הם ש"י באבא ועשרה בא"י וס' יעכ"א :

שאלה